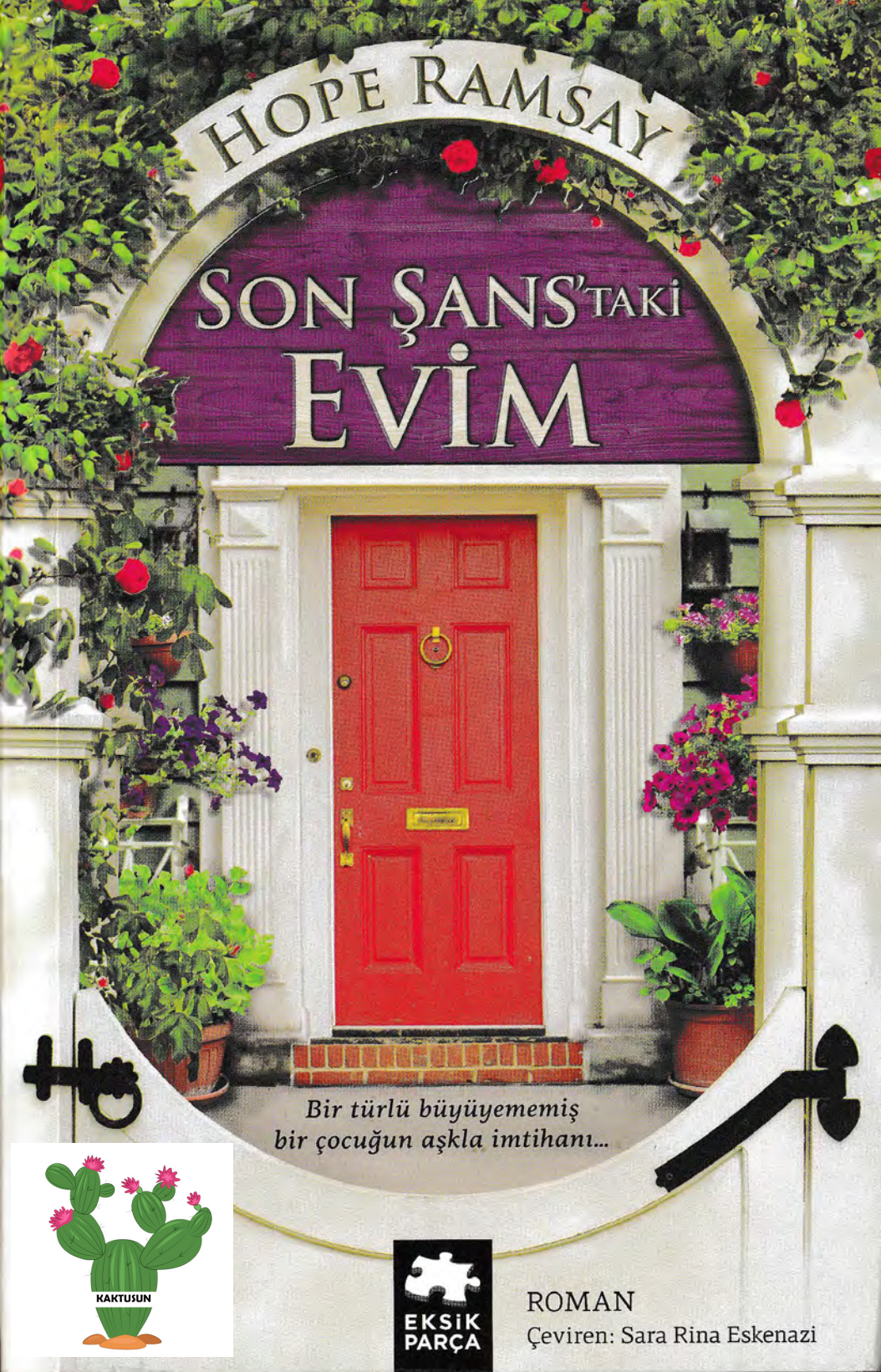
HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ EVİM

Bir türlü büyüyememiş bir çocuğun aşkla imtihanı...

KAKTUSUN

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Sara Rina Eskenazi

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ EVİM

Sevgili okuyucu,

Ne olduğuna inanamazsınız. Oğlum Tulane yuvasına geri döndü! Tulane'i hatırladınız değil mi? Son Şans'ın küçük sınırlarını aşmış ve o kocaman dünyada kendi şansını ve sonunda şöhreti bulmak için çabalamıştı ve bunun için onunla ne kadar gurur duysam azdır. Şimdi yeniden kasabaya geldi ama daha da iyisi, yanında genç bir hanımefendi de getirdi.

Tulane'in yarış arabasına sponsorluk yapan firmanın halkla ilişkilerinden sorumlu olan Sarah, dünya tatlısı bir kız. Sanırım işi de Tulane'i beladan uzak tutmak. Bahse varım ki kilise hanımları, Sarah ile kasabanın rahibi Ellis'in arasını yapmak için sabırsızlanıyordur ama bana kalırsa Sarah'nın istediği şeyler biraz daha farklı. Sanki cici kızı oynamaktan bıkmış ve birkaç kuralı çiğnemeye hazırlanıyor gibi ve kuralları çiğnemekte Tulane'in üstüne kimseyi tanımam.

Baksanıza, lafa dalıp müşterilerimi unutuverdim. İşime geri dönsem iyi olacak ama siz arada bir uğramayı unutmayın. Kes Kıvır'da her zaman ihtiyaç duyduğunuz bakımı, lezzetli kahveyi ve kasabanın en iyi dedikodusunu bulabilirsiniz.

Çok yakında görüşmek dileğiyle,

Ruby Rhodes

THG 384788 COR

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605852684 6

9 786058 526846

www.ucuzlukvadisi.com

20₺

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mükemmel bir anlatım!
RT Book Reviews

Esprili, dokunaklı ve kesinlikle çok samimi... Bu hikâyenin gümbür gümbür çarpan bir kalbi var!
JoAnn Ross New York Times Bestseller Yazarı

Tatlı bir birleşim... Rhodes Kardeşler'i anlatan bu romanlar size en samimi haliyle Güney misafirperverliğini verecek.
Library Journal

Hope Ramsay, birbirine sevgi ve dostluk ile bağlanmış bir kasabanın tatlı ve muzır hikâyesini anlatmış.
Lisa Dale, "Simple Wishes" kitabının yazarı

Tatlı ve tuhaf karakterleriyle başka bir Son Şans hikâyesi. Gelecek vadeden bir seri!
Goodreads

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yuva,
kalbin olduğu ve
aşkla dolduğu yerdir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eksik Parça Yayınları

Son Şans'taki Evim
Hope Ramsay
Orijinal Adı: **Home at Last Chance**
Copyright © 2011 Robin Lanier
Kitabın bu baskısı Grand Central Publishing, New York, New York, USA ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
İngilizce'den Çeviren: **Sara Rina Eskenazi**
Editör: **Burcu Karatepe**
Redaktör: **Ayhan Hınçal**

Kapak Tasarımı: **İrem Demirezer - Mineral**
Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694
MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Temmuz 2014
978-605-85268-4-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr/
https://www.facebook.com/eksikparca1
https://twitter.com/Eksik_Parca
www.eksikparca.com

Eksik Parça Yayınları, İki A Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ EVİM

Bir türlü büyüyememiş bir çocuğun aşkla imtihanı...

Çevirmen: Sara Rina Eskenazi

sweet witch

EKSİK PARÇA

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarış arabalarına olan sevgisi
bu kitabın her sayfasına işlemiş olan kocam Bryan'a...

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

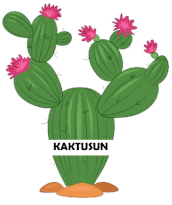
Teşekkürler

Muhteşem eleştiri ortaklarım Robin Kaye, Carla Kempert ve Lavinia Kent'e, yardım ettikleri, bana yol gösterdikleri ve ilham verdikleri için teşekkürler. Ve editörüm Alex Logan'a, bana bu hikâyede aklıma bile gelmeyecek yerlere gidebilmemi sağladığı için minnettarım. Jan Nash'e de ibadet battaniyeleriyle ilgili paylaştığı hikaye için sonsuz teşekkürler. Camomile Hixon'a beni mucizelere inandırdığı için çok teşekkür ederim. Ve son olarak, şarkıcı ve söz yazarı David Wilcox'a teşekkür etmek istiyorum. "Kalbin Dili" isimli şarkısı, bu kitap için bir mihenk taşıydı...

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 1

Tulane Rhodes, yeşilimsi gri gözlerini Sarah Murray'e çevirip koltuğunda öne doğru eğildi. "Arabamı çingene pembesine boyadın, üstelik motor kapağının üstüne de bir oyuncak tavşancık kondurdun. Ne dememi bekliyorsun yani?" diye homurdandı.

Sarah deri döşemelerin ve şirket parasının kokusunu içine çekti. Ulusal Markalar'ın özel jeti emrine tahsis edilmiş, bu öfkeli adamı bir saat içinde Virginia Eyaleti'nin Martinsville kasabasından, Güney Karolina'nın Kolombiya kasabasına götürme görevi kendisine verilmişti. Yüz yıl süre verilse bile bu işi başarabileceğinden şüpheliydi ama elinden geleni yapmayı kafasına koymuştu bir kere. Kariyeri buna bağlıydı.

Siyah takım elbisesinin içinde omuzlarını gerdi Sarah. "Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin marka rengi pembedir," dedi. Bu sakin ve kontrollü ses tonunu duyabilse annesi kim bilir onunla ne kadar gurur duyardı. Annesi hep Boston'lu hanımefendilerin asla seslerini yükseltmediklerini, daima sessiz mantık kullandıklarını söylerdi. Gerçi Sarah annesi gibi olmanın peşinde değildi ama şu anda aklına gelen en uygun strateji buydu.

Sarah elindeki kozları kullanarak fırça çekmeye devam etti. "Üstelik sözünü ettiğin araba sana ait değil. Jim Ferguson Yarış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları'nın arabası. Şu anda Bay Ferguson'un senden hiç de hoşnut olmadığına dikkatini çekmeme gerek yok sanırım. Ulusal Markalar, arabayı pembeye boyasın diye Bay Ferguson'a milyonlarca dolar ödedi. Tabii sponsorluk anlaşması gereği, Ferguson'un yarışçısı olarak senin özel toplantılarda hazır bulunman gerekiyor. Eğer geçen hafta sen de görüşmelerde olsaydın, Ulusal Markalar işinde ilerleyesin diye beni buralara göndermek zorunda kalmayacaktı."

"Bana zorbalık taslayasın diye demek istedin herhalde," dedi Tulane. Sırtını koltuğa yaslayıp kollarını kavuşturdu. Pazuları seğiriyordu, öfkeliydi.

Aynı zanamda kocamandı. İri kıyım bir Güney Karolina delikanlısı olan Tulane Rhodes'un bir seksen boyu ve doksan kiloluk ağırlığı, araba koltuğunu olduğu gibi dolduruyordu. Ağır ağır konuşması, gözlerinin kenarındaki kaz ayakları ve güneş ışınlarının kırıştırdığı köşeli yüzünü çevreleyen sıfıra vurdurulmuş saçları ile türünün klasik özelliklerinin neredeyse tümüne sahipti. Geniş omuzlarını iyice eskimiş bir Alabama tişörtü sarıyordu. Kıyafetini "Atlanta Braves" takımının neredeyse lime lime olmuş beyzbol kasketi tamamlıyordu. Tulane mavi bir blazer ceket veya Nike marka bir golf gömleği ile bej bir pantolon giymiş olaydı, belki bu basmakalıp imajının üstesinden gelebilirdi. Ama giymemişti ve hiçbir zaman da giymeyecekti.

Sarah'nın başı beladaydı. Tehlikeli bir adamdı bu, üstelik öfkeliydi de. Pespembe arabayı kullanmasına kendisinin sebep olduğunu öğrenecek olursa, hiç kuşkusuz 300 kilometre süratle dümdüz üstünden geçerdi. Ama yine de, kötü çocuk olmakla nam salmış bu inanılmaz yakışıklı adamın yeşil gözleri, her nedense, donunu tutuşturacak kadar etkiliyordu Sarah'yı.

Görevine odaklanmalıydı ama nereden başlayacağı ile ilgi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

li en ufak bir fikri yoktu. Bu nedenle, bir kez daha Büyükanne Howland'ın el kitabına başvurup, Tulane Rhodes'a o biçim bir *bakış* fırlattı.

Doğru kullanıldığında ve tam dozunda bir kaş kaldırmayla o *bakış* herhangi birini bir saniye içinde taşa çevirmeye yeterdi. İşine son derece sadık bir kütüphaneci ve düzenli bir kilise müdavimi olan Büyükanne Howland'ın tek bir kaşını kaldırması, kütüphanede anında sessizlik sağlamaya yeterdi.

"Ben zorba değilim Bay Rhodes. Bu konuda daha olgun davranmanızı bekliyorum," dedi Sarah. Büyükannesinin öğrettiği hinlikleri doğru dozda kullanmaya özen gösteriyor ve son derece sakin bir ses tonuyla konuşuyordu.

Belli belirsiz gülümsedi Tulane. Göz kenarlarındaki kırışıklar büzüşmüş, çekici bir kıvrımla alt dudağı uzamış ve bir çift gamze belirmişti yanaklarında. O an Sarah'nın zihnindeki büyükannesinin imajı silindi gitti.

"Sormamı mazur görün küçükhanım, kıçınıza batan bir şey mi var?"

"Pardon?" Bakış kayboldu.

"Suratınızı ekşittiniz, farkında mısınız? Sanki gaz sancınız tuttu gibi geldi bana. Herhalde gelip geçici bir şeydi, değil mi?" Tulane'in gülümsemesi artık tüm yüzüne yayılmıştı.

Adam onunla resmen dalga geçiyordu. Üstündeki resmi siyah takım bile onun 'iyi kız' mizacını örtmeye yetmemişti besbelli. Yedeğinde başka silahları olmadığından, tıpkı büyükannesinin yapacağı gibi aynı minvalde devam edip hızla ilerledi.

"Böyle sokak ağzı ile konuşmaktan vazgeçerseniz size minettar kalırım. Son derece saygın bir imaja sahip bir aile ürünü olan Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin sözcüsü ve marka yüzü olacağınızı size hatırlatmam gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aradığınız saygın aile adamı değilim ben." Tulane, göz temasından vazgeçip solundaki pencereden dışarı baktı. Uçak pistin sonuna varmıştı ve motor havalanmaya hazırdı. Pencereden gelen parlak ışık çenesinde oynayan kaslara vuruyordu.

Bakışlarını diğer yöne çevirdi. "Bebek bezi ile ilgili zerre kadar bilgim yok. Hâlbuki Ulusal Markalar'ın çok ince prezervatifler ürettiğini okumuştum bir yerlerde. Eğer arabamı prezervatif logosunun rengine boyamamı isterseniz, işte ona varım. Aslına bakarsanız, haftanın her günü güvenli cinsel ilişki yaşamaya özen gösteren biriyim. Ama bebek bezi? Hayır. Kanımca Jim Ferguson'un yarış arabasına konacak en boktan şey bebek bezi tavşancığı."

Tulane'in ağzının bozukluğu Sarah'nın yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Acaba ne zaman bunun üstesinden gelebilecekti? Harvard Üniversitesi mezunuydu, yirmidört yaşındaydı ve Ulusal Markalar'ın pazarlama müdürü yardımcısı Deidre Montgomery gibi, iş dünyasının gündelik küfürlerini rahatça kullanmaya can atıyordu. Ama yetiştirilme tarzının etkisinden kurtulamazsa, nasıl olup da iş dünyasında başarıyı yakalayacaktı?

En mahrem düşüncelerini okuyormuş gibi, "Sakın tekrar gevelemeye başlama," dedi Tulane. "Bir kadının öfke ile gevelemesinden nefret ederim. Bana hep, doğup büyüdüğüm Güney Karolina Son Şans Kasabası'ndaki Lillian Bray'i hatırlatır. Hele bir sövdüğünü duyarsa var ya, papaza yardım etmen için seni saatlerce esir alır." Yine camdan dışarı baktı. Uçak tekerlekler üzerinde hareket ediyor, motorların gürlemesiyle Sarah koltuğuna daha da fazla yapışıyordu. Jet büyük bir gümbürtüyle pist boyunca hızla ilerledi, burnunu havaya dikti ve aniden yükselip gökyüzüne gömüldü. Virginia kırsalının yemyeşil manzarasını sunan kara altlarında kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah bir an için adamı papaza yardım ederken hayal etmeye çalıştı ama beceremedi. Kilise çocukları ile çok daha kapsamlı ve hiç de tatmin edici olmayan deneyimleri vardı.

"Bay Rhodes, beni de Bayan Lillian'ın yerine koyabilseniz, kanımca size çok yararı olacak. Kariyerinizde yükselmeniz veya onu mahvetmeniz benim merkez ofise vereceğim raporlara bağlı, bunu unutmayın lütfen." Aman tanrım, ne kadar da beceriksizdi, bu tür bir gücü veya otoritesi var mıydı sanki? Tamam, adamın başı dertteydi ama o kadar da uzun boylu değildi.

Çok fazla abarttığını anlamış gibi, Tulane göğsünden başlayıp yukarı, yüzüne doğru ve sonra yeniden aşağı doğru süzdü onu. Bu bakıştan rahatsız olmalıydı ama aksine heyecanlanmış ve tuhaf bir biçimde canlanmıştı. Şimdiye dek hiçbir erkek onu, lezzetli bir turta dilimiymiş gibi süzmemişti böyle.

"Pardon ama..." dedi Tulane, "Lillian Bray'den çok daha gençsin. Dahası, *bakış* konusunda da onun kadar becerikli değilsin."

Sarah ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ama vazgeçti. Bu adam o *bakışı* nereden biliyordu?

"Bir şey söyleyecektin herhalde?"

Ne olmuştu da sohbet buralara gelmişti? "Bay Rhodes, bundan böyle Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin sözcüsü olduğunuzu hatırlamanız gerekiyor. Örnek bir insan, bir rol model olmalısınız. Neden zamanımızı önümüzdeki günlerin programını gözden geçirmek gibi daha verimli bir iş yaparak geçirmiyoruz?"

Beyzbol kasketini gözlerinin üstüne kaydırıp kahverengi deri koltuğuna iyice yaslandı. "Tatlım istediğin kadar dırdır edebilirsin ama dün gece çok geç yattım. Takım kaptanımla araba kurulumlarını gözden geçirdik ve sen beni bebek bezi değiştirme yarışı gibi saçma bir göreve sürüklemeden önce, biraz olsun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözümü kırpmayı umuyorum."

"Bay Rhodes, o tür organizasyonlar dükkâna gelen müşteri sayısını arttırmak amacıyla düzenlenir."

Tulane tek gözünü açtı ve alaycı bir tavırla başını yana eğdi. "Hadi ya, sahi mi? Ben sırf eğlence olsun diye yapıldığını sanıyordum."

"Özür dilerim."

"Bakın küçükhanım, canım ne burada olmak, ne de tavşan logolu pembe bir tişört giyip alışveriş merkezinde benimle dalga geçen insanlara imza dağıtmak istiyor. Buradayım, çünkü Jim Ferguson öyle istiyor. O yüzden şimdi benim için bir iyilik yap da çeneni kapayıver." Başını pat diye arkaya yaslayıp gözlerini yumdu.

İşte, buraya kadarmış. Sarah'nın kariyeri resmen bitmişti.

***

Tulane, jet motorlarından gelen çok tiz gürültüye kafasını takmamaya çalıştı. Motorların devri pek birbirine uygun değildi ve yolcu kabinini tüylerini diken diken eden ama gayet ahenkli bir uğultuyla dolduruyordu.

Uçmaktan nefret ediyordu. Alay konusu olacağını bildiği için bunu asla itiraf edemezdi. Saatte 300 kilometre hızla araba sürmekten kaçınmayan biri, nasıl olurdu da uçmaktan korkardı? Korkusunu yenmek için derin bir nefes aldı.

Belki de asıl endişelenmesi gereken konu işiydi. İşte gerçek ve somut korku buradaydı. Zaten Jim Ferguson'la başı dertteydi ve kendisini toparlayıp uçakta adam akıllı davranmazsa, işini kaybedebilirdi.

Uçak hava boşluğuna girip sarsıldı ve adeta tüm sinir uçlarından bir elektrik akımı geçti. Gergin çene kaslarını gevşet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye ve Ulusal Markalar'ın kendisini toplasın diye gönderdiği minicik kadını düşünmeye başladı. Sarah Murray iyi niyetli, cici bir kızdı. Yapayalnız olması onu dayanılmaz kılıyordu.

Üstelik göze de hoş geliyordu. O siyah takım elbisenin altında bayağı etkileyici kıvrımlar gizliydi. Ne tam yeşil, ne de tam kahverengi gözleri öldürüyordu insanı. Gülümsediğinde göz kenarları kırışıyor, yüzü kızardığında çilli suratı daha bir sevimli oluyordu. Ya New York'takilerden birinin iyi bir mizah anlayışı vardı ya da onun yanına nasıl bir dadı göndermeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Bu kadar cici bir kıza mümkün değil sarkıntılık edemezdi.

Uçak yandan bir darbe almış gibi sarsıldı. Tulane gözlerini açtı. Sarah onu dikkatle inceliyordu. Uçak konusunda ödleğin biri olduğunu anlamaması için atik davranmalı ve korkusunu belli etmemeliydi. Yoluna taş koyanlara genellikle efelenir ve canlarını yakardı ama bu kadın farklıydı, onu kendisine hayran bırakması gerekecekti.

Derin bir soluk alıp, "Sanırım sana bir özür borçluyum," dedi.

Sözleri hiç de samimi olmamasına rağmen, kadın otuz iki dişini de meydana çıkaran bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Elimde olmadan dikkatimi çekmiş, kuzeyden geliyorsun sanırım." Hay lanet olsun. Bu minicik, bela kadını böyle saçma bir cümleyle mi kafakola alacaktı yani? Ateşler bastı birdenbire.

"Hayatımın büyük kısmı Boston'da geçti. Harvard'dan mezun olur olmaz Ulusal Markalar'da çalışmak üzere New York'a geçtim."

"Peki, ailen buraya *Mayflower*[1] gemisi ile falan mı gelmiş?"

1 Mayflower, 1620 yılında İngiltere'nin Plymouth limanından yerleşme amacıyla ABD'ye gelen göçmenleri taşıyan gemidir. Bu geminin yolcuları sonradan, bugünkü ABD'nin çekirdeğini oluşturmuşlardır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah'nın gözlerinde öfkeden şimşekler çaktı. "Nedense herkes bu soruyu sorar. Aslında evet, annemin ailesi *Mayflower*'la gelmiş."

"Ya babanın ailesi, onlar da mı?" Ondaki şansla kızın babası da vali falan çıkardı. Bu da kızın sadece güzel değil, aynı zamanda iyi ilişkileri olan biri olduğunu gösterirdi.

"Babam Wyoming'den."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı Sarah. Tam o sırada uçak sarsılınca, Tulane kol dayanaklarına yapıştı sımsıkı. Kadın farkına varmış ama hiçbir şey dememişti. *Çok iyi.*

"Peki ya siz, Bay Rhodes?"

Tulane, ellerini gevşetip Güneyli sevimliliğini takındı. "Sanırım siz zaten benimle ilgili her şeyi biliyorsunuz küçük hanım."

"Güney Karolina'da tuhaf bir adı olan bir kasabada büyüdüğünüzü biliyorum. Anneniz kuaför, babanız da araba tamircisi, değil mi?

Gevşeyip kendini koyvermemeye çalıştı Tulane. Babasıyla ilgili gerçekleri anlatıp onu alay konusu yapmayacaktı elbette. Ömrü boyunca babasının şerefini korumuş ve hiç düşünmeden yalanlar sıkmıştı. Konuyu değiştirmeliydi. Hemen.

"Söyle bakalım," dedi Tulane, "senin gibi nazik bir kız, benim gibi kaba saba sporcularla çalışmaya nasıl karar verdi?"

"Bay Rhodes, aslında…"

"Kemerini bağlasan iyi edersin," dedi pilot sesiyle Tulane. "Fırtına ve türbülansların içinden geçmek üzereyiz."

İşte tam o anda uçak türbülansa girdi. Pencereden görünen bulutlar, grinin hiç de hoş görünmeyen bir tonuna bürünmüştü. Korkusuyla baş etmek için kemerini iyice sıktı. Arkasına dönüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah'ya baktı. Ama onun gökyüzünden yere çakılmaktan veya yıldırım çarpmasından endişeleniyor gibi bir hali yoktu.

Kadın, olağanüstü bir şey yokmuş gibi öne eğilip, "Araba yarışçısı olmanın sporcu olmak anlamına geldiğini hiç sanmıyorum diyecektim. Olsa olsa bir gösteri adamı olursunuz. Kuşkusuz gözüpek birisinizdir, ama sporcu değilsiniz."

"İnan bana, araba yarışı bir spordur. Aynı zamanda bir gösteridir de. Beş yüz mil boyunca aynı yerde kısır bir döngü içinde döner durursunuz, yani çok eğlenceli bir gösteridir denemez. Gelgelelim, eğlence endüstrisinin en hızlı gelişen fenomeni olmasını buna borçludur herhalde."

"Ya, öyle mi?"

"Baksana yahu, her gösteride ortaya çıkıp hayatını riske ettiğin başka bir spor söylesene bana." *Üstelik her seferinde başka bir şehire uçmak zorunda olduğun.*

Sarah sırıttı. "Rodeo."

"Ne?"

"Rodeocu olmak. Boğaya binenler hem öfkeli bir boğaya sımsıkı tutunmak zorundadır, hem de arenaya her çıktıklarında kelleleri koltuktadır."

"Tamam, ama sanırım pembeler giymiş bir boğa binicisine pek rastlanmaz."

Çok büyük bir sır ifşa edecekmiş gibi gözlerini kocaman açtı Sarah. "Rodeocuların neler giydiğini bilsen şaşardın."

"İyi de, rodeocularla ilgili sen ne biliyorsun ki?

"Babam ailesini rodeo ile geçindirirdi. Çok da başarılıydı. Püsküller ve pullarla süslü giysiler içinde resimlerini görmüştüm. Kıyafetleri de mordu üstelik."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Böyle bir konuda neden dalga geçeyim ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uçağın gövdesinin hemen dışında ani bir parlamayla birlikte bir şimşek çaktı. Tanrı ikisinden birini temize havale etmek istiyordu sanki. "Kahretsin," dedi Tulane.

Sarah'nın boynundan yukarısı kızarmaya başlamıştı ama onun dışında fırtınadan hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Nasıl olmuş da bir rodeocudan böyle burnu kaf dağında, küçücük bir kız çıkmış?" diye sordu Tulane.

"Sana göre burnum kaf dağında, öyle mi?" Koltuğunda doğrulmuş, burnunun üstünden bakıyordu. Öfkelenmiş gibi görünmeye çalışan on iki yaşında bir çocuğu andırıyordu.

Tulane sözcükleri uzatarak, "Eveet bayan," dedi. Pencerenin hemen yanındaki kapkara bulut aklından çıkmıştı.

Hiddetten gözleri parladı Sarah'nın. "Ben burnu havada bir kadın değil, bir hanımefendiyim. Sanırım sizin gibi bir insanın bu ayrımı yapması çok zor."

"Burnu havada biri olmak hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Burnum havada filan değil benim. İş kadınıyım ben. Yapmam gereken bir iş var. Eğer siz de..."

"Hay kör olası," diye araya girdi Tulane.

Sarah'nın boynundaki kızarıklık yanaklarına çıkmaya başladı.

"Bak gördün mü? Sadece 'Kör olası' diyorum ve sen utancından reklam panoları gibi yanıp sönmeye başlıyorsun. Tatlım, kör olası küfür sayılmaz ki. Televizyon söyleşisinde bu lafı etsem NASCAR bile beni cezalandırmaz, hatta kötü puan dahi vermez."

"Küfürler üzerine uzun uzadıya bir tartışmaya girmemize gerek yok sanırım Bay Rhodes."

"Nasıl sövüleceğini öğrenmek istiyorsan, benden iyisini bulamazsın. Federal İletişim Komisyonu'nunca canlı yayında asla kullanılmaması gerektiğine karar verilmiş en kötü yedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sözcüğü ezberlettiler bana. Sana bu konuda yardım etmemi ister misin? Listenin başındaki en berbat sözcükle başlayabiliriz. Konu açılmışken söyleyeyim, birincisi s…"

"Lütfen söyleme." Sarah gözlerini yumdu ama yüzü ışıl ışıldı. Hiç de kızmışa benzemiyordu. Sanki tahrik olmuş veya baştan çıkarılmış gibiydi. Tulane, kendisini hizaya soksun diye New York'tan gönderilen bu özellikle efendi ve cici kızla nasıl başa çıkacağını o anda anladı.

"Tamam, söylemeyeceğim o kelimeyi ama az önce şimşek çaktığında neredeyse ağzımdan kaçırıyordum."

"Hiç şaşırmadım." Sarah'nın gözlerini açıp, ona dikkatlice bakmasını izledi. Evet, şimdiye dek tanımış olduğu diğer cici kızlardan bir farkı yoktu. Ta derinlerde bir yerde özgür bırakılmayı bekleyen yaramaz bir ruh gizliydi. Cici bir kızla oynaşmak eğlenceli olmaz mıydı?

Pişmiş kelle gibi sırıtarak, "Tamam, kötü küfürleri bırakalım," dedi Tulane. "Daha kolay bir şeyle başlayalım, örneğin boşu boşuna Tanrı'nın adını kullanmayı ele alalım. Artık küfürlü konuşma olarak addedildiğini hiç sanmıyorum."

"Korkudan koltuğunun kollarına nasıl yapıştığını düşünürsek, bu konuyu açmak istemene doğrusu çok şaşırdım." Hay aksi, Tulane'in hiç hoşuna gitmedi bu. Yükseklik korkusu olduğu duyulacak olursa, dünya âleme rezil olurdu. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Kadının cici kız inci kolyesine ve yüksek ökçeli papuçlarına bakıp hemen bir çözüm geldi aklına. Dürüstlüğünden ödün vermesini sağlamak sandığından kolay olabilirdi.

Karşı saldırıya geçti. "Ne söylemeye çalıştığını katiyyen anlamadım. Neden 'allah kahretsin' gibi kolay küfür sözcükleriyle başlamıyoruz? Bu laf küfür olarak algılanmaz ki. Hadi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızım, bir kerecik söyleyiver şunu hatırım için."

Gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla Sarah çenesini hafifçe kaldırdı. Tulane derin bir oh çekti içinden. Eğlenceli olacağa benziyordu.

"Allah kahretsin, söylüyorum işte," dedi Sarah ve yüzü pancar gibi kızardı.

Tam o anda pencereden içeri vuran dalga dalga ışık hüzmeleri kadının kızıl saçlarını alev rengine dönüştürmüştü. Bu haliyle şeytan ruhlu bir melek gibiydi. Tulane'in kalp atışları hızlandı ama bunun uçuş korkusuyla hiç ilgisi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 2

Kolombiya Metropolitan Havaalanı Sivil Havacılık Terminali'nin gri yer döşemeleri üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyen Sarah, sakin olabilmek için içinden sayıyordu ve yirmiyi geçmişti bile. Hiç de rahat olmayan ayakkabılarının sivri topuklarından saatli bomba gibi tıkırtılar geliyordu. Cep telefonunu kulağına yapıştırmıştı ama gözünü kendisini çileden çıkaran adamdan ayırmıyordu.

Tulane Rhodes, terminalin plastik koltuklarının birkaçına birden atletik bir biçimde yayılmıştı. Yüzüne doğru indirdiği beyzbol kepinin siperi davetkâr bakışlarını gölgeliyordu. Karada, havada olduğundan çok daha mutlu olduğu her halinden belliydi. İçeriden sızan ve herkesin ilgisini çekebilecek o dedikoduyu, adamı kontrol altına almak için nasıl kullanabileceğini düşünüyordu.

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Telefonun diğer ucunda Steve Phelps'in asistanı vardı ve ona kötü haberi veriyordu. Bir karışıklık olmuş, onları almaya gelecek limuzin yanlışlıkla iptal edilmişti.

Sarah bunun yanlışlıkla değil, bile bile yapıldığının bal gibi farkındaydı. Sarah'nın yapacağı özel gösteriye Tulane'i zamanında yetiştiremesin diye Steve tarafından özellikle kurgulamış bir fesatlıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Steve, Sarah'nın bir an önce Ulusal Markalar'dan defolup gitmesini istiyordu. NASCAR programından sorumlu olan Steve, bu yüzden onu araştırma bölümünden alıp bu saçma göreve postalamıştı.

Bu görev Sarah'nın deneyimlerini aşıyordu ama pes etmeyecekti. Başaracaktı. Steve'in yardımseverlikten uzak asistanı ile konuşmayı noktalarken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Tam o sırada Tulane uzun işaret parmağını yalayıp havada hayali bir tahtaya bir tik attı. "Çok iyiydi tatlım, ama bu gibi durumlarda bırak küfürler ağzından dökülsün gitsin," dedi oturduğu rahat pozisyonu hiç bozmadan. "İşler sarpa sarınca küfürü yüksek sesle salla gitsin." İnanılmaz seksi bir gülüş belirdi yüzünde. "Hadi durma, yap. Çok eğlenceli olabilir."

Haklıydı elbette. Gelgelelim Sarah, dudaklarını oynatıp o kelimeyi söyleyemiyordu bir türlü. Bu beceriksizliğinden nefret ediyordu. Deidre veya Ulusal Markalar'da çalışan diğer kadınlar gibi olmayı bir öğrenebilse, problemlerinin pek çoğu çözümlenecekti. Dişli bir kadın olsa kolundan tuttuğu gibi Tulane'i kiralık araba acentelerinden birine sürüklerdi. Steve'in sabotajı ve hava koşullarından ötürü gecikmelerinden sonra bir araba kiralaması gerekiyordu, hem de derhal.

Derin bir nefes aldı. Bu işin üstesinden gelecekti.

Koltuğun üzerine yayılmış oturan adama, "Tamam," dedi, "Muhammed dağa gitmiyorsa, sanırım bizim dağları Muhammed'e getirmemiz gerekiyor." Ellerini kalçalarına dayadı.

Kirli beyzbol kasketinin siperini yan yatırıp, "Ben Muhammed mi, yoksa dağ mı oluyorum?" diye sordu Tulane.

"Dağ tabii. Rahatlıkla görülebildiği gibi oldukça iri bir adamsın. Otomobil yarışçıları için kilo sınırlaması falan yok mudur?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece uzun boyluyum tatlım, öyle fazla bir kilom yok. Yanımda durmaya devam edersen er veya geç bunu kendin de görebilirsin."

Sarah'nın yüzünün kızarması adamı bayağı eğlendirmişe benziyordu. Bu adamın ilkokulda kızları sürekli rahatsız eden tiplerden biri olduğuna adı gibi emindi. "İkimizin samimi bir ilişkiye gireceğini ima etmek istiyorsan, şunu bilmelisin ki böyle bir şeyin gerçekleşmesi olasılığı sıfır."

Tulane eliyle göğsüne vurdu. "Amma da soğuk bir kadınsın. Senin iyi tarafına ulaşmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Ve inan bana tatlım, üstündeki o erkeksi takım elbisenin altında birden fazla iyi yönün olduğunu görebiliyorum."

"Bay Rhodes, siz,"—çok kaba bir hareket olmasına rağmen parmağını adama doğrultmuştu— "başımı belaya sokmaya çalışıyorsunuz. Açık saçık yorumlarınızı, şehvetli önerilerinizi ve onuruma dil uzatmayı kesin artık. Çantanızı toplayın da gidelim. Araba kiralamalıyız."

"Vay canına, ne çok fiyakalı kelime biliyorsun. Etkilendim doğrusu."

"Bay Rhodes, zamanımız kısıtlı ve sizi Orangeburg'a tam vaktinde yetiştiremezsem başım belaya girecek."

"Aaa öyle mi, başını belaya sokmak istemem tabii." Oturduğu yere iyice yerleşti.

Sinirlerine hakim olmalıydı Sarah. Ona kadar saydı ve dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. "Lütfen çantalarını al," dedi sessizce. "Fazla vaktimiz yok."

"Yani kalkmalıyım, öyle mi?"

"Evet," dedi bitkin bir sesle.

"Yani çantamı da ben taşımalıyım, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Az önce de sana çantalarını topla dememiş miydim?" Hay Allah, tıpkı annesi gibi konuşuyordu. Ne feci.

"Peki, kahretsin," diye homurdandı Tulane, "hem Ulusal Markalar sana ne ödüyor, söyler misin? Bildiğim kadarıyla, valizlerin nasıl taşıtılacağını bilir. Üstelik menajer dediğin *adam* tüm ayrıntıları önceden planlamış olması gerekir sanıyordum."

"Bay Rhodes, erkek olmamamla ilgili bir sorunumuz mu var, bunu mu ima ediyorsunuz?"

"Öncelikle bana Tulane demeni tercih ederim. Ve hayır, sorun kadın olman değil. Ama biliyorsun benim de korumam gereken bir namım var ve sen benim tüm sevimliliklerime duyarsız gibi görünüyorsun."

"Çantalarını topla," dedi Sarah bu kez öfkesini dışa vuran sert bir ses tonuyla. "Kiralık araba acentesinin servis aracına gidiyoruz. Ve de bir kez daha sızlandığını duyarsam, *USA Today* gazetesini arar, seninle ilgili bir sürü yalan söylerim." Topukları üzerinde döndü ve yürümeye başladı, ayakkabıları karo döşemeler üzerinde iç gıcıklayıcı sesler çıkarıyordu.

"Ne gibi yalanlarmış onlar?" diye seslendi arkasından.

"Uçmaktan ödü patlayan bir hanım evladı olduğunu, pembe giymekten hoşlandığını, eşcinsel olduğunu itiraf etmeye hazır olduğunu söylerim gazeteye." Adamın, kızaran suratını görmesine fırsat vermeden dosdoğru ilerledi. Kendisiyle gurur duyuyordu. Nihayet sert iş kadını rolünü oynamayı becermişti.

Ve hamlesi işe yaramıştı. Tulane ayağa kalkıp spor çantasını topladı ve kadının peşinden seğirtip terminalin dışına yöneldi.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi Tulane kadına yetiştiğinde.

Bak sen şu işe. Başkalarının kendisiyle ilgili ne düşündüğü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nü bayağı önemsiyordu. Belki de adamı idare etmek o kadar da zor olmayacaktı nihayetinde.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarım saat sonra Sarah, Tulane'i kontrol etmenin imkânsız olduğunu anlamıştı. Adam iflah olmaz bir çocuk gibiydi.

Kiraladığı otomobili sürerken arka koltukta gömleğini ve pantolonunu değiştiren Tulane'i dikiz aynasından izlemişti. Artık üstünde Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin logosu bulunan pembe bir golf gömleği giyiyordu.

Tulane, arka koltuktan uzanıp, dosdoğru Sarah'nın kulağına, "Daha hızlı sürebilirsin tatlım," dedi. "Ninem gibi süreceğini tahmin etmeliydim. Söylesene, sen hep böyle gergin misindir?"

Sarah tüylerinin aniden hoş bir şekilde diken diken olduğunu hissetti. "Belki gözünden kaçmıştır diye söylüyorum, çok trafik var ve hız limiti altmış," dedi.

"Hız limiti altmış demek, hız göstergesini tam o noktada tutacaksın demek değil ki. Kimse hız limitine harfiyen uymaz. Önündeki kamyonu sollayabilirsin."

Omzunun üzerinden kamyonu gösteriyordu parmağıyla. Sarah on sekiz tekerlekli tıra baktı. "Olmaz, sollayamam. Sol şeritte trafik daha yavaş."

"Sağdan tatlım. Solu vermiyorlarsa, sağdan geçersin."

"Ne?"

"Boş ver. Dinle beni, asıl direksiyona ve gazı kökle. Çok heyecan verecek. Dikiz aynasından beni izlemene ek olarak birkaç heyecan daha lazım hayatına."

"Bay Rhodes, öyle bir şey yapmadım ben," dedi Sarah ama yüzünün kızarması onu ele vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir kahkaha attı Tulane. "Evet, kesinlikle yaptın. Hem o siyah takım elbisenin içinde biraz daha tehlikeli yaşamaya can atan bir kadının gizlendiğini düşünmeye başladım. Bana Tulane dersen, sana minnettar olurum."

"Tehlikeli yaşamak gibi bir arzum yok Tulane. Ben mantıklı bir kadınım." Söyledikleri kendisine de inandırıcı gelmiyordu pek. New York'ta Ulusal Markalar'ın pazarlama işini kabul etmek için Boston'daki güvenli iş teklifini geri çevirmemiş miydi? Annesinin de defalarca tekrarladığı gibi, hiç de mantıklı bir karar değildi bu. Annesi hep haklı çıkardı.

Tulane, dudakları kadının kulağının birkaç milimetre yakınına gelecek şekilde öne doğru eğildi. Güneş ışığı gibi kokuyordu—Sarah'yı çakırkeyif eden, baş döndürücü ve sarhoş edici bir karışımdı bu.

"Tatlım," diye fısıldadı kulağına, "Yetişmemiz gereken bir bebek yarışı var. Ya sağa çekersin ben kullanırım ya da şu arabaya gaz verirsin ve kamyonu geçersin. Yapabileceğinden eminim. Rodeocu babanı düşün yeter. Gaza bas ve heyecanı hisset. Hadi bebeğim, yap şunu. Yapmak istediğini sen de biliyorsun."

Sarah'nın sağ ayağı öne uzandı. Motorun devri yükseldi ve Camry otomobil ileri doğru fırladı. Dikiz aynasından arkayı kontrol etmek istediyse de Tulane daha atik davranmış, sağ şeridi denetlemişti bile. "Temiz tatlım," dedi. Sarah dişlerini gıcırdattı ve kamyonun çevresinden sürüp sağına geçti.

Ellerini direksiyonun üzerinde iyice gererken, tam güç çalışan motor da onu koltuğuna iyice yapıştırıyordu.

"Tamam, işte şimdi sola çek ve şu kamyondan kurtul," diye direktif verdi Tulane. Sarah düşünmekten vazgeçmiş, söylenilenleri aynen uyguluyordu. Üç şerit geçip trafiğin daha az yoğun olduğu yerde kamyonu solladı. Gözlerini dikkatlice yola dikmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrım, bu gerçekten de zevkliymiş," diye fısıldadı.

***

"Hadi bakalım, herkes hazır mı?" diye seslendi Tulane mikrofondan. Güney Karolina'nın Orangeburg İlçesi'nde, hemen hemen her şeyin satıldığı Value Mart mağazasının cehennem kadar sıcak asfaltı üstünde, çadırın altına kurulmuş eğreti bebek değiştirme masalarının arasında dolaşıyordu.

New York'ta birilerinin akıl sağlığı yeniden gözden geçirilmeliydi. Bu durum hem acıklı, hem de utanç vericiydi. Durup, çevresinde çoğunlukla kadınların bulunduğu değiştirme masaları kulvarına dikti gözlerini. Uğraştığı sporla ve ülkesiyle ilgili bir sorunun belirtisiydi bu. Her şeyi büyük şirketler ele geçirmişti. Eski kurtları evcilleştirmeye, kadınları cezbetmeye çalışıyorlardı.

Yarışanlar arasında en azından bir erkek vardı. Tulane adamın yanına gidip bebeğini kokladı. *Üüüüf*, çocuk altını fena doldurmuştu. Tulane başını iki yana salladı ve eğilip, "Oğlum," dedi, "Sanırım senin veletin bir çift yeni lastikten fazlasına ihtiyacı var. Arka takımlarının komple ayarı yapılmalı, ne dediğimi çaktın değil mi? Üstesinden gelebileceğinden emin misin?"

Adam kendinden emin, "Bir avuç kadının beni alt etmesine izin verecek halim yok herhalde," dedi.

Benim de yok. Tulane sırıttı ve başıyla onayladı. "Göster onlara günlerini, tamam mı?"

Tulane yarışmacıların sırasına dönüp, "Pekâlâ, herkes beni dinlesin," diye seslendi. Yarışmacıların hepsi hazır ol vaziyeti alırken Tulane de başının üstünde yeşil bir bayrak sallıyordu. Tam bir budala gibi hissediyordu kendini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaderine teslim olup derin bir nefes aldıktan sonra ezberlediği satırları söylemeye başladı.

"Yarışmamızın final koşusuna geldik. Kazanan, markette harcamak üzere tam beş yüz kayme kazanacak. Hazır mıyız? Bir... İki... Üç... Bayanlar ve baylar değiştirmeye başlayın!" Elindeki bayrağı indirdi.

Yetişkinler Pamuk Kuyruklu Tavşancık patentli, 'pit toplarda hızla çıkarılabilen bezler' ve pratik kapaklı kutusunda ıslak mendiller kullanarak yavrularının altını değiştirmeye koyuldular.

Yarışma bir dakika içinde sonlanmış, çocuğu bok kokan adam birinci olmuştu. Tulane erkeklik gururu okşandığı için memnundu. Kucağına aldığı salyaları akan bebek ve kazanan adamla fotoğrafçılara poz verdi. Value Mart'ın yöneticisi etrafta dört dönüp gereksiz yere telaşlanırken, Sarah imza almak isteyen insanları sıraya koymaya çabalıyordu.

Yirmi dakika kadar daha bu rezilliğe katlanacak ve sonra da Bayan Burnu Havada arabayı Ferguson Araba Yarışları'nın genel merkezinin bulunduğu Güney Karolina'nın Palmetto İlçesi'ne sürerken, klimalı Camry'de yan gelip yatacaktı. Bu kargaşadan kurtulup kafasını dinleyeceği birkaç saati vardı bu gece, tabii komedi yeniden başlayıncaya kadar.

Bütün bunlar baştan sona bir işkenceydi, net ve açık. Cenevre Konvansiyonu'na şikâyette bulunmalı, Kızıl Haç'tan yardım filan istemeliydi.

Hâlâ giydiği siyah takım elbisesi içinde ateşli, terli ve yenecek kadar hoş görünen Sarah, Tulane'i çadırın altındaki oyun masalarından birine götürüp sol eline bir kalem, sağ eline de bir şişe su tutuşturdu. İmza için kuyrukta bekleyenleri öne doğru iteklemeye başlamıştı. Hakkını vermeliydi, en azından işini biliyor ve hemen organize olabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yandan da gözlerini kadının poposunun yuvarlak kıvrımlarından ayıramadığını farketti. Ne de muhteşem kıvrımlardı... Üstelik zekâ da vardı. "Hoş kadınlar hep zeki oluyor zaten," dedi içinden.

Sarah'nın yuvarlak, küçük poposunu incelerken içinin kaynadığını hissetti.

Derin bir iç çekti Tulane ve bir an nefesini tuttu. Ortalık patlamış mısır ve kızgın asfalt kokuyordu. Sarah ve sponsoruyla ilgili dertlerini kafasından silmeye odaklandı. Öfkesini kontrol altına almalı ve burada yarış hayranları arasında olduğunu hatırlamalıydı. İtibarını düzeltmek istiyordu. Jim Ferguson'u hoşnut etmeliydi.

Önüne uzatılanları imzalamaya başladı. Daha on beş dakika geçmemişti ki, caddede parlayan bir şey dikkatini çekti.

"Hay aksi," diye homurdandı. Günü daha da beter geçeceğe benziyordu.

İmza bekleyenleri bırakıp, çekici ve iyi eğitimli olmasına rağmen bir gardiyan gibi yanıbaşında duran Sarah'ya döndü. Sarah ona doğru öyle bir eğildi ki, Tulane onun bluzundan içeri göz atmak için fırsat yakalayıverdi.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı. Kadının nefesini kulağında hissetti adam.

Bir sorun mu vardı? Dalga mı geçiyordu? Felaketin eşiğindeydi. "Park yerinden geçen kadını görüyor musun? Hani şu öte yandakini?" diye sordu.

"Pembeliyi mi?"

"Hı hı. Lütfen bana yardımcı ol ve onun buraya gelmesine engel ol."

"Nasıl engel olayım, bu kısacık boyumla mı? Hep buradaki amacın seni davalardan uzak tutmak olduğunu sanıyordum. Tanıyor musun onu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kadın benim annem."

"Annen mi?" Tulane'in işi bitmişti. Hayır, bu kadın annesine engel olmayacaktı. Nasıl olsundu ki? Sarah ve annesi birbirinin tıpatıp aynı türden iki kadındı.

"Neden annene engel olmamı istiyorsun Tulane?" diye sordu tatlı, saf bir sesle.

"Bak, anneme bugün buralarda olacağımı söylemedim. Yaşadığımız Son Şans kasabası buraya çok yakın. İşin doğrusu, bu akşam eve gitmekten kaçıyordum."

"Anneni en son ne zaman gördün veya onunla en son ne zaman konuştun?"

Dişlerini gıcırdattı Tulane. "Epey oldu. Bana yardım etmelisin. Lütfen, bu kadar adamın içinde beni rezil etmesine izin verme, git onunla konuş." Yüzünde hemen hemen her kadını tavlayabilecek o masum ve budala bakış vardı.

O bakış, herhangi bir kadını kandırabilirdi. Boston doğumlu, eğitimli ve gardiyan Sarah dışında.

Sarah kaşlarını çatıp Tulane'e bakmaya devam etti. "Kendinden utanmalısın."

Bu son derece sıkıntılı yanıtla birlikte topuklarının üzerinde dönüp sıcaktan neredeyse eriyen asfaltta yürümeye başladı. Tulane, annesinin gelip Pete Amca konusunda herkesin içinde kendisine zılgıt çekmesine fırsat bulamadan, Sarah'nın onu başka yöne çekmesini ümit ediyordu. Pete amcasını ziyaret etmeyi uzun zamandır savsaklamıştı ve adamcağız kanserden ölmek üzereydi.

Pete ile ilgili düşünceleri aklından silip attı ve aniden şirket gardiyanını annesiyle konuşmaya gönderdiği kafasına dank etti. Annesi, Tulane'in NASCAR Yarışları için hazırladığı resmi özgeçmişine koymadığı her şeyi Sarah'ya anlatacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harika. İşte şimdi işi bitmişti.

***

Tulane'in sabahki görüntüsü düşünülünce, annesinin de şişko, tostoparlak ve pespaye kılıklı olması beklenirdi.

Ama Ruby Rhodes hiç de böyle bir kadın değildi. Pembe golf kasketinin altından fırlayan kıvır kıvır siyah saçları, çocuksu yüzüyle Sarah'dan ancak bir karış daha uzun boylu bir kadındı. Yeşil gözleri ustalıkla boyanmıştı ve şeftali renkli gergin tenine bakılırsa, ya bolca retinol içeren bir güzellik diyetinden, ya da bir yerlerde gizlenen becerikli bir estetik cerrahın tornasından geçmişti.

Tulane'in annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu da. Pembe kapri pantolonu ile uyumlu gofre kumaştan kolsuz gömleğinin göğsüne "Tulane'in bir numaralı hayranı" yazısı aplike edilmişti. Gömlek de, kadın da az önce golf sahasından çıkmış gibiydiler.

Çadırların gölgesine varamadan Sarah kadına yetişmişti. Güneş ışığı omuzlarına vuruyor ve takım elbisesinin içinde kendisini bir fırındaymış gibi hissediyordu.

En profesyonel sesiyle, "Bayan Rhodes," dedi Sarah, "Tulane size dükkâna kadar refakat etmemi istedi. Orada klimanın altında bekleyebilirsiniz kendisini."

Tulane'in annesi durduğu yerde Sarah'yı yukarıdan aşağı uzun uzun süzdü. "Kim öldü?" diye sordu neden sonra.

"Efendim?"

"O simsiyah takım elbisenin içinde insan ya bir cenazeye gidiyordur, ya da cenazeden dönüyordur şekerim. Siyahın sana yakışmadığını söyleyen olmadı mı hiç?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır hanımefendi. Ben... Hımm..." Ne söyleyeceğini bilemedi Sarah. Midesi bulanıyordu. Yirmi dakika önce Value Mart'da yediği sosis midesine oturmuştu.

"Burası cehennem kadar sıcak şekerim," diye devam etti Tulane'in annesi. Ülkemizin bu yöresi için siyah pek doğru bir seçim değil. Buralardan değilsin herhalde."

"Hayır efendim. Aslen Boston'luyum."

"Tamam, şimdi anlaşıldı. Yerinde olsam kesinlikle yeşil giyerdim. Hem gözlerinin rengini ortaya çıkarır, hem de saçlarının röfleleriyle uyum sağlardı. Saçlarının doğal rengi mi bu?"

"Evet hanımefendi. Hadi dükkâna girelim de Tulane'i orada bekleyelim."

"Hayır, teşekkür ederim. Sıcağa alışkınım. Buradan yirmi mil uzakta bir yerde doğup büyüdüm. Sıcakla başa çıkabilirim. Hem zaten Tulane'i görebiliyorum. Orada ve..."

"Bayan Rhodes, Tulane..."

"Bana Ruby de, şekerim. Sen kimsin acaba?"

"Adım Sarah Murray. Ulusal Markalar'da çalışıyorum." Ruby birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ulusal Markalar'da çalışıyorsan, neden siyahlar giydin?"

Çünkü siyah otoriteyi temsil eder ve siyah giyersem oğlunuzu hizaya getirebilirim diye düşündüm. Ama maalesef bu takım elbise otorite kurmasına yardım etmek yerine onu ağır ateşte pişiriyordu.

"Demek istediğim," diye devam etti Ruby, "pembe giymen daha doğru olmaz mıydı?" Yüz dolarlık ipek gömleğinin içinde Sarah'nın koltuk altları terden sırılsıklam olmuştu.

Acaba güneylilere has bir iğneleme tarzıydı mı bu laf şimdi? Ruby Rhodes, Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin reklam kampanyasına atıfta bulunmuyor da, sanki moda konusun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da sıradan bir öğüt veriyormuş gibi son derece arkadaşça bir ses tonuyla konuşuyordu. Kapalı ayakkabılarının tabanından yukarı yansıyan hararetle, başında boza pişiren güneşin altında duran ve sırtından ter damlayan Sarah için zorlu bir karardı bu.

"Ah, çok teşekkürler," dedi karşılık olarak. "bu önerinizi hiç unutmayacağım."

"Bence de unutma çünkü pembe, özellikle de gül rengi sana çok yakışacak."

"Teşekkürler. Şimdi isterseniz şöyle içeri..."

"Yok, hayır, sen git işinin başına dön, ya da her ne yapıyorduysan devam et. Ben gider orada Tulane'i beklerim." İmza bekleyenlerin sırasının bulunduğu tenteyi gösteriyordu Ruby.

"Ama hanımefendi oğlunuz bana..."

Ruby dönüp Sarah'ya o bakışı attı. İşin ustasıydı besbelli çünkü Sarah cümlesini tamamlayamadan donup kalmıştı.

"Benimle ilgilenmen için seni buraya o yolladı değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Sarah temkinle. "Sizin rahat olduğunuzdan emin olmak istedi."

"Hayır, şekerim, benim oraya gidip kendisini utandıracağımdan korktu. Aslına bakarsan yapmam gereken tam da o, ama o kadar alçalmayacağım. Yol yordam bilen bir kadınım"

"Elbette hanımefendi." Sarah ferahlamıştı. Kadını ne yapıp edip kızgın güneşin altından çekip dükkânın içine, serin bir yere götürmeliydi.

Ruby'i kolundan tutup dükkânın davetkâr kapısına sürüklemeye can atıyordu.

Herhangi birine dokunmak veya onu itip kakmak kurumsal kurallara aykırıydı. Şirket yönetimi, hukuki davaları önlemek için her çalışanın duyarlılık seanslarına katılmasını şart koşmuştu. Bu yüzden o da orada öylece durdu ve Ruby'nin güneşlik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siperine, pamuklu gömleğine ve ayağındaki sandaletlerine gıptayla baktı.

"İyi bir fırçayı hakediyor," diye devam etti Ruby. "Geçen hafta benim yaş günümdü ve bir telefon etmek zahmetine bile katlanmadı, biliyor musun? Ve sonra," dedi kadın ellerini kalçalarına dayayıp, "daha bu sabah *Orangeburg Times and Democrat* gazetesinde burada imza dağıtacağını okudum. Lütfedip haber bile vermedi. Şimdi sorarım sana kızım, sen bu çocuğun annesi olsan ona kalayı basmaz mıydın? Oğlan az ötede Florence kasabasında oturuyor, ama evine gelip bir merhaba bile demiyor. Öyle uzun bir mesafe de değil."

"Söz veriyorum hanımefendi onu azarlamaya bol bol vaktiniz olacak. Aslında iyi bir uyarıyı hak ediyor elbette. Ama bırakalım da şu imza faslını bitirsin. Şimdi lütfen benimle..."

Sarah kapıya doğru birkaç adım atar atmaz, başı fırıldak gibi döndü.

Ruby'nin uzattığı sağlam kola can simidine sarılır gibi sarıldı. "Hiç iyi hissetmiyorum kendimi," diye mırıldanmasıyla birlikte dünyası kardı ve Güney Karolina, Son Şans kasabasının küçük fakat becerikli kadını Ruby'nin kollarına yıkılıverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 3

Yuvarlak hatlarına rağmen Sarah fazla ağır değildi. Tulane onu kollarında taşıyordu. Bilinci yerine gelmiş, tek gözünü açmıştı.

"Bayıldım, değil mi?"

"Evet, küçükhanım ama endişelenmeyin annem her zaman olduğu gibi her şeyi kontrolü altına aldı." Sarah'nın, sesindeki iğnelemeyi anlayıp anlamadığından pek emin değildi Tulane.

Sarah'yı annesinin Ford kamyonetine taşıdı. Ruby arabanın kapısında durmuş sinirle başını sallıyordu. Annesi bu kızgın güneşin altında Sarah'nın siyah giymek gibi bir aptallık yaptığına mı bozulmuştu, yoksa doğum gününü unutmuş olduğu için kendisine savaş açtığından mı bozuk atıyordu, Tulane bunu kestirmeye çalışıyordu. Annesi kamyonetin kapısını ardına kadar açtı. Motoru çalıştırmıştı bile.

Tulane, Sarah'yı arka koltuğa yatırdıktan sonra annesine döndü. "Arabayı ben sürerim. Sen bir enerji içeceği falan içir kıza."

Ruby kamyonetin arkasına geçti ve Sarah'nın üzerine eğildi. Tulane kamyonetin kapısını kapatıp şöför koltuğuna atladı.

"Canım benim," dedi Ruby en yumuşak anne ses tonuyla, "hadi şu enerji içeceğini içelim şimdi. Seni hemen zımba gibi yapar." Tulane dikiz aynasından, annesinin Sarah'nın başını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafifçe kaldırıp enerji içeceğini ağzından içeri usulca damlatmasını izliyordu. Sarah içiyordu ve rengi yerine gelmeye başlamıştı bile.

Şükürler olsun. Herhalde güneş çarpmasından ölmezdi. Bir de başına böyle bir bela almak istemiyordu.

"Acaba acile mi götürsek?" diye sordu.

"Son Şans'a varana kadar düzelmezse, Doktor Cooper'a götürürüz," dedi Ruby.

İşte bunun başına geleceğini tahmin etmeliydi. Ulusal Markalar'ın gönderdiği dadının Güney Karolina, Son Şans kasabasını asla görmemesi gerekiyordu. Ne yapıp edip bu durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Anne, ben..."

"Tulane, lamı cimi yok, eve gidiyoruz. Böylece kıza bakar ve iyileştiğinden emin olurum." Saçmalamaya gerek yok ses tonuyla konuşmuştu Ruby. Mümkünü yok karşı gelemezdi. İşi bitikti.

İki seçeneği vardı. Ya annesiyle tartışıp Sarah'nın gözü önünde rezil olmaya razı olacak ya da susup arabayı sürmeye devam edecekti. Zaten bu öfkesi yüzünden sponsoru ve arabasının sahibiyle de papaz olmamış mıydı? Susmanın cesaretten sayıldığına karar verdi. Gelgelelim, soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu.

Ayrıca Sarah'nın aile sırlarını dünya aleme dökmesini önlemek için, ne yapıp edip onun ağzını kapalı tutmasını sağlamak gerekecekti. Peki, sponsorunu gıcık etmeden ve Ferguson Yarışları'ndaki yerini kaybetmeden nasıl becerecekti bunu?

İki çıtı pıtı kadının sıkıştırdığı bir mengene ve kurumsal Amerika'nın gücü arasında kısılıp kalmıştı.

"Anne, bana kalırsa..."

"Eve geliyorsun oğlum, konu kapanmıştır. Eve gelmişken de Pete Amca'nı ziyaret edersin. Durumu hiç iyiye gitmiyor ve uzak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmakla onun kalbini kırdın."

Tulane'in suçluluk ve üzüntüden kalbi sıkıştı. Özellikle Pete Amca'yı hasta görmek istemediği için ailesinden uzak kalmıştı. Bencilceydi belki ama saçı dökülmüş ve bir deri bir kemik kalmış Pete'i görmeye dayanamıyor, içi fena oluyordu.

"Anne, bagajımızı oto acentesinde bıraktık ve..."

"Hiç önemli değil," diye cevabı yapıştırdı Ruby. "Gidip bagajları alırız, oradan da doğruca eve. Miriam'ın evinde fazla oda var. Sanırım Sarah'yı bir geceliğine misafir eder. Hemen arayıp söylerim, her şey hallolur. Merak etme, Sarah iyileşecek ve kimse de seni suçlamayacak."

"Beni suçlamak mı? Ama..."

Ruby çantasından cep telefonunu çıkarmış, numarayı tuşlamaya başlamıştı bile. Üç dakika içinde her şey hallolmuştu.

Bagajı alıp 321 numaralı yoldan güneye yöneldiklerinde Sarah kendine gelmiş, koltuğunda sessizce oturuyordu.

"Teşekkür ederim Bayan Rhodes," dedi. "Özür dilerim sizi de yordum."

"Hiç önemi yok, olur böyle şeyler. Kuzeyden gelmen ve siyah giyiyor olman pek yardımcı olmadı tabii. Seni eve götürüp güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım. Birbirimizi yakından tanımış oluruz, sonra da Tulane'in babası yarın sabah seni erkenden buraya, oto acentasına getirir, sen de Floransa ve Palmetto'daki randevularını ayarlarsın."

Annesi dönüp Tulane'in dikiz aynasındaki yansımasına dik dik baktı. "Çünkü insanın görevlerini yerine getirmesinin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliriz, değil mi?"

"Elbette anne." Her şey bitmiş, Tulane kaybetmişti. Annesiyle doğrudan rekabete girdiğinde hep kaybederdi.

"İnanın Bayan Rhodes, kendimi çok daha..." diye lafa karış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı Sarah ama Ruby sözünü kesti.

"Hiç merak etme. Biliyorsun, sana renk seçimi konusunda önerilerde bulunmaktan çok keyif alacağım. Kesinlikle sonbahar mevsimisin sen. Hadi şimdi enerji içeceğini iç bakalım."

Sarah içmeye başladı.

"Demek Boston'dansın?" diye sordu Ruby bir zaman sonra. Tulane homurdanmamak için kendini zor tutuyordu.

"Evet."

"Saçlarına ve ismine bakılırsa, İrlandalı cici bir Katolik kız olmalısın."

"Anne! Yeter! Sürekli soru sorma."

"Sus sen Tulane, arabayı sürmeye bak. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Hayır, hanımefendi, Presbiteryenim ben," dedi Sarah.

"Ah, ne hoş değil mi? Protestan bir kız. Biz Episkopelyanız. Maalesef Son Şans kasabasında Presbiteryen kilisemiz yok sanırım. Ama bir Baptist, bir Metodist ve tabii bir de AME[2] var. AME en kalabalık cemaat olur."

"Herhalde öyledir," diye karşılık verdi Sarah, sanki konuşma son derece tuhaf bir hal almamış gibi. Hiç kuşkusuz Boston'da da yabancılarla böyle sohbetler yapan insanlar vardı ve belki Sarah da onlardan biriydi. Ya öyleydi ya da ailesinin ne kadar tuhaf olduğunu anlayabilmek için Sarah annesinin suyuna gidiyordu.

Dikiz aynasından Sarah'ya baktı. Yüzünün çiğ kızarıklığı kayboluyor ve çilleri belirginleşiyordu. Vay anasını, ne kadar da şirindi.

"Peki, ailen *Mayflower* Gemisi ile mi gelmiş Amerika'ya?"

2 Afrikan Metodist Episkopal Kilise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye sordu Ruby.

Tulane direksiyonu sıkıp dişlerini gıcırdattı.

"Evet, efendim," dedi Sarah ve Ruby çivili sopayla dürtülmüş gibi oturduğu yerde doğruldu.

Hay Allah! Son Şans kilise hanımlarının daha akşam olmadan Sarah'nın tüm geçmişini öğrenmiş olacaklarını tahmin etmek hiç de zor değildi. O yaşlı tavukların her biri, ataları *Mayflower* ile Amerika'ya gelmiş Boston'lu Presbitaryen kızla tanışmaya can atacaktı. Elbette kaçınılmaz olarak, maalesef kendisi de dahil olmak üzere, kızı Allenberg İlçesi'nin bekar erkekleri ile tanıştırmaya başlayacaklardı.

"Babası Wyoming'li bir boğa binicisymiş," dedi Tulane yüksek sesle. Belki annesinin hevesi kırılırdı biraz. Boğa binicisi, Mayflower gemisinden inmiş atalar kadar kaliteli değildi ne de olsa.

"Boğa binicisi mi, gerçekten mi?" dedi Ruby oturduğu yerde dönüp Sarah'ya dikkatle bakarak.

"Babam Wyoming'de doğmuş, ben de at çiftliğinde büyüdüm," dedi Sarah. "Babamın rodeoya binmesinden daha doğal bir şey olamazdı."

"Bak sen şu işe. Son Şans'ta, kasabamıza gelmeden önce Teksas'ta bir at çiftliğinde büyümüş Dash diye hoş bir delikanlımız var. Seninle mutlaka tanıştırmalıyız."

Tulane dikiz aynasına baktı yine. "Bak tatlım," dedi Sarah'ya, "sakın kilise hanımlarının Dash Randall'la aranı yapmalarına izin verme. O adam Allenberg İlçesi'nin en işe yaramaz herifidir."

"Sahi mi? O halde sen kaçıncısı oluyorsun?" diye anında karşılık verdi Sarah gözlerinde yanıp sönen bir pırıltıyla.

"İkinci en işe yaramaz herifi," dedi Tulane zoraki bir sırıtmayla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleri aynada buluştu ve Tulane'in kalbi küt küt atmaya başladı.

***

Pete Amca çok güçsüz görünüyordu. Her zaman kel olmuştu ama şimdi başının yerinde Tulane'in tüm damarları görebildiği soluk ve neredeyse şeffaf bir ciltle kaplı, pembe bir kubbe vardı sanki.

Tulane aşağıda nalbur dükkânında olması gereken Pete'i, oturma odasındaki yatar koltukta görmekten nefret ediyordu. Yemek odasındaki büfenin üzerinde dizili duran beyaz ilaç şişlerinden nefret ediyordu. Karşısındaki yatar koltuğa oturup, amcasının çökük ve solgun yüzünde olumlu bir belirti aramaktan da nefret ediyordu.

Tutunacağı bir dala ihtiyacı vardı. Pete onun hep dayanağı olmuştu. Ta eskilerde, on üç yaşında ve başı büyük, hem de çok büyük belada olduğunda, Pete onu uçurumun eşiğinden çekip çıkarmıştı.

"Demek," dedi Pete neredeyse fısıltı gibi bir sesle, "annen seni eve sürükledi, ha?"

Tulane oturduğu yerde kımıldandı. Bu soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu acaba? Biri adeta göbek deliğine bir ip bağlamış, oradan çekiyordu sanki. Bir şey söylerse sesinin bocalayacağından korkuyordu.

"Her neyse, gelmene sevindim. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Tulane dönüp Pete'e baktı ve içeri girdiğinden beri ilk kez onu dikkatle inceledi. Dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Amcası ölümün eşiğindeydi. "Eğer pembe arabadan söz edeceksen Pete, konuşmamayı yeğlerim."

"Oğlum, arabanın rengi neden seni rahatsız ediyor, anlamı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum. Geçen hafta sonu arabayı hiç de iyi sürmedin. Televizyondan izledim seni."

"Biliyorsun işte, arabanın üzerinde yalnızca sen, ben ve Bubba'nın çalıştığı günlerde olduğu gibi değil bu iş. Takım yöneticim var, şefim var ve kendisi kolej mezunu, bense sadece liseli olduğum için bana tepeden bakan bir mühendis var."

"Bu seni rahatsız ediyor, öyle mi?"

Tulane omuzlarını silkti.

"Oğlum sen, bir Cup arabası sürücüsüsün. Mesleğinde en yüksek yere gelmişsin. Büyümen gerek."

Gözlerini yumdu Tulane. Yeni bir nakarat değildi bu. Herkes büyümesi gerektiğini söylüyordu. Çevresindekilerin bununla neyi kastettiğinden pek de emin değildi.

"Eğer mühendisin teki aptal aptal işler yaparken çenemi kapatıp karşıdan bakmam gerektiğini söylemek istiyorsan, evet, artık olgun olmayı öğrendim gerçekten."

"Hayır, demek istediğim o değil."

"Ne o zaman?"

"Dayılan, adam ol diyorum. Mühendisine farklı görüşte olduğunu söyle."

"Tabii ya! Bana kulak asmazlar ki, Pete. Mühendisim olsun, sponsorum olsun, hepsi çocuk parklarındaki kabadayılar gibi. Ben sadece bir şoförüm, hepsi bu. Onların dediklerini yapmakla yükümlüyüm ve ağzımı açmamalıyım. Onlara kalırsa, büyümek bu anlama geliyor. Şikâyet etmekten nefret ederim ama o eski hikâyeyi, hani ne dilediğine dikkat et diyen hikâyeyi biliyorsun değil mi?"

"Yapma Tulane. Ne diyorsun sen? Başarmaktan korkuyor musun yoksa?" Tulane amcasına baktı. "Ne demek bu şimdi? Önüne gelen bir başarıdır tutturmuş, sanki bir anlamı varmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi. Ben başarısız olmaktan korkuyorum. Tamam mı? Dedim işte. Memnun musun?"

"Hayır, memnun değilim. Bir insanın başarmaktan korkabileceğine de inanıyorum. Eline hayatının fırsatı geçmiş. İçine etme."

"Bak ne diyeceğim," dedi Tulane. "Fazla kalamayacağım. Benim menajer bozuntusuyla annem ilgileniyor, yani..."

"Menajer mi?"

"Evet ya, aslına bakarsan dadı demek daha doğru olur. Gerçi pek öyle işinin ehli değil."

Pete gözlerini açtı. "Dadı?"

"Evet, üstelik oldukça hoş, çilli falan, Boston aksanı var. Ailesi *Mayflower* gemisiyle gelmiş."

Pete bir kahkaha attı. "Aman oğlum, desene başın belada."

"Evet, farkındayım."

"Oh canıma değsin." Pete koltukta doğruldu, koltuğu da onunla birlikte hareket etti. "Dinle beni Tulane. Yeteneklisin. Kendi yoluna taş koymayı bırakırsan, büyük başarı yakalayacaksın. İnsanı mahveden şeylerden biri gururdur. Bunu unutma, duydun mu?"

"Pembe giymek zorunda olan sen değilsin."

"Hele bir yarışları kazan, kimse ne giydiğini düşünmez bile. Avarelik yapmayı bırak da, insanlara yarış pistinde neler yapabileceğini göster. Kaybettiğini görmekten bıktım. Serserilik yaptığını görmekten daha çok bıktım. Seni böyle eğitmedim ben."

Pete'in bedeni eriyordu belki, ama gözlerindeki ışıltı hâlâ oradaydı. Pete kazanmaya bayılırdı. Kazanmak her şeydi Pete için.

Kısık sesiyle devam etti, "İnsanların seninle alay etmekten vaz geçmelerini mi istiyorsun? O zaman kemerini bağla ve ciddi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yarış pilotu gibi davran."

Tulane başıyla onayladı. Pete haklıydı elbette.

"Tamam." Pete koltuğuna yaslandı. "Şimdi evine git ve sponsorunun adamlarına saygılı ol, duydun beni değil mi? Yarışları kazanmak için sıkı çalış." Pete dönüp sert sert baktı. "Benim için yap bunu." Başını salladı ve koltuğun arkalığına yasladı.

Yaslandığı gibi gözlerini yumdu Pete. Bu uzun söyleşi varolan gücünü tümden tüketmişti. Tulane de amcası uykuya dalana kadar birkaç dakika daha öylece oturdu. Keşfetmek ve hatta

adını bile koymak istemediği duygular içindeydi.

***

Ruby ve Elbert Rhodes, dört yanı verandayla çevrelenmiş, beyaz tahta kaplı, tek katlı bir evde oturuyordu. Bahçesinde erken açan zambakları ve verandanın parmaklıklarına dolanmış mor salkımlarıyla ev adeta bir Toskana huzurevi havasındaydı. Şintz kumaştan yastıklarla kaplı bir dizi sallanan koltukla döşenmiş olan ev, Hallmark kartpostallarından fırlamış gibiydi.

Sarah ceketini çıkardığı gibi sallanan koltuklardan birine bıraktı kendisini. Tepesindeki eski model vantilatörden hafif bir esinti geliyordu. Ruby akşam yemeğini hazırlamak üzere mutfağa yönelmiş, Tulane de alışveriş yapmak, hasta amcasını ziyaret etmek ve Sarah'nın valizini komşuya bırakmak üzere ağabeyinin kamyonetine atlamıştı.

Tek başına kalmışken Sarah kariyerinde neden olduğu karmaşayı düşünme fırsatı buldu. Tulane'i gösteriye zamanında yetiştirmiş olabilirdi ama baygınlık geçirmek profesyonelliğe hiç uygun değildi. Steve Phelps mutlaka duyacaktı bunu ve sevinçten dört köşe olacaktı. Bayılmak suç değildi elbette ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Steve bunu bir suçmuş gibi göstermenin yolunu bulurdu nasılsa, çünkü Sarah'nın kapıya konması için her şeyi yapardı.

Kovulmasını istemek için geçerli bir nedeni vardı tabii. Cuppa Java pazarlama planını hazırladığında Steve'in onu takdir edeceğini sanmakla, Sarah kısa ömürlü kariyerinde yokuş aşağı gitmeye başlamıştı bile. Steve takdir etmek şöyle dursun, Sarah'nın hazırladığı pazarlama planı ile bölümde büyük başarı yakalamış, planları da kendisinin hazırladığı ayaklarına yatmıştı.

Sarah küplere binmişti. Steve'den öç almak için aklına gelen tek parlak plan, pembe araba ve bebek değiştirme yarışı içeren fevkalade aptal bir pazarlama önerisi hazırlamak ve üzerine Steve'in adını yazmak olmuştu. Güya Deidre bu öneriye bakıp Steve'in aslında ne numaracı biri olduğunu anlayacaktı.

Oysa Deidre bu öneriyi ciddiye almıştı. Şimdi pembe araba programından Steve sorumluydu ve Sarah başarılması imkânsız bir işi başarmak, kendi yazdığı önerilerin sonuçları ile yüzleşmek üzere buradaydı.

En azından tek bir şey kesinlikle kanıtlanmıştı. Modern iş kadının mükemmelliği yakalaması gerektiği her işte olduğu gibi, Sarah da öç alma konusunda berbattı.

Ne yapıp edip Steve onu kovdurmanın bir yolunu bulacaktı. An meselesiydi.

Bir süre sonra küçük bir kız sesi karanlık düşüncelerini böldü. "Sen gerçekten hacı mısın?"

Sarah gözlerini açtığında eteğine muhtemelen ketçap bulaşmış pembe elbiseli küçük bir kız duruyordu başucunda. Kirli ayak parmaklarını açıkta bırakan "Küçük Denizkızı" sandaletleri vardı ayağında. Terli yüzünü, atkuyruğu yapılmış bal renkli saçlarının lastik tokasından kurtulmuş bir tutam saç çevreliyordu. Sarah'ya bakıp cingöz cingöz sırıttı. İki ön dişi düş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müş, yüzüne büyük gelen yenileri de ancak çıkıyordu.

"Merhaba," dedi Sarah.

"Hacı mısın sen? Büyükanne *Mayflower* ile geldiğini söyledi. *Mayflower* gemisiyle gelenler Hacı değil miydi?"

Sarah gözlerini kırpıştırdı. Biraz uyuklamıştı herhalde. Mahmur gibiydi. "Evet, *Mayflower* ile gelenler hacıydı ama o çok uzun zaman önceydi. Ben kendim Amerika'ya gemiyle gelmedim. Burada doğdum."

Küçük kız başını uzatıp Sarah'yı inceledi. "Adım Haley, seninki ne?"

"Sarah."

Sandaletlerinden fırlayan başparmağını yere bastırarak devam edip etmemekte tereddüt ediyormuş gibi bir an salındı küçük kız. "Tulane Amca'nın sevgilisi misin?"

Sarah boğulur gibi oldu.

"Öyle misin?" diye sordu kız yine, daha Sarah öksürüğünü durduramadan, "Çünkü büyükannem telefonda modadan hiç anlamamana ve bir hacı olmana rağmen mükemmel olduğunu söyledi, tabii babanın Wyoming'li olması dışında. Wyoming kuzeyde mi?"

"Yok, hayır. Ne için mükemmelmişim?"

"Ne bileyim, yalnızca büyükannemin söylediklerini duydum. Miriam Randall ile konuşuyordu. Wyoming nerede?"

"Batıda."

"Yani sevgilisi değilsin?"

"Hayır. Tulane ve ben beraber çalışıyoruz."

"Peki, sevgilin var mı? Biriyle evli misin?"

Sarah kızın aklının ne tarafa gittiğini pek kestiremese de, gittiği yönü pek beğenmiyordu.

"Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi?" Kızın gözleri büyüdü. Kuzeyli bir Presbiteryen ile Güneyli bir Episkopelyenin birlikteliği hem Massachussets'de hem de Güney Karolina'da dine aykırı evlenmek sayılır ve hoş karşılanmazdı. Ama küçük kız bunu anlayacak yaşta değildi.

"Peki, babamla tanışmak ister misin?"

Demek bütün numara buydu. Baba boşanmıştı herhalde.

"Bilmem ki, ben..."

"Babam polis şefi," dedi Haley ve sonra öne doğru eğilip bir sır verir gibi, "dul kendisi." diye ekledi. Anahtar deliklerini gözetlediğini, büyükannesinin kasabanın hanımları ile yaptığı dedikoduları çaktırmadan dinlediğini belirtmek ister gibi arkasına yaslandı ve başını bilgiç bilgiç salladı. Kasabada dul polis şefine uygun birini bulma çabası vardı besbelli. Altmış yaşından genç uygun kadınların pek ender olduğu Güney Karolina, Son Şans kasabasında pek de başarılı olamıyorlardı büyük olasılıkla.

Yine de yarış arabası pilotu kötü çocuk Tulane Rhodes'un bir polisin kardeşi olması ilginç bir haberdi. Pazarlama değeri olan bu gerçeğin hiç sözü edilmemişti özgeçmişinde. Acaba Tulane'in ağabeyi fotojenik miydi?

Aile ilişkilerini onaylatmak ister gibi, "Demek polis şefi, amcan Tulane'in ağabeyi, öyle mi?" diye sordu Sarah.

"Evet efendim. Üstelik de dul, çünkü annem yukarıda cennette, İsa'nın yanında. Araba kazasında öldü. Tıpkı Tulane Amca'nın geçen hafta sonu yaptığı kaza gibi. Gördün mü o kazayı? Ben televizyonda izledim."

Annesinin Kurtarıcı İsa'nın kollarında olması veya amcasının her pazar ölümle burun buruna gelmesi küçük Haley'i pek rahatsız etmiyordu besbelli. "Tulane'in kaza yaptığını görmedim," dedi Sarah. Bunun sebebinin hayatında bir kez olsun araba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarışı izlememiş olması olduğunu da açıklamadı. Araba yarışı ile ilgili bir pazarlama önerisi yazmış olması dışında, o sporla hiç bir ilgisi yoktu. Gelgelelim, reklamcılık ve pazar araştırması gibi konularla yakından ilgiliydi.

Ha, tabii bir de Cuppa Java kampanyasında kendi fikirlerini çalan Steve'den öç alma duygusu ile. Elbette ki intikamı geri tepmiş ve annesinin haklı olduğu kanıtlanmıştı. Sarah acımasız iş dünyasının gerektirdiği yeteneklerin hemen hiçbirine sahip değildi.

"İyi ki Tulane amcanın araba koltuğu vardı, yoksa şimdi o da İsa ile birlikte olurdu," dedi Haley.

Küçük kız "araba koltuğu" dediği anda Sarah'nın beyninde bir şimşek çakmıştı. Arada bir zihninde böyle şeyler oluyordu. "Araba koltuğu mu?" dedi yüksek sesle.

"Evet ya, bilirsin hani küçük bebekleri oturturlar arabada," diye karşılık verdi Haley. "Büyükannem dedi ki, Tulane Amca yaralanmamış çünkü özel bir araba koltuğu varmış. O değersiz sarhoş sürücü annemin arabasına çarptığında, benim oturduğum koltuk gibi."

Sarah'nın yüreği sıkıştı. Demek ki annesinin canını alan kazadan Haley kurtulmuştu. Herhalde kaza epey önce olmuştu ki, Haley bir şey anımsamıyordu.

Haley, lekeli elbisesi ve darmadağın saçları ile bile son derece fotojenik bir çocuktu. Aslında kirliliği bile sevimli ve gerçekti. Sarah birden hassaslaştığını hissetti. Harika bir reklam fikri bulmak üzere bir sıçrama yapmaya yakınken birden böyle hassaslaşıverirdi.

Haley gevezeliği sürdürüyordu. "Tabii, Jane'in sevgilisi Woody West büyükannemin arabasıyla Tanrı İçin Golf'un ordaki İsa'ya çarptığında koltuğum yoktu. O yüzden alnımda koca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

man bir şiş olmuştu o zaman. Babama kalırsa o zaman hayaller görmeye başladım, ama yanılıyor."

Tanrı İçin Golf? O da nesi? Sarah aniden sohbete geri döndü. Önemli bir şey kaçırmış mıydı acaba?

"Ne?"

"Hayal görmeyi bilirsin, değil mi?" dedi Haley ve açıklamaya başladı. "Hani insan orada olmayan şeyler görünce olur. Ama ben Kederli Melek'i gerçekten görüyorum."

"Oh, anlıyorum." Aslında Sarah hiçbir şey anlamıyordu.

Aniden Tulane yanlarında belirdi. Küçük kızı kaptı ve Sarah'yı anlamsız bir sohbetten kurtardı. Haley'i kalçalarından kavradığı gibi havaya fırlattı. Sarah kafasında oluşan fikirlere o denli yoğunlaşmıştı ki, Tulane'in geri döndüğünü farketmemişti.

Tulane küçük kızı omuzlarının üstünden geçirip havaya attı. Çocuğu ev yapımı bir heyecan gezintisine çıkarmıştı sanki. Haley ile oynarken tamamıyla rahattı. Bu sabah Tulane'i bir çocukla hayal etmek imkânsız gibi görünse de şimdi hiç de öyle gelmiyordu. Küçük kızla çok iyiydi ve şaşırtıcı bir biçimde sabahki bebek değiştirme olayında da bebeklerle gayet iyiydi. Kafasında oluşmakta olan düşünce için gerekliydi bütün bunlar.

Tam o sırada bir polis aracı dönemeci döndü ve Haley, Tulane'in kollarından sıyrılıp yere indi.

Verandadan aşağı koşarken "Babacığım," diye bağırıyor, dağınık saçları dalgalanıyordu. Meşin renkli forma giymiş iri kıyım bir adam ağır ağır indi arabadan.

Yol kenarındaki taşlara basıp kızı kaldırdı ve bir nebze daha az coşkuyla sarıldı ona.

Ağabeyi, Tulane'den daha uzun ve daha yapılıydı. Bunun dışında aynı aileden olduklarını gözden kaçırmak için kör olmalıydı insan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babası Haley'i yere, çimlerin üstüne bıraktı ve tıpkı kardeşininkine benzeyen esnek yürüyüşüyle yol boyunca onlara doğru ilerledi. Bu adam Tulane'e kıyasla daha ciddi ve kuşkusuz belindeki silahla çok daha tehlikeliydi. Stetson şapkasının siperiyle gölgelenen bakışları, çok az şey ele veriyordu.

Tulane, Sarah'yı ağabeyi Stone ile tanıştırdı. Polisin elini sıkarken birkaç anlamsız söz söyledi Sarah. Bir dakika geçmeden Stone özür dileyip evin içine girdi. Haley küçük bir çalçene gibi dakikada yüzlerce kelime söyleyerek, kafasını sallaya sallaya peşi sıra onu izledi.

Stone[3] Rhodes'un adı fiziğine çok uygundu ve üstelik inanılmaz fotojenikti de. Bu da Sarah'nın durup dururken aklına gelen o fikir için mükemmel bir aday olacağını gösteriyordu.

Ağabeyi yeterince uzaklaşıp Sarah sallanan koltuğa yeniden yerleşince "Bahse varım ki," diye söze başladı Tulane, "Haley annesinin İsa ile birlikte cennette olduğunu anlatmıştır, değil mi?" Trabzanın üzerine bırakmış olduğu Budweiser birasını kaptığı gibi Sarah'nın hemen yanındaki sallanan koltuğa çöktü.

"Evet, anlattı. Ve ben..."

"Tanrı İçin Golf'ü de anlattı mı?" Canı yanmış gibiydi sesi.

Sarah başını salladı. "Evet, İsa'ya bir araba çarpmış dedi. Hani Tanrı ve İsa'nın Aziz Peter'le birlikte golf oynadığı o kötü fıkralardan biri gibiydi."

Tulane'in gülümsemesi soluverdi.

"Keşke bir fıkra olsaydı tatlım."

"Anlatmak ister misin?"

"Hayır."

"Tamam, öyleyse anlatma," dedi Sarah ama meraktan da ölüyordu.

3 Stone İngilizce'de taş, kaya anlamına gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane arkasına yaslanıp birasını yudumlamaya başladı. Adem elması bir yukarı çıkıp, bir aşağı iniyordu içerken. Sallanmaya devam ederek, şişeyi koltuğunun geniş dirsekliğine dayadı. Sarah elinde olmadan adamın geniş avuçlu, kısa, kare tırnaklı uzun parmaklı ellerini inceledi. Bu el insanda kuvvet ve yumuşaklık, güç ve maharet gibi çelişen duygular uyandırıyordu. O elleri şişeden başka bir şeyler okşarken hayal etti ve tüm gövdesini ateş bastı.

Tehlikeliydi bu yaptığı. İşine ve onu elinde tutmaya odaklanmalıydı. Derin bir nefes aldı. Kalp atışları normale döndüğünde, "Kendimi nasıl küçük düşürdüğümü patronlara anlatacak mısın?" diye sordu.

Adam göz ucuyla süzdü Sarah'yı. "Benim sırlarımı açık etmezsen, öyle bir niyetim yok."

Bakışlarını öte yana çevirdi Sarah. "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor. Gerçi, nasıl olsa baygınlık geçirdiğimi öğreneceklerdir."

"Bence de. Sanırım sen de Tanrı İçin Golf ile ilgili her şeyi öğreneceksin. İyisi mi sana kendim anlatayım da bu iş bitsin."

"Nedir bu Tanrı İçin Golf? Bir hayır derneği falan mı?"

Kıkır kıkır güldü adam. "Hayır, keşke öyle olsaydı. Tanrı İçin Golf, kasabanın güneyinde on sekiz delikli bir mini golf sahası. Son Şans'ın alay konusudur. Havva Ana'dan tut da, Tanrı Golyat'a kadar bir sürü dini figürün fiberglas heykelcikleri ile donatılmıştır. Bir de orijinal boyutlarında Nuh'un Gemisi var."

"Sahi mi?"

"Evet, sahiden."

"Peki, neden sorun olsun ki bu? Eğlenceli olmalı. Yemekten sonra gidip biraz top atar mıyız? Tanrı'ya adanmış bu minik top sahasını görmek isterim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane bir an ona, uzaydan gelmiş gibi baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Neden şaka yapayım?" O an göz göze geldiler, birbirlerine uzun uzun baktılar ve sonunda adam bakışlarını mor salkımlara çevirdi. Sarah bunu bir zafer sayıyordu.

Tulane, birasından uzun bir yudum aldıktan sonra yeniden Sarah'ya döndü. "Maalesef geçtiğimiz ekim ayında korkunç bir fırtına orayı yerle bir etti. Fırtına sırasında annemin arabası yengemin moron eski sevgilisi tarafından kaçırıldı. Yeğenim Haley de o arabadaydı. Salak gaspçı arabayı Tanrı İçin Golf'teki İsa haykeline bindirdi. İsa paramparça oldu ve şimdi golf sahası kullanılmaz halde. İşin kötüsü, Haley kafasına korkunç bir darbe aldı ve..." Adamın sesi azalarak yok oldu.

"Ve?"

"İşte o günden beri melekler gördüğünü söylüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum."

Tulane uzun bir yudum daha aldı birasından yine ve devam etti, "Haley ve melekleri, Tanrı İçin Golf, bunlar yasak bölge artık. Anladın, değil mi?"

"Evet, sanırım."

Tulane hayır der gibi salladı başını. "Hayır, ne senin ne de New York'takilerin anladığını zannetmiyorum. Bak, geçen sene Ferguson Yarışları'na katılmaya hak kazandığımdan beri, sanki dünya alem benim hayat öykümü bilmek istiyor. Açıkçası, hayatımın bazı kısımlarını kendime saklamayı tercih ederim. Benim derdim sadece araba sürüp yarış kazanmak. O nedenle, Haley ve Tanrı İçin Golf ile ilgili her şeyi unutursan minnet duyarım."

"Tamam, elimden geleni yaparım. Ne var ki, Haley'nin biraz önce söylediği bir şey kafamı kurcalıyor."

"Haley'i unut dediğimde sen neyi anlamadın?" Tulane san-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dalyesinde öne doğru eğilip öfkeyle baktı Sarah'ya.

Sarah elini havaya kaldırdı. "Lütfen kızma da beni dinle, tamam mı? Bulunduğun pozisyonu araba koltuğu güvenliğini desteklemek için kullanmayı düşündün mü hiç? Ağabeyin polis, eğer sen de..." Sarah cümlesini tamamlamadı. Tulane'in memnun olmadığı suratından belliydi.

"Daha önce bunu yaptın mı hiç?" diye sordu Tulane.

"Neyi yaptım mı, Güney Karolina'ya gelmeyi mi? Hayır, ilk kez geliyorum. Güney Karolina tamamen bakir benim için."

Adamın yüzü kızarmıştı ama Sarah hiç oralı olmadı. *Bakir* son derece normal bir sözcüktü ama belli ki Tulane'i kışkırtmıştı. Pek olgun biri değildi herhalde.

"Yok, onu sormadım. Merak ettim de, Ulusal Markalar'daki kariyerinde benden başka kimin menajerliğini yaptın?"

Hay Allah.

"Yüzünden anladığım kadarı ile sen de menajerlikte bakiresin. O söylediğin son şey var ya, senin araba yarışları meraklıları ile ilgili hiçbir şey bilmediğini gösteriyor. Araba güvenliği ha? Şaka yapıyor olmalısın."

Sarah terden sırılsıklam ellerini kavuşturdu. "Tamam. Haklısın," dedi. "Şimdiye kadar kimsenin menajerliğini yapmadım. Asıl işim pazarlama ve reklam departmanları için araştırma yapmak. Şimdi pazarlama araştırmacısı olarak aklıma çok parlak bir fikir geldi ki, bu seni de bebek değiştirme yarışlarından kurtarabilir. Dinlemek ister misin?" Gerçekten dinlemesini arzu ediyordu çünkü bu bebek değiştirme işine bir son vermeliydi. Bugüne dek önerdiği fikirlerin içinde, bebek değiştirme yarışı en saçma sapanıydı.

Tulane'in ilgisini çekmişti. Kafasını kaldırdı. "Araştırmacı mısın? Yani kütüphaneci gibi falan?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçinde bir şeyler kıpırdadı Sarah'nın. İşini kurtarmak ve kendini kanıtlamak için son şansı olabilirdi bu. Kendini toparlayıp Tulane Rhodes'a ciddi ciddi baktı. "Beş dakika izin ver, neden araba koltuklarının senin sorunlarının çözümü olacağını açıklayacağım." *Tabii aynı zamanda kendi sorunlarının da çözümü.*

Tulane bekliyorum der gibi başını salladı. Yeşil ışık yanmış, Sarah dakikada yüz kelime konuşarak anlatmaya başladı. Madem beş dakikası vardı, bunu en iyi şekilde kullanmalıydı. Ya derdini anlatacak, ya duvara çarpıp parçalanarak yanacaktı.

***

Haley Rhodes, büyükannesinin gömleğinin ucunu çekti. "Büyükanne baksana, Sarah aslında hacı değilmiş, biliyor musun? Kütüphaneciymiş."

Büyükannesi mutfakta bezelyeleri yıkıyordu ama durup kaşlarını çatarak Haley'e baktı. "Haley Ann Rhodes, sana kaç kere söyleyeceğim, başkalarının konuşmalarına kulak kabartmak ayıptır."

"Biliyorum ama kulak kabartmıyordum, tam olarak yani. Oturma odasında oynarken Tulane Amca ile Sarah verandada konuşuyorlardı, öylesine duydum. Tulane amcaya kütüphaneciyim ben dedi."

"Doğru değil. Amcanın arabasına sponsorluk yapan şirkette çalışıyor."

"Ben de *biliyorum*. Ama kütüphanede çalışıp bebek bezi, beşik ve araba koltuğu alan annelerle ilgili araştırma yapıyormuş, öyle dedi."

"Bak sen şu işe." Büyükannesi fırını açıp kızarmış eti çıkardı. Kokudan Haley'nin ağzı sulanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eveet. Ve dedi ki pembe güzel bir renkmiş çünkü bebek bezinin tavşanı pembeymiş. Bence Tulane Amca arabası pembe diye kendini kötü hissetmesin. Ne olmuş yani, Barbie'nin de arabası pembe. Hem Allenberg'de oturan Bayan Henrietta Charles'ın Mary Kay'e sattığı arabası da pembe değil miydi?"

"Orası öyle ama Bayan Charles'ın bebeği yok ve üstelik amcan da bir erkek Haley."

"İyi de Sarah dedi ki Tulane Amca insanlara araba koltuğu konusunda yardım edebilirmiş."

Büyükanne yine kaşlarını çatıp küçük kıza baktı.

"Araba koltukları konusunda yardım mı edecekmiş?"

"Eveet. Sarah Hanım dedi ki, annem İsa ile beraber olduğu halde ben araba koltuğu sayesinde kurtulduğum için, insanlar bu olayla ilgilenirmiş. Tulane Amca asla araba koltuğunun benim hayatımı kurtardığından söz etmeyeceğini söyledi, ama Sarah Hanım bir süre konuşup onu ikna etti. Amcam dedi ki, arabaların güvenliğini kontrol etmek, bebek değiştirme yarışı denetlemekten daha iyiymiş."

"İlginç bir fikir ama senin yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Ama büyükanne, Sarah Hanım hızlı hızlı konuştu ve Tulane amcayı ikna etti. Çok eminim çünkü amcam cep telefonundan New York'ta birini aradı. Ejderha Leydi diye birini."

Büyükanne Haley'nin boyuna inmek için çöktü.

"Ejderha Leydi mi?"

"Sarah Hanım öyle diyordu. Ama gerçek bir ejderha değildir tabii, büyükanne. Sarah Hanım ona başka bir isim daha dedi de hatırlamıyorum."

"Bunu duyduğuna emin misin?"

"Eveet. Ama Tulane Amca dedi ki ben Kederli Melek'i gördüğüm için yasak bölgeymişim. Ne demek oluyor bu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek oluyor ki küçük hanım, sen kendi işine bakmalısın." Büyükannesi doğruldu. "Hadi şimdi git de babanı ve ablanı çağır. Yemek hazır."

Haley kapıya doğru bir adım atıp geri döndü. "Ama büyükanne, ya ben Tulane Amca insanlara araba koltuklarını gösterirken yardım etmek *istiyorsam*?"

Mutfağın köşesindeki süpürge dolabına doğru baktı Haley. Kederli Melek orada duruyordu ama şu an çok üzgün değildi sanki. Kederli Melek asla konuşmazdı ama Haley artık onun ne düşündüğünü anlamayı öğrenmişti. Melek de kendisi gibi Tulane Amca ile New York'tan gelen hanımın konuştuklarını dikkatle dinlemiş, gözyaşlarına son vermiş ve başını sallamıştı. Duyduklarının çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

İşte bu bir işaret olmalıydı.

"Bunları tartışmanın sırası değil şimdi Haley," dedi büyükannesi. "Tulane amcanın işindeki pozisyondan yararlanıp araba koltuklarının reklamını yapması çok iyi olur, ama senin bu işe karışman uygun olmaz. Zaten eminim baban da bundan hoşlanmaz. Hem de hiç. Şimdi dışarı çık da, babanla ablana yemeğin on dakika içinde hazır olacağını söyle."

Büyükannesinin dediklerini ciddiye almış numarası yaparak Haley dönüp arka bahçeye doğru ilerledi. Melek de onu izledi. Hüzünlü gözleri ışıl ışıldı.

Büyükannesi, Haley'nin araba koltuğu hikâyesini unutacağını sanıyordu herhalde. Ama yanılıyordu.

***

Deidre Montgomery parmaklarını şakaklarına bastırdı. Tulane Rhodes'un ağzı, taşralı bir adam olmasına rağmen,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldukça iyi laf yapıyordu. Az önce epeydir kafasını kurcalayan iki sorunun cevabını vermişti.

Birincisi son derece sıradan bir soruydu: Steve Phelps ne olacaktı? Adam büyük sorundu. Aslında Phelps aptaldı ama yönetim çok becerikli olduğunu düşünüyordu. Cuppa Java kampanyasını nasıl olup da becerebildiği bir muammaydı. Deidre o kampanyayı Steve Phelps'in tek başına kurgulamadığından çok emindi ama ona kimin yardım ettiğini hâlâ bulamamıştı.

Pembe araba projesi farklı bir durumdu. O budala fikrin herbir tarafında Steve'in adı yazılıydı. Yönetim Steve Phelps'in ne olduğunu anlar umuduyla Deidre, Sprint Cup Yarışları'na katılan 57 numaralı arabanın pembeye boyanmasına onay vermişti. Ve pembe araba sayesinde bebek bezleri deli gibi satıyordu.

Eğer Deidre bu projeyi Steve'in elinden almayı başaramazsa, Ulusal Markalar'daki pozisyonu tehlikeye girecekti. Tulane Rhodes az önce şirkette kontrolü yeniden ele geçirmek için kendisine bir fırsat sunmuştu.

İkinci soruya gelince, on yıldan fazladır kendisine sorduğu varoluşsal sorulardan biriydi.

Oturduğu yerden doğrulup kalın halının üstündeki komidine doğru yürüdü. Bu dolabı müdür yardımcılığına terfi edip kendisine Ulusal Markalar'ın Madison Caddesi'ndeki yönetim merkezinin otuzuncu katındaki odası verildiğinde satın almıştı. İnce iş yapan bir marangoz ustasının elinden çıkmıştı. Tamamlanması için neredeyse bir yıl beklemişti.

Bu düşünce az da olsa on bir gönül rahatlığı veriyordu. Sabırsız bir kadındı ama demek ki gerektiğinde bekleyebiliyordu. Andrew bunu anlamıştı. Andrew onun her sırrını ve her zaafını öğrenmiş ve onu böyle sevmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew her aklına geldiğinde sanki ağlayacakmış gibi içinde bir boşluk duyardı. Ne olursa olsun asla ağlamazdı ama.

Üst çekmecenin kilidini açıp gümüş çerçeveli bir resim çıkardı. Daha cesur olsaydı veya bu denli nefsine düşkün bir kadın olmasaydı, belki de bu resmi yazıhanesinin üstüne Andrew'un resminin yanına koyabilirdi. Gelgelelim cesur değildi ve kendisini suçlamaktan vaz geçmezdi.

Kelly'nin gülen yüzüne baktı Deidre. Kıvırcık sarı saçları ve deniz mavisi gözleriyle babasının kopyası, sadece iki yaşında bir kız. Yaşasaydı şimdi on yedi yaşında, üniversiteye hazırlanıyor olacaktı.

Kelly ve Andrew'un ölümüne, cezasını fazlasıyla ödemiş bir sarhoşun neden olduğunu mantığıyla açıklayabiliyordu. Suçluluk duygusu onları geri getirmeyecekti. Öç almak faydasızdı.

Oysa yıllardır Deidre'nın nasıl olup da o kazadan birkaç kırık kaburgayla kurtulduğunu kimse çözememişti. Son derece mantıklı bir kadın olduğundan, son on beş yılını bu soruya bir cevap aramakla geçirmişti.

Kelly ve Andrew'un ölümlerinin trajedisi olmasa, bugünkü güçlü kurumsal hayatı mümkün olamazdı. Neden diye sormak çok normaldi, ama bu sorunun yanıtı hep endişe kaynağı olmuştu Deidre için. Her ikisinin ölümü, bugün ulaştığı noktaya götüren yolun önünü açmıştı sanki.

Eğer bir şans verilse, zamanda geriye gidip, Kelly'nin koltuğunun arabanın emniyet kemeriyle uyumlu olup olmadığı öğrenmek isterdi, bunun karşılığında bugünkü hayatından kolaylıkla vazgeçebilirdi.

Ama geri gitmesi mümkün değildi. Gelgelelim, her gün kendi kendine sorduğu imkânsız soruların tümüne, hiç beklemediği bir anda Tulane Rhodes tek bir cevap sunmuştu. Kendisi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne asla mantıklı gelemeyecek bir şeyden bir anlam çıkartmanın yolunu göstermişti. Kelly'nin fotoğrafını çekmeceye koyup kilitledi. Üç veya dört derin soluk alıp gevşemeye çalıştı.

Kendini hazır hissedip toparlandığında, tıpkı üstündeki ağır zırhı denetleyen bir şövalye gibi, Armani eteğinin dikişlerini düzeltti ve dosdoğru yöneticisinin ofisine yöneldi. Birkaç kurumsal ejderhayı doğrayacak, araba koltuğu programı başlatacak ve daha sonra Steve Phelps'in Güney Karolina'ya göndermekte ısrar ettiği genç pazar araştırmacısını kurtaracaktı.

Ne dümen çeviriyordu Steve acaba? Sarah Murray'in işi Ulusal Markalar sözcüsünü desteklemek değildi, hele hele başedilmesi imkânsız ama tuhaf bir şekilde çok mantıklı konuşan Tulane Rhodes gibi birini. Sarah araştırma departmanı elemanıydı ve Deidre onu ait olduğu yere getirmeyi aklına koymuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 4

Ruby ve Elbert'in, beyaz ahşap çerçeveli sandalyelerle döşenmiş, mavi çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı geniş bir yemek odası vardı. İlk bakışta odaya resmi denebilirdi ama içindekiler, özellikle de Elbert Rhodes hiç öyle değildi.

Gri keçisakalı, uzun saç örgüsü ve simsiyah kılığı ile Tulane'in babasına rahatlıkla bisikletçiler grubuna ait bir delikanlı denebilirdi. Soluk, kurt gibi bakışlarıyla Sarah'yı öyle bir süzdü ki, adamın ruhunu okuduğuna kalıbını basabilirdi.

Masanın diğer ucunda Ruby oturuyordu. *Güney Yaşantısı* moda dergisinden fırlamış gibiydi. Bunlara tuhaf ve aykırı bir çift demek hafif kalırdı.

Stone'un büyük kızı Lizzy ile Tulane arasına oturtuldu Sarah. Karşısında Stone ve Haley vardı.

Gündelik masa örtüsünün üzerinde buharı tüten yemek kâseleri diziliydi. Fırınlanmış et, iri bezelye, pilav, lima fasulyesi ve bamya olması muhtemel yeşil, ağdalı bir yemek vardı.

Elbert yemek duasını okuduktan sonra Ruby herkes istediği kadar alsın diye yemek kâselerini elden ele geçirdi. Tulane doğrudan bezelye, pilav ve kızarmış etten doldurdu tabağına.

Bamya kâsesini Sarah'ya uzattığında, masada oturan herkes dönüp kuzeyden gelen bu kadın acaba ne yapacak diye merakla kendisine baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tulane Amca bamyaya bayılır," dedi Lizzy sinsi ergen gülüşüyle. "Değil mi Tulane Amca?"

Bir yandan tabağından aldığı yemekle ağzını tıka basa doldururken, "Uh-huh," dedi Tulane.

Sarah iğrenç sebzeye tiksinerek baktı, dişlerini sıktı ve kaşığın ucuyla bir parça koydu önündeki mavi porselen tabağa. Anında ince, sümüklü bir iz bırakmıştı.

Çatal bıçağının porseleni çizen sesinden başka hiçbir ses duyulmayan sofrada, rahatsız edici bir sessizlik vardı. Rhodes ailesi yemekten başka pek bir şey düşünmüyordu besbelli.

Önündeki tabağa baktı ve keşke Güney Karolina'nın Floransa kasabasında, kalmam gereken otelde olsam diye hayıflandı Sarah. Ah, neden o siyah takım elbiseyi giymişti sanki? O aptal araba koltuğu fikrini nereden yumurtlamıştı? Ve neden o aptal pembe araba projesini yazmıştı? Bugünkü sorunlarının hepsine, geçmişte bütün kurallara sırt çevirip aldığı o tek bir karar sebep olmuştu.

New York'a geri döndüğünde işini kaybedecekti. Tulane Rhodes ile bir anlaşmaya varıp birkaç puan toplamaktan başka çaresi yoktu. Doğruya doğru, Tulane Rhodes o kadar becerikli bir araba pilotuydu ki, ne kadar beter davranırsa davransın asla kovulamazdı.

Bir birikintinin içinde yüzen bamyalara baktı. Al sana *Fear Factor* yarışmasındaki gibi bir dayanıklılık testi. Bu berbat şeyi yerse, solunda oturan Tulane'den birkaç puan alabilirdi belki.

Sandalyesinde doğruldu, tüm gücünü toparladı ve zarif bir hareketle tabağından aldığı az bir bamyayı ağzına götürdü. Sonunda lokmayı yutmayı becermişti ve dokusu kaygan ve yumuşak olduğu halde, bamyanın tadının ilginç olduğunu itiraf etmeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sol tarafında oturan Tulane'den bir kıkırdama geldi. "İstemiyorsan bamya yemek zorunda değilsin canım."

Sarah dönüp adama baktı. Bakır yeşili gözlerindeki muzip kıvılcım, Sarah'nın içinde şeytani duygular uyandırmıştı.

Tam da o anda Elbert hafifçe öksürdükten sonra, "Sarah," dedi, "Seninle bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." Pembe araba ile ilgili bir dolu eleştiri duymayı bekleyerek, "Evet?" diye sordu Sarah.

"Eminim Tulane'in özgeçmişinde benim bir motor ustası olduğumu okumuşsundur, değil mi?" dedi Elbert.

Sarah dudaklarını kenetledi ve başıyla onayladı yalnızca. Herhangi bir şey söylemeye korkuyordu.

Tulane bardağını masaya öyle bir çarptı ki, tabaklar zangırdadı. "Baba, yapma bunu."

Elbert sert sert baktı oğluna. "Sen çeneni kapat. Doğrusunu istersen, beni hayal kırıklığına uğrattın." Elbert, Sarah'ya dönüp dostça gülümsedi. "Kasabanın dışındaki eski mini golf sahamızı görmedin herhalde."

"Yok, görmedim ama Haley bir şeyler anlattı. Tanrı İçin Golf, değil mi?" Yer yarılsa da dibine girseydi. Her an Üçüncü Dünya Savaşı patlayabilirdi.

"Evet, orası. Geçimimi oradan sağlarım, bunu bilmen gerek. Yani fırtına orayı yerle bir etmeden önce, geçimimi oradan sağlardım demek istedim."

Sarah kaşlarını çattı. "Golf mu oynuyorsunuz orada?"

Kafasını iki yana salladı Elbert. "Hayır hanımefendi. Ben Tanrı İçin Golf'ün *sahibiyim.* Geçen ekim ayında orayı kapatmak zorunda kaldığımız güne kadar da ben işletiyordum. Babam 1950 yılında bizzat kendisi yaptırdı Tanrı İçin Golf'ü. O toprakta melekler yaşar hanımefendi ve o zamandan beri nesillerdir Rhodes ailesiyle fısıldaşırlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melekler ve minyatür golf sahası. Vay canına. Neden Tulane'in babasıyla ilgili yalan uydurmak zorunda kaldığını ve neden yeğeninin araba emniyetinin yüzü olmasına karşı çıktığını şimdi anlıyordu. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, son derece kibar bir sesle, "Sahi mi?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," diye karşılık verdi Elbert dirseklerini masaya dayayıp. "Tanrı İçin Golf geçen ekim ayına kadar, yıllardır Allenberg İlçesi'ne hizmet ediyordu. Tulane sana oradaki patlamayı anlatmadı mı?"

"Patlama değildi ki," diye söze karıştı Haley ciddiyetle. "Kederli Melek'in beni kötü adamlardan kurtarması gerekiyordu, senin meleklerin ona yardım etti." Büyükbabasına çevirdi yüzünü. "Melek olan bitenden gerçekten çok üzüldü, gerçekten büyükbaba."

Bardağı masaya çarpma sırası Stone'a gelmişti. Yaradılışı el vermediğinden tek bir kelime etmedi ama öfkeyle baktı babasına.

Elbert, Stone'u görmezden geldi ve torununa gülümsedi. "Biliyorum canım, zaten her şey onun suçu değildi." Elbert'in masum ve sevecen bakışı bir saniye sürdü. Tulane'e dönüp, "Oğlum, sen benden utanıyor musun?" diye sordu.

Sarah göz ucuyla sol tarafına baktı. Tulane kulaklarına kadar kızarmıştı. Dişlerini gıcırdatıyormuş gibi yanak ve çene kasları seğiriyordu. Nihayet, öfkesini bastırmaya çalıştığını belli eden bir ses tonuyla, "Baba," dedi usulca, "emekliye ayrılma zamanın gelmedi mi? Palm Springs gibi güzel bir yerde, gerçek bir golf sahası üzerinde bir ev alabilirim sana ve anneme."

"Biliyorsun, Jimmy Marshall da haftalardır peşimde. O da araziyi satmamı istiyor. Tanrı İçin Golf'ü yeniden işler hale getirecek kadar param olmasa da, doğrusu Florida'ya taşınmak gibi bir niyetim de yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Patlamadan önce bile Tanrı İçin Golf'e pek gelen giden olmuyordu baba. Orayı tamir ettirmek pek de mantıklı..."

"Hiç de doğru değil bu," diye atıldı Ruby. "Geçen yıl golf sahamız yolboyuamerika.com sitesine kayıt edildiğinden beri sürekli ziyaretçiler geliyordu. Hatta Profesyonel Minyatür Golf Birliği kuruluşun şampiyonluk maçlarını bizde yapmak için babanla temas kurdu."

"Sahi mi?" Henüz beyni karar veremeden, Sarah'nın ağzından fırlamıştı söz. Genelde iyi bir fikirle sonuçlanacak düşünceler hep böyle başlardı kendisinde.

"Elbette sahi," diye karşılık verdi Ruby hafifçe gülümseyerek. "Böyle bir etkinlik Son Şans için yeni iş olanakları demektir. Sen de iş kadını olduğuna göre bunu anlarsın sanırım."

Pek bir gururlanmıştı Sarah. Demek Ruby onun bir iş kadını olduğunu düşünüyordu. Gururun keyfini ancak bir an sürebildi çünkü Tulane dönüp öfkeyle baktı kendisine. Bu kez gerçekten kızmıştı.

"Bu iş seni hiç ilgilendirmez," dedi.

Dudaklarını mühürledi Sarah ama kafası o fikir üzerinde çalışıyordu. Tanrı İçin Golf gibi bir adı olan sahada mini golf şampiyonluk maçlarının müthiş çekici bir potansiyeli vardı. Böylesi bir etkinliğe katılmak isteyecek onlarca politikacı ve bakan olabilirdi.

"Sarah, bırak artık." Tulane'in sesi sertti.

"Neyi bırakayım?"

"Düşünmeyi."

"Düşünmeyi?"

"Evet, düşünmeyi. Senin o cin fikirli kafanda bir şeyler döndüğünü hissediyorum. Beni, Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bezleri'ni, Tanrı İçin Golf'ü ve Mini Golf Turnuvası'nı ve araba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güvenliğini bir mega reklam ve pazarlama kampanyasına nasıl dönüştüreceğin gibi bir şeyler. Bilesin ki ben yokum."

"Ama..."

"Ben yokum." Sandalyesini geri itip masadan kalktı. Yemeği bitmemişti.

"Anne, yemek harikaydı. Senin yemeklerinden ne kadar zevk aldığımı unutmuşum. Şimdi izninizle Sarah'yı alıp Miriam'lara götüreceğim."

Sarah da ayağa kalktı, babası ile bir kez daha kapışmadan Tulane'i oradan uzaklaştırmak çok iyi olacaktı. Tulane'in peşinden verandaya yürüdü. "Sanırım içeride olanlarla ilgili bir açıklama yapmaya hazır değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Değilim. Bu sohbeti artık rafa kaldırıyoruz. Benimle ilgili her bir sırrı öğrendin artık." Adamın gövdesi bir yay gibi gergindi. Hem öfkeliydi hem de utanmıştı. Empati duydu ona karşı. Ebeveynler kimi zaman insanı bayağı utandırırdı.

"Babanla ilgili hiç bir şey anlatmayacağım kimseye, tamam mı? İster inan, ister inanma, gerçekten anlıyorum."

Tulane, verandanın basamaklarını inip ağabeyinden ödünç aldığı eski bir Ford kamyonete doğru ilerledi. Omuzları dümdüz ve gövdesi gergin gibiydi.

"Söz veriyorum. Tamam mı?"

Tulane kamyonetin kapısını açarken "Sana inanmayı çok isterim," dedi ve dönüp Sarah'ya baktı.

"Ben güvenilir biriyim, gerçekten." diye karşılık verdi Sarah fakat içindeki doğrucu davut *çoğu zaman* diye fısıldadı. Bereket iç sesi yüksek sesle söylememişti bunu.

Tulane durup baştan aşağı süzdü kendisini. "Tamam," dedi. "Madem o kadar güvenilir birisin, Tanrı İçin Golf'ten kimselere söz etmeyeceğine yemin et. Istavroz çıkar elinle, sonra da eline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tükür." Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, adam cidden bunları yapmasını bekliyordu.

"Elime mi tüküreyim? Asla olmaz. Istavroz çıkarırım, o kadar."

"Tükürmezsen sayılmaz ki." Çok eğleniyormuş gibiydi. Tam çözemediği başka bir şeyin parıltısı da vardı gözlerinde.

"Bugün birkaç kez ifade ettiğin gibi bir hanımefendiyim ben ve hanımefendiler ağız yoluyla dışarı bir şey çıkarmaz."

Tulane kıkır kıkır güldü. "Al sana okkalı bir söz daha. Yemin edecek misin, etmeyecek misin?"

Sarah sağ elini havaya kaldırdı. "Kimseye Tanrı İçin Golf'ten söz etmeyeceğime yemin ederim. Araba koltuklarıyla ilgili bir şeyler yapsan bile, Haley'nin geçirdiği kazayı ve sorunlarını sır gibi saklayacağım." Elini kalbinin üzerine indirip ıstavroz çıkardı ama tükürmedi.

"Tükürmezsen geçerli değil." Bekliyordu Tulane. Sarah karşı koydu.

Otuz saniye kadar bir sessizlikten sonra, adam başını salladı. "Hadi öyleyse, daha eğlenceli bir şeyler yapalım. Dot'un Barı'na gidip birer içki içelim."

"Beni Bayan Randall'lara götüreceğini sanıyordum. Üstelik ben pek içki içmem."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" dedi Tulane ve kamyonetin açık kapısını işaret etti eliyle.

Adamın yanından geçip kamyonete bindi Sarah. Adam biraz korkutuyordu kendisini ama onun yanında olduğunda ateş böceği gibi yandığını da itiraf etmeliydi. Adamla başbaşa içmek güzel bir macera olabilirdi. Annesinin katiyyen onaylamayacağı türden bir macera.

Tulane kapıyı kapatıp cam aralığından başını uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Madem içmek istemiyorsun, oldu o zaman." Sarah'nın içindeki alev söndü. Adam onu içki içmeye götürülecek bir kız olarak görmüyordu besbelli. Ciddi ve düzgün bir kız olmasını bekliyordu. Hay kahrolası. "Bir içkiye hayır demem," dedi Sarah kararlılıkla. Tulane'in yüzü yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeyle aydınlandı.

***

Küçük bir serçenin ekmek kırıntısına yaklaştığı gibi, temkinle yaklaştı Sarah önündeki margarita kadehine. Nedenini durup düşünmese de, Tulane bayağı eğleniyordu bu durumdan. Kadının artık çılgın ailesi ile ilgili her ayrıntıyı bildiği gerçeği üzerine de durup düşünmek istemiyordu.

Son Şans'ın tek gece klübü Dot'un Barı'nda oturuyorlardı. Samimi bir yerdi Dot'un Barı. Yerlerde talaş tozu, masalarda atıştırmalık kavrulmuş yerfıstığı, her türlü içki ve etrafta levrek balıkçılığı üzerine sohbet etmekten hoşlanan taşralı adamlar vardı.

Folk-ve-batı müziği çalan yerel Vahşi Atlar Orkestrası genellikle her gece canlı müzik yapıyordu. Gerçi, bu gece yoklardı. Kemanda Tulane'in ağabeyi Clay olduğundan, son zamanlarda civardaki yerlerden sahneye çıkma teklifleri yağıyordu. Yeni evlendiği karısı Jane orkestranın solistiydi.

Vahşi Atlar'ın o gece Kolombiya'da Maviçan Salonu'nda çalıyor olması Tulane için büyük şanstı, zira Sarah'yı Clay ile tanıştırmak zorunda kalmamıştı. Sarah ile konuşacak birkaç dakika bulduğunda, ağabeyinin ona kendisinin bir zamanlar Bay Nelson'un mısır tarlasını nasıl kazara ateşe verdiğini anlatacağı kesindi. Clay o hikâyeyi anlatmaya bayılırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah Murray'la ilgili ne yapacaktı? Artık kadın çok fazla şey biliyordu kendisi hakkında. Ya başına bir çorap öreceği tutarsa? Yok, olmazdı öyle bir şey. Kadın iyilik timsaliydi. Kadının başını belaya sokmak yakışık almazdı. Pete Amca ile yaptığı görüşmeden sonra zaten olgunlaşıp adam olmayı kafasına koymuştu.

Hem Pete Amca ölmeden önce bir yarış kazanmak istiyordu. Birasından uzun bir yudum alıp bu kötü düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Ne Sarah, ne Pete amcası, ne de o aptal pembe araba ile ne yapacağını kestiremiyordu. Bu sorunları düşünmekten yorulmuştu. Yalnızca o anı yaşayıp eğlenmeye karar verdi.

Dönüp Sarah'ya gülümsedi. "Bana doğruyu söyle, ömründe hiç margarita içmedin, değil mi?"

Kadın ela gözlerini kendisine çevirip, "Aslına bakarsan o kadar da acınacak halde değilim. Bir iki kadeh içmişliğim var."

"Kaç yaşındayım demiştin?"

Utanmış gibi, "Yirmi beş." dedi Sarah fısıldıyarak. Aniden bastıran kadını koruma güdüsüne aldırmamaya çalıştı Tulane. Bu kadar da saf bir kız olamazdı, değil mi?

"Tatlım, yasal olarak ancak dört yıldır içki içiyor olabilirsin. Amerika'da yirmi birinden önce içki içemezsin değil mi? Ha, ortalama kolej gençleri gibi sahte nüfus cüzdanı kullandıysan belki birkaç yıl daha fazladır. Yani dediğin gibi, eğer bir iki tane margarita içkisi yudumlamışsan, margarita konusunda da biraz bakire sayılırsın değil mi?"

"Biraz bakire diye bir şey yoktur," dedi Sarah gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla. "Ya bakiresindir, ya da değilsindir."

"Bak bu çok iyi, çünkü senin gibi cici bir kızın ahlakını fazla bozmak istemem."

Kadının dudaklarında günah kadar seksi bir gülümseme belirdi. "İstemez miydin sahi? Hem ben cici değilim. Cici olmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

redediyorum. *Cici* en sönük sıfattır."

Kadınların bazı gülüşlerine dayanamadığını bilerek gülümsedi Tulane. "Vay canına, tüm afili kelimeler sende değil mi?" dedi. "Ama endişelenme. Hepsini anlıyorum. Şayet adam olup olgunlaşmayı kafama koymamış olsaydım, senin cicilikten kurtulmana yardımcı olurdum belki. Bana öyle geliyor ki, pratik yaparak günaha yatkınlığın olduğunu da keşfedebilirsin."

Hiç kuşkusuz biraz da yudumladığı alkolün etkisiyle kıkır kıkır güldü Sarah. Oturduğu yerde döndü ve kocaman, saf gözleriyle Dot'un Barı'nı enine boyuna gözden geçirdi. Daha sonra bakışlarını Tulane'e çevirip gülümsedi. Adam bardağını kaptı ve birkaç yudumda bütün birasını devirdi.

Bardakilerden biri müzik kutusuna ünlü Amerikan kovboy müziği şarkıcısı George Strait'in parçasını basmış ve Sarah'da ayağı ile tempo tutmaya başlamıştı. Ayağı her oynadığında dizi adamınkine sürünüyor, küçük elektrik şokları saçıyordu.

"Haydi bakalım," dedi adam ayağa fırlayarak. "Senin dans adımları öğrenme zamanın gelmiş."

"Hah? Ama ben dans edemem ki."

"Hiç şaşırmadım, her şeyde olduğu gibi bunda da bakiresin."

Tulane kadının elini kaptığı gibi ayağa kaldırdı. Kuş kadar ince kemiklerini ve avuç içlerinin yumuşak tenini sezdi anında. O denli ufak tefek ve kadınsıydıydı ki, Tulane cinsel arzularının kabardığını hissetti.

Sarah'yı dans pistine sürükleyip kendisine doğru çevirdi. Başı çenesine ancak değiyordu. Sağ elini arkadan kadının beline doladı, gövdesinin ısısından avuç içi ısınıyordu. Birdenbire onbeş yaşında bir oğlan kadar beceriksiz hissetti kendini.

Müziğin sesinde kendini duyurabilmek için eğilip kadının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulağına, "Tamam işte," dedi, "tek yapman gereken, bunun yürümek gibi bir şey olduğunu hatırlamak. Sağ ayağını geriye atıp başlarsın, sonra da sağ ile solu değiştirirsin."

"Ahhah. Anladım." Sesi gergindi. Çok iyi. Bakıcısının dengesini bozmak işine geliyordu.

"Tamam," diye fısıldadı kulağına. Azan hormonlarına değil, dansa odaklanmaya çalışıyordu Tulane. "Altı vuruş ve dört adım. Bir, iki, üç, durakla, dört, durakla. Anladın değil mi?"

"Ah, hayır, pek değil."

"Endişelenme. Tutuyorum seni, komuta ve kontrol bende. Beni izle yeter. Sağ ayağınla başla."

Müziğin uygun temposunu bekleyip kadını hafifçe itekledi. Sarah birkaç kez tökezlemiş, bir kez de ayağına basmıştı ama yaklaşık üç dakika sonra sanki Teksas'ta doğmuş gibi ustalıkla dans ediyordu. Dakikada yüz kelime etmekten ve tatlı dille ailesinden bilgi sızdırmaktan daha da maharetliydi dans konusunda.

Burnunu o muhteşem kızıl saçlara dayayıp kokusunu duyacak kadar yakınına çekti kadını. Tam ritmi yakalamışlardı ki, biri omuzuna vurdu.

"Pardon, araya girebilir miyim?"

Tulane döndü. Fitil gibi sarhoş Bubba Lockheart arkasında dikilmişti. Bir zamanlar Pete'in ustabaşılığını yapan araba tamircisi Bubba, Tulane'den en az otuz beş kilo fazlaydı. Üzerinde yağ lekeleri olan mavi iş kıyafeti vardı üstünde. Göğsünün sağ tarafındaki cebe adı-Frank veya Francis değil, Bubba işlenmişti.

Bubba küfelikti, son zamanlarda oğlan bunu huy haline getirmişti.

"Hayır. Bubba araya giremezsin. Hem sarhoşsun, hem de pis." Bubba'nın yüzü düştü. "Yapma Tulane, burada başka kadın yok ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapalım, bu kadın benimle birlikte, hem siyah takım elbisesi yağlansın istemiyor."

"Belki gitsek daha iyi olacak," dedi Sarah, Tulane'i kolundan çekip kapıya doğru yönelerek. "Başımızı belaya sokmak istemiyoruz, hatırlıyorsun değil mi? Markanın imajına zarar verir."

İşte tam küçük dadısına yakışacak bir davranış. Barda kavgaya giriştiği herkesi mahkemeye verecek hali yoktu ki Bubba'nın. Yine de, kütüphaneci Sarah Murray'in Tulane'in koruyucu meleği olduğunu bilmek güzeldi.

"Öyle ya, hele pembeler giymişken, kavgaya karışmak işine gelmez Tulane." 321 inci otoyol üzerindeki tavuk çiftliğinde gündüz vardiyasında çalışan Roy Burdett'ten gelmişti bu laf. Kafasında Country Pride Tavuk'un şapkasıyla, hem karısının dırdırı, hem de içtiği birkaç biradan fazla bira yüzünden berbat görünen Roy, kırmızı suratlı, ellili yaşlarında biriydi.

Tulane yumruklarını gevşetti ve sinirini kontrol etmeye çalıştı. Bara gelmeden önce pembe gömleğini çıkarmış olsaydı keşke. Sarah zincirini çekmeye devam ettikçe, bu alayların sonu gelmeyeceğe benziyordu.

Öte yandan sponsorunun gönderdiği dadı tepesinde dikilirken, birileriyle dalaşmak hiç iyi olmayacaktı. Jim Ferguson kızacak ve hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ulusal Markalar öfkeden küplere binecekti. Üstüne üstlük, hemen herkes onaylamaz ifadelerle tam da kendisinden beklendiği gibi davrandığını söyleyecekti.

En önemlisi, Pete hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü kendisinin büyüyüp adam olmasını ümit ediyordu. Adam gibi bir adam, kimi zaman kavgaya sırtını dönmesini bilmek zorundaydı. Sezgilerine aykırı olsa da, Tulane şu anda bir kavgaya bulaşmanın aptallık olacağının farkındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gururunu bastırıp, elinden gelen en iyi gülümsemeyi takınarak, öfkelenmemeye çalıştı. Kavgadan kaçınacak, Pete amcası onunla gurur duyacaktı.

"Bana bakın Roy ve Bubba, hiç kimseyle kavga etmeye niyetim yok. Yanımdaki Boston'lu kıza dans etmeyi öğretmek istiyorum yalnızca. Şimdi geri basın da belayı önleyelim." Dans dersine devam etmeye kesin kararlıydı. Bubba'ya sırtını döndü.

Maalesef Bubba'nın kimsenin kendisinden gurur duyması gibi bir beklentisi yoktu. Aslında mantıklı düşünemeyecek kadar sarhoştu. Üstü başı yağlı, kocaman araba tamircisi, Tulane'i sırtından tuttuğu gibi dosdoğru müzik kutusuna yatırdı.

Tulane mantıklı düşünmeyi bıraktı. Doğal içgüdüleri baskın çıkmıştı o anda. Doğrulup yumruğunu Bubba'nın burnunun ortasına yapıştırdı. Bubba ödlek gibi inleyerek yere yıkıldı.

Korkunç bir hataydı bu çünkü Roy Burdett'in orada durup kankasının yumruk yiyişini bostan korkuluğu gibi izleyecek hali yoktu. Gözü dönmüş bir halde ayaklandı ve doğruca Tulane'in üstüne yürüdü. Tulane kendini dövüşe hazırlamıştı.

İşte tam o anda minicik Sarah, sandalyenin tekini kaptığı gibi Roy'un kafasına geçirdi.

Gıkını bile çıkaramadan yere devrilmişti Roy.

"Tam isabet kızım," diye seslendi Dot Cox barın arkasından. Dot'un Barı'nın patronu alev kırmızısı saçlı, ellisini çoktan geçmiş bir kadındı. Üstündeki cart yeşil kovboy tarzı püsküllü gömleği, ayağındaki yılan derisi kovboy çizmeleriyle Dot, Gönüllü Hanımlar'daki kart tavukların tam tersiydi.

Tulane'e göre herhangi bir sakıncası yoktu.

"Sanırım ilk yardım ekibini çağırmam gerekecek. Stone buraya varmadan çabucak çıksanız iyi olur. Biliyorsunuz, her ilk yardımı çağırdığımda, Stone anında buraya damlar." Takma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kirpiklerini kırpıştırarak Tulane'e bakıp gülümsedi. "Hoş geldin Tulane, eve dönmen ne iyi oldu. Sensiz hiç tadı yoktu buraların."

Sarah'ya şöyle bir göz attıktan sonra Dottie, "İkiniz birlikte çalışıyorsunuz galiba, değil mi?" diye sordu.

"Ah evet Dottie, seni Sarah Murray'la tanıştırayım. Benim sponsorum adına çalışıyor. Gördüğün gibi, köşeye sıkışınca sandalyeyi fena kullanır."

Dottie Sarah'ya döndü. "Onu pembe arabaya sen mi koydun?"

Tek gözüyle kuşu izleyen bir kedi gibi dikiliyordu Sarah orada. Tulane onun gergin, tutucu bakışlarını nasıl okuması gerektiğinden pek emin değildi Tulane.

Pembe araba konusunda kendisini mi suçluyordu kadın?

Ya da bilinçsiz yatan Roy Burdett'i yere yıktığını ancak mı fark etmişti?

Kendisini durduğu yere mıhlayan her neyse onu üstünden silkeleyerek, "Hayır," dedi Sarah.

Tulane Sarah'yı kolundan tuttuğu gibi kapıya yöneldi. "Buradan çıkmalıyız tatlım. Bir gece için yeterince kural çiğnedik. Aslına bakarsan, kuralları çiğnemek eğlencelidir tabii yakalanmamak şartıyla."

***

Birkaç dakika sonra Sarah, eski Ford kamyonette şoför koltuğunun yanında oturuyordu. Başını koltuğa yaslayıp düşündü. Utanmış mıydı, korkmuş muydu ya da ani bir adrenalin saldırısı mı tahrik etmişti onu?

"Sanırım başa baş geldik artık," dedi Tulane. "Sen bu akşam yemekte duyduklarını anlatmazsan, bardaki kavgadan veya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin bayılmandan kimselere söz etmeyeceğime yemin ederim." Arabanın pano ışığı yakışıklı profilini aydınlatıyordu.

"Ciddi misin?"

"Elbette. Üstelik bu akşam Roy'u yere yıktığın için sana teşekkür borçluyum."

"O kadar utanıyorum ki."

"Utanıyor musun? Sende doğal bir yetenek de varmış meğer. Bar kavgası konusunda da bakiresindir herhalde."

"Evet, öyle denebilir. Az önce yaptığımı duysalar, annem de babam da yerin dibine girerdi. Tabii patronum da."

"Ah, tabii, Ejderha Leydi Deidre Montgomery. Öyleyse anlaştık. Her iki taraf da söz veriyor."

"Hay Allah, bu görevi de yüzüme gözüme bulaştırdım, değil mi?"

"Yok canım. Hem benim gözümün morarmasını önledin hem de canım siyah takım elbisenin yağlanmasını. Gelgelelim bilmen gereken bir şey var. Ne Deidre Montgomery'ye, ne de Jim Ferguson'a bu gece olanlardan hiç söz etmeyeceğime Kutal Kitap üstüne yemin etsem de, daha sabah olmadan Son Şans kasabasının tüm fertleri senin bu gece ne yaptığını öğrenecektir. Gönüllü Hanımlar konusunda her halükarda iki seçenek var."

"İki seçenek mi?"

"Evet küçükhanım. Ya senin bir fahişe olduğunu ya da Roy gibi evli ve sarhoş bir adamı yere yıktığın için haklı olduğunu düşünecekler. Hanımlar sarhoş erkeklere pek de iyi gözle bakmazlar bizim kasabada."

"Şimdi bana kalırsa, Gönüllü Hanımlar'ın her biri senin Amerika'ya ilk gelenlerin soyundan olduğunu ve seni Dot'un Barı'na benim götürdüğümü bildiğine göre sen büyük olasılıkla zaten onlardan geçerli not alacaksındır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah kıkırdadı. "Bu komikmiş işte."

"Komik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Sana gülünmesinden hoşlanmadığını da biliyorum. Bana göre büyük olasılıkla bu yüzden her şeyle dalga geçiyorsun. Ama az önce olanlar şaka değildi. O adamı yaralayabilirdim. Ne düşündüğümü gerçekten bilemiyorum."

"Sözüme güven, utanılacak bir şey yok ortada. Kendimizi savunuyorduk. Kavgayı biz başlatmadık ki. Biz az çok ayıktık ve Bubba ve Roy kabadayılık tasladı. Kabadayılara ağzının payının verilmesi gerektiğine inanırım. Sence de öyle değil mi?"

"Bilmem ki. Benim kabadayılarla işim olmaz pek. Aman Tanrım, içkimi neredeyse bitirmiştim, yani öyle pek ayık..."

"Tek bir içkiyle sarhoş olunmaz. Üstelik Dot'a sana hafif bir içki vermesini tembihlemiştim."

"Öyle mi?"

"Evet küçükhanım. Seni sarhoş ettim diye suçlanmak istemedim. Ne de olsa bir kütüphanecisin."

"Bana güvendiğin için teşekkürler." Nedense birdenbire adama bozulmuştu. Beceriksiz biriymiş gibi davranılmasından nefret ederdi. *Öyle* olsa bile.

"Bunlar patronlarına aksetmeyecek, söz veriyorum," dedi Tulane. "Bana kalırsa, ikimiz de ağzımızı açmamamaya söz verirsek, hiçbirimizin başı belaya girmez."

"Ya adam bizi dava ederse?"

Tulane bir kahkaha attı. "Yarın sabah hiçbiri bir şey hatırlamayacak. İnan bana, Barda bir gece geçirip de kendilerini Doktor Cooper'da buldukları ilk kez değil bu."

İki yanından üzeri yosun kaplı ağaçlar sarkan çakıl taşlı bir yola girdi kamyonet. Az sonra Kraliçe Viktorya dönemi stilinde, koskoca bir ev göründü. Sanki korku filmlerinden çıkma,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

harap bir binaydı. Bahçenin sıkı bir bakıma, neredeyse diz boyuna ulaşmış bitkilerin kesilmeye ihtiyacı vardı. Verandada yanan tek bir lambadan başka hiçbir ışık yoktu.

Tulane freni çekip motoru durdurdu. "İşte Miriam Randall'ın evi. Hadi gel, seni yaşlı kadınla tanıştırayım."

Şoför mahallinden atlayıp arabanın etrafını dolandı ve Sarah'nın kapısını açtı Tulane. Tıpkı nazik bir centilmen gibi, elini uzatıp kamyonetten inmesine yardım etti.

Ama centilmen değildi. Yarabbi, elleri inanılmazdı; kaba, sıcak, kuru, kocaman ve erkeksi. Sarah'nın içini bir ateş kapladı. Üstündekilerin aniden alev almaması şaşılacak şeydi. Sakin olmalıydı. Yasak bölgeydi Tulane ve bu adama tutulmak profesyonel intihar olurdu.

Tam eve doğru ileriyordular ki, ön kapı açıldı ve bahçe aydınlandı. Kapının eşiğinde küçük bir gölge görüntü vardı.

"Tulane Rhodes, sen misin?"

"Evet, benim hanımefendi," dedi Tulane bir kilise hanımefendisine konuşurken kullanılan o en kibar sesle.

O sese aşinaydı Sarah. Attığı her adımı izleyen kilise hanımlarıyla çevrili olduğu genç yaşlarında, bu sesi kullanmakta ustaydı. Belki de bu kocaman adamla ilk tanıştıklarında düşündüklerinden çok daha fazla ortak yönleri vardı.

Verandanın basamaklarını çıktılar. "Bayan Miriam Randall, size Ulusal Markalar'da çalışan Sarah Murray'ı takdim edeyim."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi yaşlı hanım. "Herhalde buraya gelmeden Dot'un Barı'na uğramışsınızdır."

Sarah'nın *ağzı kurudu, laflar boğazından düğümlendi. Aman Tanrım, daha neler?*

"Uğradık Bayan Miriam," diye atıldı Tulane, sanki Sarah'nın dilini yuttuğunu anlamış gibi. "Bizi daha erken beklemiyordu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuz umarım."

"Bekliyordum," diye homurdandı yaşlı hanım. "Sarah gibi bir hanımı o berbat yere götürdüğün için utanmalısın. Kendini koruma yöntemlerini öğrenmiş olduğu için çok sevindim. Haydi, girin içeri."

Sarah gülmemek için kendisini zor tuttu. Miriam bastonuna abanarak yolu açtı.

"Hanımefendi, sakıncası yoksa eve gitmeliyim. Şafak vakti ayakta olmalıyız. Yani, Sarah'yı size teslim ediyorum." Kibar bir edayla Tulane iki adım geri attı.

" Sabah tam saat altıda geçip seni alacağım," diye seslendi Tulane kamyonete binerken.

"İçeri buyur Sarah," dedi Miriam Randall. "Seninle ilgili çok şey duydum."

Orası belliydi. Sarah'nın Miriam'ın peşinden gitmekten başka çaresi yoktu. Üzerinde ipek çizgileri olan kırmızı kadife kaplı Viktorya tarzı kanapelerle döşeli, orta büyüklükte bir salona girdiler. Pembe mermer şömine ile pencere arasında bir piyano vardı. Az ötedeki duvarda asılı kütüphane, eski kitaplar ve saksılarla doluydu. Lavanta kokan salon, *Arsenik Kurbanları* filminden bir sahneyi andırıyordu.

Beyaz saçları birkaç örgüyle başının tepesine taç gibi tutturulmuş olan bu kadın, ayağındaki kırmızı bez ayakkabıları ve sedef kakmalı gözlükleri dışında sıradan bir anneanne gibi görünüyordu.

Miriam kırmızı kadife sandalyelerden birine oturup elliler tarzı gözlüklerinin arkasından parlayan fıldır fıldır gözleriyle Sarah'ya baktı ve kanapeyi işaret etti eliyle. Sarah oturur oturmaz, sehpanın üzerindeki tepsiye dizilmiş, mavi kenarlı, eski moda pembe güllerle bezeli çay takımını farketti. Ah evet, Miriam tam da kilise hanımlarına yaraşır biçimde bekliyordu kendisini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ruby'den duyduğuma göre," diye söze başladı Miriam çay fincanını uzatırken, "Boston'luymuşsunuz ve atalarınız *Mayflower* gemisi ile Amerika'ya ilk göç edenlerdenmiş."

"Evet hanımefendi. Atalarımdan biri de Devrim için savaşmış." General Sherman ile birlikte İç Savaş'ta dövüşen atasının yanı sıra, ailesinde birkaç öfkeli kölelik karşıtı insan olduğunu belirtmeyi es geçmişti. Belaya davetiye çıkarmaya gerek yoktu.

"Aman ne güzel, hem de Presbiteryen mezhebindensin sanırım."

"Evet hanımefendi." Sarah başını salladı ve çay fincanını aynen Büyükanne Howland'ın öğrettiği gibi tuttu. Miriam kendine uygun bir eş bulmuştu. İhtiyar tavuğun kendi ailesinin ne denli kibirli olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Sarah'nın sanki Miriam büyükkanesiymiş gibi davranması yeterliydi. Kaç cumartesi öğleden sonra büyükannesiyle çay içmesi beklenmişti kendisinden, ancak Tanrı bilirdi. Ve eğer üstüne bir damla çay döker veya dimdik oturmazsa, vay haline.

"Bu gece bana evinizi açtığınız için size teşekkür etmek isterim. Maalesef o siyah takım elbisenin içinde, bugün o sıcakta, rezil oldum," dedi Sarah. Alçakgönüllülük her daim kibar bir başlangıçtı.

Sanki Dot'un Barı'nda az önce olanları düşünüyormuş gibi gülümsedi Miriam. "Bak canım," dedi, "kimi zaman işler umduğumuzdan iyi gider. Tanrı'nın her birimiz için bir planı vardır."

"Bir planı olduğuna eminim," diye karşılık verdi en nazik ses tonuyla Sarah.

"Kesinlikle. Hiç şüphen olmasın. Tanrı'nın planından söz etmişken, tavsiyeme kulak ver, Tanrı senin dini bütün ve önceliklerini doğru sıralamış birine göz kulak olmanı istiyor."

Nasıl yani?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaçık bir okul çocuğu gibi kıs kıs güldü Miriam. "Ne düşündüğünün farkındayım Sarah. Sana sıradan Hristiyan öğütleri verdiğimi sanıyorsun. Ama öyle değil, sana kelimesi kelimesine gerçekleri söylüyorum." Miriam durakladı, ileri yaşına ve bunaklığına rağmen bir nebze bile titremeyen elleriyle fincanını sehpaya koydu.

Kadife sandalyesine yaslandı Miriam ve kalın gözlük camlarının arkasından Sarah'ya göz kırptı. Bu haliyle çizgi film karakteri Bay Magoo'nun gözlüklü haline benziyordu. Sarah bir iki öksürüp fincanını tabağa yerleştirdi.

Sarah büyakannesinin öğrettiği gibi tutmaya devam ediyordu fincanını. «Bayan Randall ben gerçekten aramıyorum..."

"Elbette arıyorsun. Ruh eşini bulamamış herkes daima arıyordur. Tanrı bizi çift yaşayalım diye yarattı. Bunu herkes bilir."

"Öyle ama benim ihtiyacım yok ki."

"Elbette yardıma ihtiyacın var. Doğru insanı bulmak zordur. Ya öyle çok fazla uygun insan da yoktur, ya da fazlasıyla vardır. Üstelik yanlış seçim yapmak da çok kolaydır. Yani ben..."

"Gerçekten Bayan Randall, istemiyorum."

"Önemli değil, anlıyorum. Ama bak, önemli olan dini bütün, inançlı birini araman."

"Yani papaz gibi birini mi?" Sarah paniklemişti. *Papaz mı? Miriam çıldırmış mıydı? Asla olmaz. Dünyada kalmış son erkek bile olsa. Hayır, hayır, hayır* kendi annesine dönüşmeyecekti.

"Bir papaz da olabilir," dedi Miriam son derece mantıklı bir sesle. "Ben aslında onu düşünmemiştim. Belki bir papaz yardımcısı? O kadar da önemli değil." Boş ver der gibi elini salladı Miriam.

"Ama siz sanki Tanrı'ya yakın biri dediniz, ben de zannettim ki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok, hayır, dini bütün, *inançlı* biri dedim. Hem zaten dediklerimi kelimesi kelimesine alma çocuğum. Yanlış olur."

Miriam'ın söylediği hiçbir şeyi kelimesi kelimesine almak, hatta ciddiye bile almak gibi bir niyeti yoktu zaten. "İnanç mı?" Sesindeki kuşkuyu bastıramamıştı.

"Ah, tabii. Önemli şeylere değer veren birini aramalısın; iyi bir adamı. Doğruyu ve zoru izlemeyi bilen bir adamı. Paradan çok aşka değer veren bir adamı. Hayatta neyin önemli olduğunu bilen bir adamı."

Böyle bir adamı kim istemezdi ki? Gelgelelim böyle adamlar yoktur ve bu da Miriam'ın keçileri kaçırmış olduğunu kanıtlar.

"Bayan Randall, evlenip durulmaya hazır değilim. Ondan önce yapmam gereken işler var ama hazır olunca böyle bir adam bulmak isterim doğrusu."

Miriam sandalyesinde sallandı ve gülümsedi. "Elbette evlenip, ev bark kurmaya hazır değilsin. Kimse gerçekten hazır değildir zaten. Ama gel gör ki, Tanrı senin yoluna doğru adamı koymanın yolunu bilir. Yine de, onu tanımak bazen güç olabilir ama sana küçük bir öğüt vereyim. Kapağına bakıp, kitaba değer biçme sakın, buna dikkat et."

Elinde olmadan, son yıllarda anne ve babasının akşam yemeği sofralarına buyuran bir dizi ilahiyat fakültesi öğrencisi geldi Sarah'nın gözlerinin önüne. Hiçbiri görüntü olarak kutsanmış sayılmazdı. İşin aslını bilmese, Bayan Randall'ın annesine danıştığına ve her ikisinin birleşip ona karşı çete kurduğuna yemin edebilirdi.

Sıkıcı, donuk, düzgün ve dar görüşlü bir papazla asla evelenmeyecekti. Asla. Annesi, Bayan Randall ve alem dünya başını bağlamaya uğraşmaktan vazgeçmeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fincanını tabağa yerleştirirken tatlı tatlı gülümsedi Sarah, tüm sevecenliğiyle. "Söylediklerinizi dikkate alacağım Bayan Randall."

Ve tam ters yöne koşacağım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 5

Hettie Marshall, Audi TT model arabasından indi ve sigarasını yakarken yeni cilalanmış çamurluğuna doğru eğildi. Biri gelirse diye gözünün ucuyla, Kes Kıvır'ın girişini gözlüyordu. Herkesten sakladığı bu kötü huyu duyulursa, çıkacak dedikoduları düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Derin bir nefes çekti ve boyun ile omuz kaslarının gevşediğini hissetti.

Bu gizli alışkanlığını yerine getirmek için genellikle çiçekliğin oradaki sundurmaya giderdi ama bu sabah zamanı olmamıştı. Dixon Araştırmaları'ndan Henry Dixon tam haftalık kuaför randevusuna yetişmek üzereyken aramış ve kendisiyle çok ilginç bir şey paylaşacağını söylemişti.

Kötü haberdi bu. Hettie bunun, Country Pride Tavuk'un sahibi kocası Jimmy Marshall'ın ilginçlikle hiç alakası olmayan şeylerle ilgili olması için dua etmişti hep. Sigarasını yere atıp Isaac Mizrahi marka topuklu ayakkabılarıyla izmarite basarken Jimmy'le ve ilginç meşgaleleriyle, nasıl başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Bay Dixon'la randevusu öğleden sonra saat 4.30'daydı. O saate kadar bitkin düşmüş olacaktı.

Ağzına koku giderici naneli şekerini atıp Kes Kıvır güzellik salonuna doğru yürüdü. Kapıyı açar açmaz burnuna kahve ve saç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

spreyi kokusu geldi. İçeri girdiği anda güzellik salonundaki tüm sohbetler bıçak gibi kesilmişti.

Bu sessizlik bir anlamda onay sayılabilirdi. Yalnızlığının onayı. Hettie kendisiyle Son Şans'ın diğer kadınları arasına mesafe koymak için büyük çaba harcamıştı. Onun konumundaki bir kadın için gerekliydi bu.

Ne de olsa Hettie, Güney Karolina, Son Şans kasabasının Kraliçe Arı'sıydı. Amerikan Devrimi Kızları sosyal örgütünün üyesi ve kemiklerine kadar soylu bir Güneyli'ydi.

Kraliçe Arı onun gayri resmi ünvanıydı, asla yüzüne söylenmezdi. Aslında bu ünvanın pek de bir gücü var denemezdi. Gerçekte herkesin önünde el pençe divan durduğu belalı kadın Lillian Bray'di. Herkese sözünü dinleten Miriam Randall'dı. Herkesin en yakın dostu olmasını istediği kadın ise, Ruby Rhodes'du.

Hettie de Ruby Rhodes'un yakın dostu olmak isterdi aslında ama bu olanaksızdı. Ruby'nin kocası böyle bir adam olduğu için söz konusu olamazdı. Bu küçük kasabada Kraliçe Arı olmak, kimi zaman sevimsiz bir şeydi.

Ruby Rhodes yüzünde o kocaman gülümsemesiyle, "Hoş geldin Hettie," diye karşıladı onu. Büyük olasılıkla orta sınıfın giyindiği Target mağazasından alınmış döpiyesiyle, her zamanki gibi çok zevkli giyinmişti Ruby Rhodes. Hettie'nin kıyafeti üç ay önce New York'un en pahalı mağazası Begdorf's'tan alınmıştı ama yine de kendisine kıyasla Ruby giydikleriyle daha barışık duruyordu.

Ve hatta Ruby kendisiyle de daha barışık duruyordu. Hettie, herkesin tımarhaneye bir adımı kaldığını düşündüğü bir adamla evli olup da, Ruby'nin bu kadar kendisiyle barışık durmayı nasıl becerdiğini merak ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Hettie inanmayacaksın ama papaz için mükemmel bir eş bulduk," diye seslendi Millie Polk manikür yapılan köşeden. Ruby'nin yeni gelini Jane ona titizlikle oje sürüyordu.

Hettie, yüzüne yapıştırılmış gibi duran donuk gülümsemesini hiç bozmadı. Gönüllü Hanımlar'ın herbir üyesi papaz William Ellis'i baş göz etme konusunda kararlıydı. Hettie, Bill'in[4] kendi haline bırakılması gerektiğini düşünüyordu ama elbette hiçbir cemaat papazlarının müzmin bekâr olarak yaşamasını istemezdi. Bu konu birçok dedikoduya yol açabilirdi.

Tanrı biliyor ya, Son Şans kasabası çok yetenekli dedikoducuların kaynağıydı.

"Bu sefer kim?" diye sordu Hettie, Ruby'i dükkânın arkasındaki şampuan köşesine doğru izlerken.

"Oğlumun bakıcısı," dedi Ruby gözlerini manalı manalı süzerek.

"Kim?"

Ruby, Hettie'nin omuzlarına plastik bir örtü geçirip koltuğunu hafifçe arkaya eğdi. Saçlarını yıkamaya başladı. "Ulusal Markalar adına çalışan Sarah diye bir kız. Buraya ta New York'tan Tulane'e göz kulak olması için göndermişler."

"Nasıl tanıştınız kendisiyle?"

Ruby şampuanı köpürtmeyi sürdürürken, bir yandan da siyah yünlü takım elbiseyi, bebeğin altını değiştirme yarışını ve Dot'un Barı'ndaki yumruklaşmayı anlattı.

"Yani Lillian bu kadının Bill için mükemmel olduğunu mu düşünüyor? Lillian yanılıyor olmalı." Hettie doğruldu ve Ruby başını havluyla sardı.

"Kanımca, işin içinde oğlum olduğundan ve belanın oğla-

4 Bill, William isminin kısaltmasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın peşini bırkamadığını herkes bildiği için, bardaki kavgayı görmezden gelmeye razı."

"Hem Sarah'nın akrabaları Mayflower gemisiyle gelmiş," diye ekledi Millie coşkuyla Hettie ile Ruby salonun ana odasına gelirken. "Papaz eşi için bu artı bir puan değil mi, ne dersin?"

"Kesinlikle," diye ekledi Hettie kibarca ve koltuğuna oturdu. Ruby'nin elleri ustalıkla saçını taramaya başladı. Birçok konuda Ruby bir pırlantaydı. Son Şans gibi bir yerde bu denli yetenekli bir güzellik uzmanı olduğuna kim inanabilirdi ki? Ruby sayesinde Hettie her hafta Kolombiya'ya gitmek zorunda kalmıyordu.

Ruby, New York'ta bir salon açmış olsaydı zengin ve ünlü olacağı su götürmez bir gerçekti.

"Üstelik" diye devam etti Millie, "bir de Boston'lu kız hakkında Miriam'ın anlattıkları var. Fikrimi açıkça beyan ediyorum, Miriam bu sefer iyi iş çıkardı."

Hettie'nin midesi alt üst oldu, dişlerini sıktı.

"Allahaşkına Millie, Miriam'ın size her anlattığına inanmıyorsunuz, değil mi?" Hettie aynadan Millie'ye baktı. Son Şans'ın en büyük bankerinin karısı da ona.

"Senin Miriam Randall ile ilgili görüşlerini hepimiz biliyoruz Hettie, ama geri kalan herkesin ona olan inancı tam."

Hettie başka yöne çevirdi gözlerini. Yanıt verip de Millie'nin söylemini onurlandıracak hali yoktu. Ne de olsa bu kadın on yıl önce Miriam'ın öğüdüne burun kıvırmaya cesaret etmiş, ruh eşi olmadığı halde Jimmy Marshall ile evlenmişti. Jimmy'i, annesi seçmişti ona.

Ve annesi her seferinde Miriam'dan baskın çıkardı.

Ruby, Hettie'nin kül sarısı buklelerine ufak rötuşlar atarak kesmeye başladı. Uzun bir süre sessiz sessiz oturdular. Miriam'ın evlilikle ilgili son kehanetlerini gereğinden çok merak ediyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muş gibi görünmek istemediği için, Hettie ağzını açmaya cesaret etmiyordu.

Gelgelelim Ruby -Tanrı onu korusun- Hettie'nin Bill Ellis veya Boston'dan gelen kuzeyli bir kızla ilgili dedikodu yapmaya hiç hevesli olmadığını bilecek kadar mantıklıydı. Her durumda, abes bir fikirdi zaten.

"Peki, Miriam'ın ne anlattığını hiç mi merak etmiyorsun?" diye sordu Millie, Hettie'den kaynaklanan gerginliği hiçe sayarak.

"Hayır." Hettie yalan söylüyordu.

Kollarını kavuşturdu kucağında ve omuzlarını dikleştirdi Hettie. *Miriam'ın ne dediği umrumda bile değil,* dedi kendi kendine. Ama tek kelimesine bile inanmıyordu.

***

Köşeli camlardan oluşan cephesi, açıkta bırakılmış çelik kolonları ve eğimli damıyla, Ferguson Yarışları'nın Palmetto ilçesindeki merkez binası devasa bir av kuşunu andırıyordu. Bina Sarah'nın gözünü korkutmuştu. Her birinde Ferguson yarış takımlarının renkleri dalgalanan bayrak direklerinin adeta bir ağaçlık oluşturduğu meydan boyunca, Tulane'in peşinden ilerliyordu.

Ulusal Araba Yarışları NASCAR'ın en büyük takımının merkez binasını göreceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ne var ki, bebek bezi değiştirme yarışından hemen sonra Tulane ve kendisi merkeze çağırılmışlardı.

İçine hiç de iyi şeyler doğmuyordu. Şu anda şirketin uçağında New York'a kanatlanıyor olmalıydı. Onun yerine, Tulane'in peşinden binanın ilk katındaki konferans salonuna girmiş ve sürekli keyfi kaçık mükemmel sarışın Deidre Montgomery ile yüz yüze gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ejderha Leydi bugün abartısız, fakat muhteşem bir altın zincirle vurgulanmış, Carolina Herrera marka, bej bir takım elbise giyiyordu. Büyük olasılıkla, Sarah'nın Ulusal Markalar'ın araştırma bölümünde köpek gibi çalışması karşılığı yarım yılda kazandığı paradan daha fazla harcamıştı kıyafetine.

Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezleri'nin sahibi Jim Ferguson da oradaydı. Yağ katkı maddeleri reklamında olduğu gibi, inanılmaz bir yakışıklılıkla konferans masasının başında oturuyordu.

Ejderha Leydi ayağa kalkıp Tulane'in elini sıktı. Fergusan da tanışmaları vesilesiyle Tulane'e başını salladı. Yeniden oturdular hep birlikte.

Tanışma faslının ilk turunda Sarah tamamen göz ardı edilmişti. İzlenen yol bakımından son derece normaldi bu. Sarah masanın diğer ucunda bir iskemleye oturup ellerini kavuşturarak, kaderini beklemeye başladı.

Deidre buz gibi bir gülümsemeyle Tulane'e bakarak, "Jim ve ben, sizin dün telefonda sözünü ettiğiniz araba güvenliği fikri ile ilgili bayağı bir konuştuk," dedi. "Ulusal Markalar'ın fikri çok beğendiğini ve bu işe para yatırmak istediğimizi bildirmek için sizi bu toplantıya davet ettim."

Tulane ani bir hareketle önce Sarah'ya sonra Ejderha Leydi'ye baktı. "Evet, hanımefendi ama…"

"Jim ve ben konuştuk ve…" Fergusona'a dönüp, ona karşılık alamadığı yapmacık bir gülümsemeyle baktı, "tüketiciyi eğitmek ve araba güvenliği denetimlerini yaygınlaştırmak için tamamen yeni ve kar amacı gütmeyen bir grup kurmanın daha iyi bir fikir olacağını düşündük. Vergiyle ilgili kısmını ilgili kişilerle konuşacağız elbette ama…"

"Yeni bir organizasyon kurmaya gerek yok." Kelimeler,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deidre'nın alelade çalışanlar tarafından sözünün kesilmesinden ya da kendisine karşı gelinmesinden nefret ettiğini düşünemeden Sarah'nın ağzından dökülüverdi.

Deidre sustu ve Sarah'ya sanki az önce buraya uzaylılar tarafından bırakılmış gibi baktı. "Ne?" Söz bir kurşun gibi çıkmıştı ağzından.

Sarah ellerini kavuşturup boğazında düğümlenen öfkesini bastırmaya çalıştı. "Bugün etkinlikler arasında zaman öldürürken, arama motoruna 'araba güvenliği' yazdım ve arattım. İki milyon sonuç geldi. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. Olan programlardan biriyle Tulane arasında bağlantı kurarız, olur biter."

Deidre, Sarah'nın biraz kırışmış siyah iş kıyafetini süzdü. Yüzünde acıyan bir gülümseme oluştu. "Sarah, benim kafamda çok daha büyük bir proje var." Sonra Ferguson'a döndü yine. "Dediğim gibi, markalaştırabiliriz ve..."

"Dur bir dakika," dedi Jim. Mavi gözleri önce Sarah'ya, sonra Deidre'ya ve nihayet Tulane'e baktı. "Kanımca araba güvenliği harika bir fikirdi. Tek merak ettiğim nokta, bu araba güvenliği işi, arabanın rengini birkaç ton açmamıza olanak sağlayacak mı? Ya da en azından kaputun üzerindeki tavşancığı değiştirebilecek miyiz? Pistlerde yarışan adamlar, üstünde tavşancık resimleri olan pembe takımlar giyme fikrini sevmiyor. Hiç de erkeksi değil, Deidre."

"Markanın rengi o Jim, tavşancık da logomuz. Biz şimdi..."

"Hımm," dedi Sarah çekinerek. "Tavşancık konusunda..."

"Daha ne söyleyececksin, Sarah?" diye çıkıştı Deidre sabırsızlıkla.

Terli parmaklarını birbirine geçirdi Sarah ve kendine kaybedecek herhangi bir şeyi kalmadığını hatırlattı. Kariyerini kur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarmanın ve Tulane'e verdiği zararı telafi etmenin tek bir yolu vardı, kendi fikirlerini başkalarının çalmasına göz yumacağı yerde kalkıp onları savunmak.

Sesinin düzgün çıkmasına özen göstererek, cesaretle ilerledi. "Tavşancığın işe yaramadığı belli. Hedef gruplarımızla yaptığımız tüm araştırmalarda Tulane olumsuz bir sapma gösteriyor. Arabanın üstüne, tontiş bir tavşancık koymak biraz, nasıl diyeyim, tuhaf kaçıyor. Hedef tüketicilerimizin canını sıkıyor. Üniformaları yeniden ele almamız ve logodan vazgeçmemiz veya onu daha havalı yapmak için baştan çizdirmemiz gerek ve..."

"Dur bir saniye. Logoyu baştan mı çizdireceğiz? Delirdin mi sen?" Deidre öne doğru eğildi.

"Eğer yarış arabasının üstündeki logo çocuk kitaplarındaki çizgi kahramanlardan çok Yarışçı Tavşan'a benzese, daha etkili olur demek istedim," dedi Sarah. Cumartesi sabahları gösterilen çizgi filmin, sürekli yarışlara giren ve kendi arabasını çetin durumlara sokan sevimli kahramanını kastediyordu.

Tulane ve Jim uyum içinde birbirlerine baktı. "Vay canına, çok parlak bir fikir bu," dedi Jim. "Neden olmasın?"

Jim, yüz hatları iyice gerginleşen Deidre'ya döndü. Kadının tepesi atmak üzereydi.

"Kesinlikle olmaz. Bizim bir logomuz var ve o..." diye başladı Deidre.

"Sen hiç Yarışçı Tavşan çizgi filmi izledin mi?" diye sordu Jim, Deidre'ya. Deidre hayır der gibi salladı başını. "Çocuğum yok ki."

"Çok sevimlidir," dedi Jim. "Yarışçı Tavşan her cumartesi başını belaya sokar ve Tilkicik Roksi'nin onu kurtaracağına güvenir. Roksi çok iyi bir tilkidir, yani kurallara uyar. Hâlbuki Yarışçı Tavşan'ın, tıpkı Tulane gibi, karşı gelmediği kural yoktur." Jim yan gözle Tulane'e baktı bunu söylerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jim'in sözlerinden güç alan Sarah, "Önemli olan Deidre," diye atıldı yine, "Yarışçı Tavşan televizyon kanalında reytingi en yüksek beş yaş altı çocuk programlarından biri. Bu durumda program sırasında Pamuk Kuyruklu Tavşancık da bol bol reklam yapabilir çünkü bütün anneler de programı izliyor."

"Öyle mi?" dedi Deidre. Çenesindeki kaslar seğiriyordu sinirinden.

Eyvah, belki de fazla ileri gitmişti.

"Evet, öyle," dedi Sarah ellerini birbirine bastırarak. Profesyonel bir intihar yapmamış olmak için dua ediyordu içinden.

"Her neyse, logoyu değiştiremeyiz tamam mı? Şimdi asıl konumuz olan araba koltuklarına dönelim. Bence yapmamız gereken..."

"Bakın," diye söze karıştı Tulane. "Araba koltuğu fikri bana ait değildi. Sarah'nın fikriydi, bunu bilmeniz gerekir. Fikri size ben önerdim, orası öyle ama bunun bebek değiştirme yarışlarından kurtulmanın bir yolu olabileceğini düşündüm." Bakışlarını Deidre'ya dikti. "Benim sizin reklamınızı yapacak, evcil bir araba yarışçısı olmamı beklediğinizi biliyorum fakat bebek değiştirme yarışları çok aşağılayıcı. Cümle alemin alay konusu oluyorum ve hoşuma gitmiyor bu.

"Tulane..." Jim'in sesi çok sertti. "Yeter artık."

Tulane sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. Adam çok öfkelenmişti ve Sarah büyük bir suçluluk hissine kapılıyordu. Ne halt etmeye o intikam önerisine bu ayrıntıyı koymuştu acaba?

Cevabı az ve özdü. Steve Phelps'i utandırmaya çalışmıştı ama bedelini Tulane ödüyordu. Böylelikle intikam planının asla iyi bir plan olmadığı kanıtlanmıştı.

Jim, Sarah'ya döndü. "Demek araba koltukları senin fikrindi, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah başıyla onayladı. "Evet."

"Nerden geldi aklına?" Tam o sırada Tulane bakışlarıyla Sarah'yı uyardı.

Sarah omuz silkti. "Bilmem ki. Öylesine düşündüm. Bu arada bilmeniz gereken bir nokta var, Jim. Tulane bebek değiştirme yarışlarında harikaydı ama onlar..."

"Yeter Sarah," diye başladı Deidre. "Bu toplantıya bunun için davet edilmedin ve..."

"Hayır, bırak konuşsun. Söyleyecekleri beni çok ilgilendiriyor," diye sözünü kesti Jim.

Deidre o lazer ışınlı bakışlarını Jim'e dikti. Genellikle bu bakış insanların kıvrılıp anında ölmelerine neden olurdu ama Jim hiç etkilenmemişe benziyordu. Belki de Deidre layık olduğunu bulmuştu sonunda. Ne söylerse söylesin mutlaka birinin üzüleceğini farkederek, Sarah gözlerini Deidre'dan Jim'e ve sonra da Tulane'e çevirdi.

"Sarah?" dedi Jim.

"Bakın, şey bu fikrin nereden geldiğini inanın bilmiyorum. Belki de son zamanlarda bir sürü bebekli anne gördüğümdendir. Ve de, az önce dediğim gibi Tulane'in bebeklerle arası çok iyiydi."

Tulane gözlerini devirdi. Pazuları kasıldı. Adam mutsuzdu ve mutsuz olmakta haklıydı.

"Lütfen bu sohbeti yeniden doğru yoluna koyabilir miyiz?" Deidre lazer ışınlı bakışlarıyla Sarah'yı hizaya getiriyordu şimdi. Sarah kendini huzursuz hissetti.

"Hayır," dedi Jim kararlılıkla. Bu küçücük kelime o kadar güçlü ve zorlayıcıydı ki. Jim Ferguson konuştuğunda herkes dinlerdi, Deidre bile.

"Hayır mı?" dedi Deidre Jim'e yan yan bakarak. Bu kez lazer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışını falan etkisini iyice kaybetmişe benziyordu.

"Deidre," dedi Jim otoriter fakat sakin bir sesle, "böyle devam edersek sonu kötü bitecek. Bu yüzden, benim bir önerim var."

"Tamam." Deidre pek emin değil gibiydi.

"Sarah'nın Ferguson Yarışları'nın bu dönem sponsor bağlantısı görevine atanmasını istiyorum. Kendisini hem araba güvenliği konusunda kullanırız, hem de buradan senin etkinliklerini falan düzenler. Çok yaratıcı bir genç hanıma benziyor. Sanırım bu Yarışçı Tavşan firmasıyla bir lisans anlaşması yapmak üzerine de düşünmemiz gerekecek. O fikir çok parlak ve dikkate almazsan aptallık etmiş olursun Deidre."

"Sarah'yı sponsor bağlantısı olarak atayamam. Doğrusunu istersen, Tulane'i ilerletmek için buraya gönderilmesi de yanlıştı. Hiç deneyimi yok, pazarlama bölümünde bir araştırmacı. Olması gereken..."

"Pazar araştırmacısı mı? Sahi mi?" diye sordu Jim. Sesi sakindi ama çok eğleniyor gibiydi. "Bak sen şu işe. Yani tüketici konusunda her şeyi kavrar, öyle değil mi? Kanımca senin emrinde çalışan yukardaki adamların hepsinden daha iyi anlar tüketiciden." Deidre'ya doğru eğildi, tavır ve hareketleri her şeyi kontrol altına aldığını ve kararlılığını gösteriyordu. "Üstelik Tulane söylediklerinde haklı. Bebek değiştirme yarışı da, bir alay delikanlı ustaya tozpembeler giydirmek de, en az tavşancık logosu kullanmak kadar küçük düşürücü.

"Beni yanlış anlama. Kontratımıza göre o arabayı istediğin renge boyama hakkın var ama kontrat bu yılsonuna kadar. Ve kontratı yenilemeye hiç niyetim yok. Kanımca, uzlaşma ve koordinasyonu sağlaman için yeterince zamanın var. Sarah'nın araba koltuğu projesi ve Yarışçı Tavşan önerisi ile başlayabiliriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bak şu işe. Jim Ferguson fikirlerini beğenmişti. Bugüne kadar hiç böyle bir şey olmamıştı. Asla. Sarah omuzlarını dikleştirdi. Bir kere bile olsa, takdir edilmek çok hoştu.

Deidre'nın yüz kasları gerildi. Sarah endişelendi çünkü patronu her an parlayabilecek gibiydi. Öyle olmadı. Deidre üç veya dört soluk alıp sakinleştikten sonra, "Beyler, lütfen bizi Sarah ile yalnız bırakabilir misiniz?" dedi, "ufak bir sohbet yapacağız, baş başa."

Sorusuna cevap beklemeden ayağa kalkıp Sarah'ya başıyla bir işaret verdi. "Benimle gel."

Sarah'nın patronunu izlemekten başka çaresi yoktu. Koridor boyunca ilerleyip hanımlar tuvaletine girdiler.

Kapıyı kapatır kapatmaz, Deidre, Sarah'ya döndü. "Ne güzel performans sergiledin sen içeride. Tulane mi verdi sana bu fikirleri?"

Deidre'nın sözleri bir şamar gibi inmişti Sarah'nın yüzüne. "Hayır, ben…"

"Sakın." Deidre elini sabırsızlıkla salladı. "Seni o ayarttı elbette. Seni kullanarak beni oynatacağını sanıyor. Ama yanılıyor. Büyük olasılıkla Tulane ve Ferguson bütün bunu kurguladılar. Adam senin başını büyük belaya soktu şimdiden. *Farkındasın*, değil mi?

Başının belada olmasından rahatsız olup olmadığına karar vermeye çalıştı Sarah. Hayatında ilk kez böyle düşünmüyordu. Üstelik de, Tulane'in başını nasıl olup da belaya soktuğundan pek emin değildi. Herhangi bir bela varsa, o da *kendi* marifetiydi. Pembe araba ile ilgili aptal projeyi kendisi yazmıştı.

Deidre başını iki yana salladı. "Jim Ferguson'u bu işten daha fazla soğutmamak için seni Ferguson Yarışları'nın bağlantısı yapmak zorundayım. Şu anda bütçem buna el vermiyor. Araba koltuğu projesinde onun desteğine ihtiyacım var. Bu proje benim için çok önemli Sarah. Bu da, senin artık buraya yerleşeceğin anlamına geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ferguson'un dediklerini yapacak mısın? Beni New York'tan gönderecek misin?"

"Temelli değil, sadece birkaç aylığına. Üzgünüm, buranın berbat bir yer olduğunun farkındayım. Bir Starbucks kahve dükkânı bulayım dedim, o bile yok. Seni buraya göndermek zorundayım yine de. Kimi zaman Jim tam bir baş belası olabilir ama senin görevin onu memnun etmek."

Güney Karolina'ya taşınmak demek, kütüphaneden ve Steve Phelps'ten kurtulmak demekti.

Anlaşma hemen orada kabul edildi.

Büyük olasılıkla belli edilmemesi daha akıllıca olacak bir memnuniyetle, "Tamam," dedi Sarah.

"Yapacak mısın? Sahi mi?" Sarah başıyla onayladı.

"Çok iyi. Şimdi sana ne yapman gerektiğini açıklayayım. Arabanın rengi, üniformaların çizimi, kurumsal logomuz ve araba emniyeti kampanyalarımızla ilgili görüşlerini belirtmek senin görevin *değil*."

Az önce olup biteni berbat etmemek için, Sarah başıyla her şeyi onaylamanın daha doğru olacağını düşündü.

"Bir şey daha var," dedi Deidre parmağını ona sallayarak. "Hazır Güney Karolina'dayken Tulane ile ilgili komple bir dosya hazırlamanı istiyorum. Açıklamak istemediği gizli eşleri, piçleri, sabıkaları, mahkûmiyetleri, yani onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bir serserinin, daha da kötüsü ahlaksızın birinin benim araba koltuğu kampanyamın sözcüsü olmasına izin veremem. Anladın mı?"

"Tamam," dedi Sarah. Hay Allah, çok kötüydü bu. Sarah, Tulane'in sırlarını saklayacağına söz vermişti. Yeminin üstüne tükürmemiş olsa bile verdiği sözü tutmalıydı. Ne olursa olsun, verilen sözleri tutardı insan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deidre tek kaşını kaldırdı. Şaşılacak biçimde, Büyükanne Howland'ın kopyası gibiydi. "Tulane Rhodes'un hayatı ile ilgili her bir ayrıntıyı, hem de gelecek haftanın ortasına kadar masamın üzerinde istiyorum. Araştırma yeteneğin var senin, kullan onu. Anlaştık değil mi?"

Sarah kenetlediği dişlerinin arasından "Evet," demeyi başardı.

"İyi," dedi Deidre. Bir yandan da aynada üstünü başını inceliyordu. "Düzenli raporlar bekleyeceğim. Tüm sırlarını ortaya çıkarana kadar dinlenmek yok sana. Jim'in onu işten çıkarması için baskı yapmanın bir yolunu bulmalıyız. Kampanyam için Tulane yanlış adam. Pisliklerine acilen ihtiyacım var. Ümit edelim ki Tulane Rhodes kötü davransın da, işimiz çok daha kolay olsun."

***

Beş gün sonra Sarah, Ferguson Yarışları'nın garaj ve toplantı odalarından oluşan koskoca sitesinde kendisine tahsis ettiği küçük odada oturuyordu. Odasının tek penceresinden, aşağıda çeşit çeşit kamyonet ve nakliye kamyonları ile dolu olan garaja bakıyordu. Son birkaç gün çok fırtınalı geçmişti. New York'un Brooklyn semtindeki dairesini boşaltmış, Güney Karolina'nın Floransa ilçesindeki bir otelle uzun süreliğine anlaşmış, araba kiralamış ve Amerika'nın güney topraklarına yerleşmişti.

Çevresindekiler, asıl görevinin işleri berbat edip Tulane'in kovulmasını sağlamak olduğunu bilseler, hiç de böyle sevecen davranmayabilirlerdi. Ne halt edecekti şimdi?

Tulane salına salına ofisine girip de o zarif, uzun gövdesiyle ofisindeki tek sandalyeye oturduğunda, ahlaki açmazı daha da açığa çıktı. Gri çizgili bir gömlek ve neredeyse dizlerini ortaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkaracak kadar aşınmış, soluk bir blucin giymişti. Her zamanki belli belirsiz gülüşüyle gülümsedi kadına ve masasının üstüne bir kâğıt istifi bıraktı. Sonra Sarah'ya ahlaksız bir bakış fırlatıp, "Amerika'nın güney eyaletlerine hoşgeldin tatlım," dedi.

"Ah, teşekkürler." Sarah terlediğini fark etmemesini ümit ederek, ellerini kucağında kavuşturdu. Adam azametiyle odanın neredeyse tümünü dolduruyordu. Yeni işinin her tür mesleki tehlikeyle dolu olduğunu idrak etmeye başlamıştı Sarah.

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Adam odaya girer girmez hormonları hareketleniyor, zirve yapıyordu.

"Jim'in ofisinden geliyorum. Benim sana çok iyi davranmam gerektiğini söyledi. Bir de, pazarlama konusunda senin gibi donanımlı birinin onun bütün sorunlarını çözebileceğine inandığını söylüyor."

Sarah, kâğıt istifini işaret etti. "Nedir bu?"

Omuz silkti Tulane. "Benim bir parçamı isteyen bir sürü elektronik posta falan. Jim hepsini gözden geçirip hangi önerileri kabul edeceğime benim karar vermem gerektiğini söylüyor. Kariyerim açısından faydalıymış. Sorunum şu ki, bu ıvır zıvırla işim olmaz. Hiç canım çekmiyor." Kâğıt tomarından bir tanesini çekti Sarah. Tulane ile çalışmak isteyen bir oyuncak yapımcısından geliyordu. Yapacağı pembe oyuncak araba ve tavşancık şoförü konusunda Tulane ile birlikte çalışmak istiyordu. Böyle bir oyuncağın elbette Ulusal Markalar'ın onayından geçmesi ve markanın kullanılabilmesi için patentinin alınıp, vergilerinin ödenmesi gerekecekti.

"Tamam, bu kâğıtları ben gözden geçirip ayıklarım. İyi önerileri ayırırım bir kenara."

"Çok müteşekkir kalırım." Bir an durakladı Tulane ve öne doğru eğildi. "Senin burada gözümün önünde olman çok iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldu. Bir gün sırlarımı ortalığa saçmak gibi bir saçmalığa kalkışmayasın diye gözüm hep üstünde olacak."

"Bak o konuda, Tulane, sana söyleyeceklerim var."

"Neymiş?"

"Deidre var ya, senin bütün yaşam öykünü bilmek istiyor ve ben de gün sonuna kadar bunu hazırlamış olmalıyım. Senin araba güvenliği konusunda uygun bir şirket sözcüsü olduğundan emin olmak istiyormuş. Daha ana baba kuzusu olarak tanınmış birini arıyormuş, anlarsın ya."

Adam kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Yani sen de işleri düzeltmek için ona Haley'den söz edeceksin, öyle mi?"

Hayır der gibi başını salladı Sarah. "Etmeyeceğim. Sana söz verdim. Gelgelelim, beni o yeminden kurtarırsan, senin kariyerine çok yardımcı olur kanısındayım. Kanımca, Deidre'nın gerçekleri bilmesi gerek."

"Hayatta olmaz!" Gözlerindeki pırıltının yerini sert bir ifade almıştı.

"Tamam, tamam," diye başını salladı Sarah. "Anlıyorum. Gerçi şunu da bilmende fayda var, eğer ona bir şeyler söylemezsem..." Hay Allah. Deidre'nın neler planladığını nasıl anlatacaktı? İnsafsızlıktı bu.

"Ne yapacakmış?"

Sarah yutkundu. "Bak, araba koltuğu konusuna kafayı takmış. Ben bu projeyi sunarken, onun buna dört elle sarılacağını hiç tahmin etmedim. Ama şimdi bu projeyi başarmakta kararlı ve işte sorun da bu."

"Kararlı mı? Beni bebeklerin altını değiştirme yarışlarından kurtaracak, değil mi?"

"Belki de, ama senin araba güvenliği konusunda uygun bir sözcü olmadığını düşünürse, iş değişir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?"

Sarah ellerini birbirine kenetledi. "Bak, senin saf ve temiz niyetlerle bu işi üstleneceğinden emin olmak istiyor."

"Saf niyetler mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kim bilir der gibi omuz silkti Sarah. "Kampanya için doğru imaj olduğundan emin değil."

"Doğru imaj mı? Tatlım, benim tek işim yarış kazanmak ve Jim ile sen nerede görünmemi isterseniz, orada bulunmak. İmaj yansıtmak benim işim değil. Jim bunun farkında mı?"

Sarah başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Sana daha önce söz vermiş olduğum için konuyu önce seninle görüşmek istedim. Senin sırlarını anlatmadan Jim ile dürüstçe konuşmama olanak yok. Sırası gelmişken sorayım, Jim senin aileni bilmiyor mu?"

"Evet, babamın bir mini golf sahasını yönettiğini bilir ama ona meleklerden hiç söz etmedim. Onlardan kimseye söz etmem zaten."

"Sanırım anlıyorum. Fakat…"

"Sarah bak, senin sırlarını saklayacağım. Babam, Haley ve melekler falan gibi gerçeklerin dışında, Deidre'ya ne istersen anlatabilirsin. Cümle âlemin ailemle alay etmesine dayanamam."

"Deidre'nın alay edeceğini pek sanmıyorum Tulane. Yani kendin Haley ve annesine olanları anlatırsan, o zaman…"

"Bu sohbete devam etmeyeceğim." Tulane kalkıp kapıya yürüdü. "Sen hallet, duydun mu? Haley'i o kadından korumak kaydıyla, ne istersen anlat. Hazır bu işe soyunmuşken, neden benim imajımla da uğraşmıyorsun? Herkes senin bu konuda çılgın mucizeler yarattığını konuşup duruyor."

Sarah'yı baş ağrısıyla baş başa bırakarak dönüp odadan çıktı.

Cep telefonu da tam çalacak zamanı bulmuştu. Numaraya baktı, "Anne."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay canına, bela geldi mi, peş peşe gelirdi. Sarah'nın her vicdanı sızladığında, annesinin telefon etmek gibi olağanüstü bir becerisi vardı.

Sarah konuş düğmesine bastı. "Merhaba anne."

Hattın diğer ucundan annesinin yumuşak fakat bilgiç sesi geliyordu.

"Yerleştin mi bari? Cuma'dan beri aramadın, endişelenmeye başlamıştım."

"Yerleştim. Ulusal Markalar bana dayalı döşeli, uzun süre kalabileceğim bir otel odası ayarladı. Hem üstelik burada Starbucks kahve dükkânı da varmış aslında, onu da keşfettim. Keyfim gerçekten yerinde anlayacağın ."

Uzun bir sessizlik izledi. "Hayatım, bu sabah Dean Albert ile konuştum. Finansal kaynak yaratma bölümündeki eleman açığı hâlâ..."

"Daha önce bu konuyu konuşmuştuk anne. Beni..."

"Ama tam sana göre, mükemmel bir iş. Pazarlama konusunda tüm öğrendiklerini uygulayabileceksin. Becerilerini bebek bezi satmakta kullanacağına, fakirlere ve sorunlu gençlere yardım edeceksin. Seni vicdanlı biri olarak yetiştirdiğimi sanıyordum."

Hay Allah, vicdan muhasebesi yapıyordu yine. Sarah suçluluk duymaya başlamıştı bile. Ya annesi pembe araba projesi, uydurduğu yalanlar ve Tulane'e verdiği ahlaken belirsiz sözü bilse, acaba ne derdi?

Dehşete kapılırdı.

İşte Güney Karolina'da kalmak için geçerli bir neden.

Sarah'nın neden kariyerine son vermesi, eve dönmesi ve yardımseverlik işleri yapması gerektiğini sıralamayı sürdürüyordu annesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun nutkuna bir an ara verince, "bu yeni iş büyük bir fırsat benim için anne, tamam mı?" diye karşılık verdi Sarah.

"Biliyorum Sarah, bu işin senin için büyük fırsat olduğunu düşünüyorsun ama acaba Tanrı senin hayatta neler yapmanı bekliyor diye hiç durup düşündün mü? Endişeleniyorum, çünkü..."

Annesi söylevine devam ederken, Sarah eğilip bilgisayarın ekranındaki pazarlama rakamlarını incelemeye başladı. Acele bir şeyler yapmalıydı, yoksa Tulane işinden olacaktı.

Odadan çıkmadan önce ne demişti? Ah evet, imajını değiştirmesi gerektiğini söylemişti.

Özellikle de, söylediklerini bundan önce en az milyon kez dinlemiş olduğundan, Sarah annesine kulak vermeyi bıraktı.

Rakamlar kendi dillerinde konuşmaya başladılar. Söyledikleri gerçekten şaşırtıcıydı.

"Dinliyor musun beni?" diye sordu annesi.

"Evet, anne," diye yanıtladı Sarah makine gibi. Bir yandan da kaşlarını çatmış ekrana bakıyordu.

Hattın diğer ucundan duyulabilecek kadar derin bir iç geçirdi annesi. "Dönüştüğün bu hal beni hiç memnun etmiyor Sarah. Bu kadar olumsuz olduğum için üzgünüm, ama böyle. Ne de olsa senin annenim ve fikrimi söylemeye hakkım var. Bebek bezi satmaktan daha fazla şeyler var hayatta."

Annesi haklı olmasına *haklıydı* ama hay Allah, Tulane'in pembe arabası sayesinde gemi yüküyle bebek bezi satılıyordu.

Nasıl olurdu bu? Pembe araba bir şakaydı, bir alay konusuydu.

Rakamlar yalan söylemezdi. Rakamlara göre, iki yarışı da başarısızlıkla bitirmiş olduğu halde, tüketicilerin Tulane'in adı ile özdeşleşme oranı hızla yükseliyordu. Bu sezon yarışlarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu ana kadar Tulane'in alabildiği en iyi sonuç, finişe yirmi sekizinci sırada varmaktı.

"Peki, kendini savunacak bir şeyler söylemeyecek misin?" diye sordu annesi.

"Ay, anne, şu an sahiden çok yoğunum. Daha sonra konuşsak?"

"Beni dinlemiyordun."

"*Dinliyordum.* Söylediklerini zaten daha önce de duymuştum. Benim eve gelmemi ve Massachusets Belediyesi'nde işe girmemi istiyorsun. Bir şeyler satmaya çalışarak becerilerimi boşa harcadığımı düşünüyorsun. Biliyorum ve dinledim. Ne yapalım ki, satışta çok iyiyim. Her insan iyi yaptığı bir işte çalışmak ister. Eğer kullanmamı istemeseydi, Tanrı bana bu yeteneği vermezdi."

"Saçmalık. Eğer evlere girip soygun yapmak işinde iyi olsaydın, Tanrı'nın *bunu* yapmanı isteyeceğinden çok şüpheliyim."

İşte annesi buydu, her zaman bir ahlak dersi veren karşılığı hazırdı. "Mal satmakta kötü bir şey yok ki. Evlere girip soygun yapmakla aynı şey değil."

"Ruhunu satmadığın sürece, eyvallah."

"Gitmeliyim anne. Çok işim var."

Ne gibi bir iş? Tulane konusunda Deidre'ya yalan söylemek gibi mi? Sarpa saran küçük bir intikam yüzünden insanların hayatını mahvetmek gibi mi?

Kahretsin. İçindeki tutucu protestan yönü annesinden de beterdi. Annesi ile birlik olup kendisini daha da ezik hissetmesine neden olmadan, "Kendine iyi bak," dedi Sarah ve kapat düğmesine bastı.

Dikkatini ekrandaki pazarlama raporuna verdi. Gözlerine inanamıyordu. Saçma pembe araba projesi, sandığı kadar saçma değildi aslında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı. Belki de hem Tulane'in kariyerini kurtaracak, hem de onu inanılmaz zengin bir adam yapabilecekti. Bilgisayardan vazgeçip Tulane'in masasına bıraktığı kâğıt istifini çekti önüne.

Kâğıtları okumaya başladı ve gün sonuna kadar ofisinden çıkmadı. Çıkmaya hazır olduğunda Deidre'ya bir rapor yazmıştı ama bu Deidre'nın Tulane ile ilgili beklediği dosya değildi.

Aslına bakılırsa Deidre'nın ona yasakladığı rapordu ama yine de yazmıştı çünkü Deidre bunun parlak bir fikir olduğunu anlayacak ve bu fikri büyük olasılıkla çalacaktı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 6

İskoç ismine rağmen, Tavish McStaggers Amerika'nın güneyindeki yol üstü konaklama yerlerinin somut bir örneğiydi. Neon ışıklı bira reklamları ile süslü renkli cam pencereleri, loş ve dumanlı salonunu aydınlatıyordu. Meşe kaplı barı, tilt makineleri ve bilardo masasının üstüne çöken sigara dumanı Sarah'ya artık New York'ta olmadığını anımsatıyordu. Burası tütün memleketiydi. Sigara içenleri dışarı atmazlardı.

Bu çarşamba akşamı Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin 57 numaralı Ford takımı önceden tasarlanmamış bir yemek daveti veriyordu ve Sarah da çağırılmıştı. Biraz gergin olmasına rağmen, yeni işinin Tulane'in takımını tanımayı da içerdiğini düşündüğü için, davete katılmıştı.

Lokantanın arkasındaki masanın çevresinde Tulane ve takım lideri Doc Jackson, takım yöneticisi Sam Sterling ve eşi, lojistik koordinatörü Lori de dahil olmak üzere on beş kişi oturuyordu.

Tulane, Doc ve Sam masanın bir ucunda oturuyordu. Sarah masanın diğer ucunda, takım mühendisi Ken Lewicki'nin yanına geçti.

Kısacık kesilmiş saçları, dövmeleri ve hatırı sayılır miktarda sakal ve bıyıklarıyla takımın geri kalanı tipik Güneyli delikanlılardı. Bu iri yarı, bol kıllı adamların bir kısmı yarış sahasın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da arabaların tamir ve bakımını yapan ekipti ve her pazar günü Ulusal Markalar onlara pembe kıyafetler giydiriyordu. Şu anda ise, blucin ve Harley Davidson tişörtler hepsinin birden tercih ettiği üniformaydı sanki.

Bütün bu adamlar sanki Sarah yabancı ülkeden gelmiş biriymiş gibi inceliyordu onu. Daha dört gün öncesine kadar Brooklyn'de yaşadığına göre, kısmen doğru sayılırdı. Nasıl olup da bu yabancı topraklarda bulmuştu kendisini? Kısa cevap: yanlış yola sapmış intikam. Güney Karolina Son Şans'ta iki günde Tulane ile ilgili sırları öğrenmek ve Jim Ferguson'un beyninde dönen dolaplar.

"Anlaşılan içkiyle pek aranız yok, öyle mi?" diye sordu Ken Lewicki garson kız gidince. Şerefe içmek için kendi meşrubat bardağını kaldırdı.

Lewicki dışında masadaki herkes bira içiyordu. Sarah kola ısmarladığı için kızdı kendisine. En azından toplum içinde nasıl daha iyi bir içici olunacağını öğrenmeliydi.

Masadakilerin aksine Ken Lewicki sinekkaydı traş olmuştu. Diken gibi bakır rengi saçları, köşeli çenesi, mükemmel düzgün bir burnu ve berrak mavi gözleri vardı. Şivesinde bir nebze bile güneyli aksanı yoktu.

"Güneyli değilsiniz herhalde, değil mi" diye sordu Sarah. Adam güldü. "Duymadınız mı yoksa? Araba yarışları artık ülke çapında moda oldu. Ben Michigan Eyaleti, Lansing'den geldim. Yanılmıyorsam siz de Amerika'nın kuzey eyaletlerinden birinden gelmişsiniz."

"Boston'dan."

"Peki, güneyi nasıl buldunuz?" diye sordu Ken.

"Doğru dürüst bir fikir sahibi olacak kadar kalmadım henüz burada," diye yanıtladı Sarah dikkatle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam kıkırdadı ve sonra bu yabancı kültürle ilgili deneyimlerini anlatmaya başladı. Diğerlerinin yüksek sesle yaptığı bu yorumları inanılmaz duyarsız bulduğunun farkında bile değildi.

Kenny ne zaman susması gerektiğinin de farkında değildi. Adam şundan bundan konuşurken Sarah sohbete ara vermeye çalıştı ve masadakilere göz gezdirmeye başladı. Nihayet bakışları takım kaptanı ile koyu bir sohbete dalmış olan Tulane'e çevrildi.

O da hemen hemen masadakilerin hepsi gibi Sarah'nın takip etmekte zorlandığı bir dille konuşuyordu ama önemi yoktu, çünkü Sarah Tulane'in çatal bıçağını nasıl tuttuğunu, lokmaları nasıl çiğnediğini ve gülerken ağzının kenarının nasıl oynadığını inceliyordu.

İçi bir hoş oldu. Tulane ve Deidre'nın kendisini ahlaki yönden bir açmaza soktuklarından ötürü değildi bu yalnızca. Hayır, bu daha derinde yatan, duygusal bir şeydi. Daha bu sabah bluciniyle salınırak odasına girdiği zaman hissetmişti bu duyguyu. Ciddi biçimde cezbediyordu bu adam onu.

Tehlikeli ve ona yabancı olan ne varsa, hepsi ondaydı. Annesinin onaylayacağı türden bir adamın tam tersiydi. Elbette Miriam Randall'ın aramasını söylediği adam da bu olamazdı. İşte bu zıtlık, bir alevin pervaneyi çektiği gibi çekiyordu onu.

Tam o anda Tulane ile göz göze geldiler. Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi ağır ağır, yanakları çizgilerle kıvrıldı ve gözleri tahrik edici biçimde dans etmeye başladı. Gün içindeki sohbetlerini unutmaya hazır gibiydi.

Yüzünü aleveler basan Sarah da gülümsemeye karşılık verdi.

"Hadi bakalım," diye seslendi Tulane masanın ta diğer ucundan. "Kim bilardo oynar?" Sarah'ya bakmaya devam ediyordu. "Var mısın Sarah?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının midesi yerinde takla atar gibi oldu ama bakışlarını kaçıramıyordu. "Ben... Ah... Bilardo oynamasını bilmem."

Adamın gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Elbette bilmezsin. Öğrenmeye ne dersin?"

Bir an durakladı Sarah. Adam baskı kurarak onu ayartmaya mı çalışıyordu? Ne de olsa ona küfür etmeyi, arabaları sollamayı ve bar kavgasından sağ çıkmayı öğretmişti. Sıra baştan çıkarmaya gelmişti anlaşılan.

"Neden olmasın? Oynarım."

Tulane ayağa kalktı. "Tamam, o zaman. Bir bilardo ıstakası bulalım sana." Jane de iskemlesini itip adamı binanın ön tarafındaki bilardo odasına doğru izledi. Tulane duvardaki raftan birkaç ıstaka çekti.

"Daha kısaları yok mu?" diye sordu Sarah.

Yok der gibi başını salladı Tulane. "Uzunluğun önemli olduğu şeylerden biri değil bu şekerim. Istaka tek boydur." Sarah'nın neredeyse boyu ile aynı uzunlukta bir sopa uzattı.

'Şeyler' derken neleri kastettiğini merak ediyordu Sarah. Bu kelimeyi duyduğu anda aklına yaramaz şeyler gelmişti.

Tulane üçgen bir çerçeveyi açıp masanın altından topları çıkardı ve yeşil çuha kaplı masaya yerleştirdi. "Şimdi," dedi profesyonel bir sesle, "iki tür top vardır. Düz ve çizgili. Çok önemlidir bu."

Topları toplayıp üçgenin içine koydu ve düzenledi. "Buna topları askıya almak denir."

"Kulağa acı verici bir şeymiş gibi geliyor."

"Şok oldum. Senin gibi cici bir kız bu lafları nerden öğrenmiş olabilir ki?"

"Senden."

Adamın gülüşü yayıldı yine. "Sanırım öyle. Öğretme konu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sunda yetenekliyimdir." Masanın ortasındaki küçük beyaz noktanın üstüne üçgeni konumlandırıp sonra kaldırdı.

"Normalde kimin başlayacağına karar vermek için yazı tura atarız ama bu seferlik o şerefi sana vereceğim. Sen bilardo bakiresi, ben de deneyimli bir öğretmen olduğuma göre, böylesi daha doğru. Tamam mı?"

Beyaz bir top alıp havaya kaldırdı. "Bu gördüğün bir bilardo topudur. Sopanla sadece bunu vurmaya hakkın var. Ayrıca bu topu deliklerin hiçbirine de sokmamalısın."

"Tamam."

Topu diğer top yığının karşısına, masanın diğer ucundaki beyaz noktaya yerleştirdi. "Şimdi gel, masanın bu ucunda sopanla bu topu hizala."

Sarah masanın diğer ucuna geçip tıpkı flimlerde izlediği gibi eğildi masanın üstüne. Bu pozisyonda biraz tuhaf hissediyordu kendisini. "Böyle mi?"

Tulane masanın diğer ucundan tepeden tırnağa süzüyordu onu. Gamzelerinden biri muzip bir şekilde ortaya çıktı. Bir heyecan dalgası kopmuştu Sarah'nın içinde. Adam sütyenini kuşbakışı görebiliyordu. Göğüslerini yukarı kaldırdığı ve göğüs aralığını belirginleştirdiği için daha yeni almıştı bu sütyeni. Sanki Tulane de farketmişti.

Gördüğü manzaradan pek hoşnut kaldığı belliydi. Bir iki öksürüp, "Yok ya, pek olmadı," dedi.

Sarah doğruldu. "Olmadı mı? Neyi yanlış yapıyorum?"

Tulane masanın çevresinden kadının yanına doğru ilerledi.

"Hemen hemen her şeyi."

"Sahi mi?"

"Evet, bak buraya. Bacakların masaya dikey ve ayaklarının arasında da omuz genişliğinde açıklık olmalı. Ağırlığını eşit ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak her iki ayağına dengeleyeceksin."

Denileni yaptı Sarah. "Böyle mi?"

"Dur bakalım..." Tulane masanın çevresini dolanıp Sarah'nın hemen arkasında durdu. Bir saniye sonra kadını kalçalarından kavramış ve vücudunu masanın kenarına dayayıp pozisyonunu düzeltmişti. Adamın ellerinin sıcaklığını pantolonunun altındaki teninde hissetti Sarah. İçi bir hoş olmuştu.

"İşte böyle," dedi. Nefesi Sarah'nın yanağını okşayıp geçmişti.

"Tamam, sonra ne olacak?" diye sordu Sarah. Sesi alışılmadık şekilde boğuk çıkmıştı.

"Sağ elini mi, sol elini mi kullanıyorsun?"

"Sağı."

Tulane öne doğru eğilip kadının sağ elini kaptı ve kolunu çekerek sopanın küt ucuna doğru uzattı. Bu hareketi sırasında gövdesinin önü kadının arkası ile temas etmişti. Adamın vücudundan yayılan güzel koku, kalçalarının yuvarlaklığı ve vücudunun diğer yerleri Sarah'nın başını döndürüyor, kalbi küt küt atıyordu.

Tulane biraz geri çekildi. "Tamam," dedi kısık bir sesle. "Şimdi sol avucunu bilardo topunun yaklaşık on sekiz santim uzağına koy."

Sarah masanın üzerine doğru eğildi. Tam arkasında duran Tulane, poposunu olduğu gibi görüyor olmalıydı. Poposunun genişliğini ve külot izlerini düşünmek bile istemiyordu.

"Tamam, şimdi başparmağını kaldır ve sopanın sapını başparmağınla elinin kenarı arasındaki kat yerine yatır."

Vay anasını. Adam "sap" lafını eder etmez tüm sinir sistemi ayağa kalkmıştı.

"Şimdi de sopayı o kıvrımın içinde öne ve geriye kaydır. Bunu düzgünce ve çok düzenli yapmalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah söylenileni aynen yapıyordu. "Ah, çok düzgün kayıyor," dedi. Sesi biraz tiz çıkmıştı.

"Harika. Mükemmel bir köprü yaptın."

"Köprü mü?"

"Sopayı yerleştirdiğin kıvrıma köprü derler."

"Ah. Anladım." Bereket daha müstehcen bir şey demiyorlardı, yoksa anında tutuşup kül olabilirdi.

"Tamam, tatlım, iyi bir vuruş yapmak için o delikte sopayı birkaç kez ileri, geri kaydır ve hazır olduğunda geri çekilip topa tam merkezinden vur. Anladın, değil mi?"

"Ahhah." Sözcükleri boğmamaya çalıştı. *Delik* kelimesini köprüden çok daha müstehcen bulmuştu.

"Hadi vur," dedi Tulane.

Tulane'in dediği gibi sağlamca vurdu topa. Top yuvarlandı ve her birini dört bir yöne dağıtacak kadar yeterli güçle, diğer top kümesine çarptı.

"İyi vuruştu," dedi Tulane. Masanın altından altı topu çıkarıp yukarı kaldırdı görsün diye.

İçinden fışkıran gurur dalgası yüzüne vurmuş olmalıydı ki, Tulane parlak bir gülüşle baktı kendisine.

Gözleri sevinçten dansederek başını salladı. "Mademki vuruşunla bir top gömdün, bir daha başlama hakkın var. Deliğe düz renk topu soktuğuna göre, artık amacın sekiz *hariç*, tüm düz renk topları deliklere sokmak. Sekizinci sonra." Oyunun diğer kurallarını özetledi Tulane.

Diğer vuruşu ve daha sonrakilerin çoğunu ıskaladı Sarah. Tulane'in kazanmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Aksine, oyunu kendisinin kazanmasına göz yumsaydı, Sarah'nın gözünden düşecekti adam. Yine de o oyuna devam edebilsin diye birçok vuruşu kasten ıskaladığının farkındaydı. Bu da bu iri yarı, kötü ada-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mın aslında yufka yürekli olduğunu gösteriyordu. Sarah berbat bir oyuncuydu ama Tulane oralı değilmiş gibi görünüyordu.

Oyunu bitirdiklerinde Sarah, takım üyelerinin bar taburelerine oturmuş ellerinde biraları ile kendilerini dikkatle izlediklerini farketti. Kim bilir ne düşünüyorlardı.

Tulane onlara dönüp sırıttı. "Oynamak isteyen var mı?" Ken ayaklandı. "Elbette."

"Zaten seni kışkırtmayı ümit ediyordum." Tulane'in yüzünde tuhaf, gergin bir ifade belirdi. "Beş oyunda en iyi üç kazanır. Tamam mı?"

Ken soğukkanlılıkla başını salladı. "Nesine?"

Blucinin ceplerine daldırdı elini Tulane ve buruşmuş kâğıt paraları çıkarıp saydı. "Yirmi beş?"

Ken başını salladı yine. "O kadarcık mı?"

Tulane omuzlarını silkti. "Bankaya gidecek zamanım olmadı. Dostum olarak, bana birkaç dolar borç ver istersen."

"Hayatta olmaz. Tamam. Yirmi beş olsun." Ken elini keten pantolonunun cebine daldırıp madeni bir para klibi çıkardı. Pırıl pırıl bir yirmilik ve beşlik çekti. Her ikisi de paraları yakındaki bir masanın üstüne, Tulane'in birasının altına koydu.

Tulane ve Ken pek arkadaşça oynuyor denemezdi. Çocuk parkındaki on üç yaşında çocuklar gibi, hangisi daha üstün gelecek diye birbirlerine çalım atıyorlardı.

Sarah bar taburelerinden birine oturup bir kola daha ısmarladı. Lori gelip yanı başına oturmuştu.

Yazı turayı Ken kazandı ve oyuna başladı. "Eyvah," diye fısıldadı Lori.

Sarah adama döndü ve "Neden eyvah?" diye sordu.

"Tulane için hiç de iyi olmadı bu," dedi Lori.

Ken masanın hâkimiyetini sürdürüyordu. Tek bir vuruş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dahi alamamıştı Tulane. Mühendis Ken makine gibi oynuyordu. Hiç endişeli değildi ve asla ıskalamıyordu.

İkinci oyunda Tulane devreye girdi ve masanın hâkimiyetini aldı, ama vuruşlarını kullanırken daha yavaştı. Ken ile başa çıkmak için çok emek sarfetmeliydi.

Oyunun sonunda, beş oyundan üçünü Ken kazanmış ve yirmi beş doları almıştı. Ken, Sarah ve Lori'nin oturduğu yere doğru salına salına geldi ve sopasına yaslandı. Sanki kendisi atlı mızrak dövüşünün galibi imiş de Sarah galiplerin başına defne çelengi koyacak bir hanımefendiymiş gibi durup bekledi önünde.

Ne küstah bir adamdı. Sarah bilardo oynamanın hiç de öyle büyük bir marifet olduğunu düşünmüyordu.

"Sık sık Tulane'i yener misin?" diye soruverdi birdenbire.

Sanki bu soruyu özellikle bekliyormuş gibi sırıttı Ken. "Aslına bakarsan ondan birkaç maç öndeyim." Adam mütevazı görünmeye çalışıyordu. Ama başaramadı.

Lori küçük bir kahkaha attı. "Tulane ile Ken çok sık oynarlar bilardoyu. Düzenli bir spordur aralarında. Kanımca Ken bir adım öndedir hep."

Ken omuzlarını silkti. "Ne yapabilirim ki, adam oynamakta ısrar ediyor. Ben ayartmıyorum ki onu."

Tulane de silkti omuzlarını. "Sadece zaman geçiriyor ve takım ruhunu güçlendiriyoruz." Döndü ve bilardo sopasını götürüp yerine bıraktı.

Sarah, Tulane'in Ken ile sadece zaman geçirmek için oynamadığını bal gibi anlamıştı. Tulane, Ken Lewicki'den hoşlanmıyordu. Ken de Tulane'e pek saygı duymuyordu. Bu bilardo maçları erkeklik hormonu ile ilgiliydi. Nedenini anlamamıştı ama Tulane, Kenny ile dövüşmek istemiyor gibiydi. Aksine, Ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ny'nin daha üstün olduğu bir alanda rekabet etmeyi seçmişti.

Belki de mesele erkeklik hormonu değildi. Belki Tulane, Kenny'i kendi safına çekmeye çalışıyordu çünkü takım arkadaşlarının içinde en iyi iki pilot onlardı. Uğraşsalar bile birbirlerinden bu kadar farklı olamazlardı.

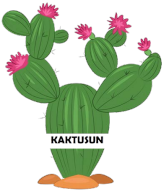
Tam o sırada Tulane elini cebine atıp birkaç banknot daha çıkardı. Demek bankaya uğramamış olması falan, palavraydı. "Elbette, paramın gücünden daha fazlasıyla bahse girmem ben. Kaybedebileceğim kadarı ile oynarım." Sarah'ya göz kırptı. "Eğer bir gün bilardo oyanayarak hayatını kazanmak istersen, unutmaman gereken bir kural daha tatlım."

Üç yüz dolar çekti para tomarının içinden ve Lori'ye uzattı. "Yemek benden," dedi. "Pazar günkü berbat sürücülüğümü telafi etmek için. Şimdi sakıncası yoksa gitmeliyim. Sırtımın ağrısı öldürüyor beni. Pazar günü ikinci virajda duvara çarptım ya, beni mahvetti."

Takıma selam verip veda etti ve Wrangler marka bluciniyle örtülü kıçını Sarah'ya dönüp, kapıdan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 7

Deidre Montgomery masasının üstündeki dosyaları yan yana dizdi. Sarah'nın Yarışçı Tavşan ve Tulane Rhodes ile ilgili pazarlama önerisi raporunu en sağ tarafa koydu. Yanında yine Sarah'nın hazırlamış olduğu pazar araştırmaları raporları vardı.

Bu kâğıt istifinin hemen yanında, Steve Phelps'in Cuppa Java kampanyası ile ilgili raporu duruyordu. Yönetim Kurulu Başkanı'nın gözüne girmek için hazırlamıştı Steve bu raporu. Gurme kahve üreticilerinin yeni bir markası için Steve'in hazırlamış olduğu parlak plan, Ulusal Markalar'ın ilk çeyrek kar sonuçlarına önemli katkıda bulunmuştu. Bu durum da Steve Phelps'in Deidre'nın kariyerini tehlikeye sokması anlamına geliyordu.

Öneri kâğıtlarının en sonuncusu yine Steve Phelps imzalı pembe araba projesiydi. Deidre, geçen Ocak ayında bu projeyi masasının üstünde bulmuştu. NASCAR Sürat Kupası yarış arabalarından birinin motor kapağının üstüne oyuncak bir tavşancık yerleştirmeyi öneren saçma bir planın özetiydi.

Deidre asistanı, sağ kolu ve kıdemli pazarlama yöneticisi Sheila Dvorak'a dönüp, "Peki senin görüşün ne?" diye sordu.

Sheila gülümsedi. "Bana kalırsa bütün bu raporlar aynı kişi tarafından yazılmış. Asıl soru şu: Sarah'nın yeteneklerine sahip biri nasıl olup da araştırma bölümüne verilmiş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilemiyorum ama sorumluluğu üstleniyorum," dedi Deidre. "Steve Phelps'in küçük oyunlarıyla öylesine meşguldüm ki, Sarah'yı farketmemişim demek. O kızın arka planda kalmak gibi bir özelliği var."

Sheila anlıyormuş gibi salladı başını ama spreyden kazık gibi donmuş saçları yerinden oynamadı. "Sarah'nın Ferguson Yarışları'na atanmasından ötürü neden bütün şirketin sızlandığını şimdi anlıyorum. Acaba herkesin önerilerini o mu yazıyordu, ne dersin?

"Hayır," dedi Deidre arkasına yaslanıp parmaklarıyla kuleler yaparak. "Sanırım insanlara yardım ediyordu ki bu zaten onun işi. Gelgelelim, Steve bir adım atladı. Cuppa Java önerisini Sarah yazdı ama Steve ona kendi imzasını koydu. Peki, Sarah hiç kimseye bunu yapmazken, neden Steve için bir proje yazsın ki?"

Sheila gözlerini devirdi. "Benim gerçekten bu soruyu yanıtlamamı beklemiyorsun herhalde. Kendi kendine sordun, değil mi? Bahse varım ki, herif bu projeyi Sarah'nın masası üzerinde gördü ve çaldı. Bence Steve'in bildik çalışma taktikleriyle çok tutarlı bu."

Deidre eğilip Steve imzalı orijinal pembe araba projesini aldı masadan. "Demek bu Sarah'nın intikamı olacaktı."

Tilki gibi güldü Sheila. "Evet, oldukça etkileyici, küçük, sevimli Sarah'dan söz ediyoruz. Üstelik sen de yemi yuttun. İntikamı başarıya ulaşabilirdi ama Steve onu Güney Karolina'ya gönderdi ve sen de orada kalmasına razı oldun. Hem o var, hem de Tulane Rhodes pembeler içinde tapılacak kadar hoş görünüyor."

"Yine de her şey yolunda ama..." dedi Deidre, Sarah'nın en yeni yazısına göz gezdirerek. Ulusal Markalar'ın Tulane'i tüm yarış sezonu süresince pembe arabada devam ettirmesi gerektiğini, öte yandan şirketin Yarışçı Tavşan çizgi karakterinin sahibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny Farthing Ürünleri ile temas kurup lisans anlaşması yapmasını öneriyordu. Sarah kabul edilebilir bir anlaşmanın tüm parametrelerini ve araba güvenliği programı ile ilgili organizasyon yapısını özetlemişti. Tulane'i pembe arabada devam ettirmek üzerine teorisi basitti: pembe arabada yakışıklı bir delikanlı güzel bir haber malzemesiydi ve Tulane şov programlarına çıkıp Pamuk Kuyrulu Tavşancık Bebek Bezleri'nin reklamını yapacak kadar da seksiydi.

Deidre bu tür yazılar *yazmamasını* özellikle tembihlemişti Sarah'ya, ama şimdi bunları okuyunca, ne kadar ustaca olduklarını görüyor ve Sarah'nın kurallara uymamaya karar verdiğinden ötürü memnuniyet duyuyordu.

Sarah'yı bundan böyle hafife almayacaktı. Deidre yazıyı elinde salladı ve "Bununla Steve Phelps'in kuyusunu kazacağım," dedi.

Sheila uzun burnunun üzerinden Deidre'ya baktı. "Deidre, bu Sarah açısından hiç de adaletli olmaz, değil mi?"

Omuzlarını silkti Deidre. "Sarah kocaman bir kız. Melek gibi görünmesine rağmen kirli oyunları çok iyi biliyor. Üstelik sanırım Steve'den kurtulmak için benden yardım bekliyor. O yüzden bu planı masamın üstüne koymuş, diğer yazıyı da, ona yasaklamış olmama rağmen göndermiş."

Sheila'ya doğru eğildi. "Medyanın derhal bu konuya el atmasını sağla. Önümüzdeki haftalarda ne kadar şov ayarlayabilirsen, Tulane hepsine katılmalı. Sanat departmanına yeni bir boya rengi üzerine çalışmalarını ve Yarışçı Tavşan'ı izleyip fikir üretmelerini söyle."

"Yarışçı Tavşan projesi için Tulane Rhodes'un doğru insan olduğundan emin misin? Yani, araba koltuklarına neden bu kadar hevesli olduğunu bilmiyoruz hâlâ. Verdiği özgeçmiş düz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mece, hem, belki unuttun diye söylüyorum, senin Tulane ile ilgili istediğin dosyayı Sarah hâlâ göndermedi. Sanki seni atlatmaya çalışıyor gibi."

"Adamı korumaya mı çalışıyor sence?"

"Belki de. İçimden bir ses bu kız bir şeylerin peşinde diyor," diye karşılık verdi Sheila.

"Neyse, zamanımız var. Gelecek sezon yarışlarına kadar sürücüde değişiklik yapamayız zaten. Bu arada Sarah'nın hakkı var, adam seksi. Kötü namı olan bir adamı pembe kıyafetin içine sokmak başlı başına haber, Sheila. Deli gibi bebek bezi satılıyor."

Sheila başını sallayıp kıkırdadı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Biliyorsun, doğru olanı yapıp da başarıya ulaştığın zamanlar çok nadirdir."

"Tabii Sarah'nın fikirlerini çalmanın doğru olduğunu düşünürsek."

Deidre omuzlarını silkti. "Elimizde değil. Sarah bizden uzakta olmalı, ona Güney Karolina'nın taşrasında ihtiyacımız var."

***

Tulane yeşil bayrağı indirir indirmez, yarışmacılar deliler gibi bebeklerinin altını değiştirmeye başladı. Güney Karolina'nın başka bir yerindeki alışveriş merkezi önündeki büyük çadırın altındaydı. Nerede olduğundan artık pek emin değildi. Takip edemiyordu. Geçirdiği son haftaları ancak hayal meyal hatırlıyordu.

Sponsor bağlantısına sahip olmak, sorunlarını çözmede pek de yardımcı olmamıştı. Aslında Ulusal Markalar onu çıldırtacak işler yapıyordu. Kendisinin bir düzine şov programına çıkmasını ayarlamışlar, o da programlarda pembe pilot takımı için-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, pembe bir araba sürmenin nasıl bir *his* olduğunu anlatmak zorunda kalmıştı.

Sanki Ulusal Markalar ona televizyonlarda kullanması yasak kelimeleri söyletmek istiyorlardı adeta.

Kendisine duyulan ilgi utanç vericiydi. Diğerleri on sekiz veya bilemedin yirmili yaşlarındayken, otuz yaşında bir yarışçı olmak yeterince kötüydü zaten. Üstüne üstlük, arkasından kıs kıs gülmeleri onu öfkeden çıldırtıyordu.

Jim sabırlı olmasını söylüyordu ama Jim haftalardır pembe tavşancık kostümü giymek zorunda değildi ki. Takımı yarışları kazansaydı, hadi neyse. Kazanamıyorlardı. Kahretsin, yarışı bitiremiyorlardı bile. Moralleri berbat haldeydi. Sponsor olayı da bitmek tükenmek bilmeyen bir oyalanma vesilesi olmuştu.

Tabii ki Sarah da onu hiç de rahatsız etmeyen bir oyalanma vesilesiydi. Hacı ailelerinden gelenlerin bilmediği küçük, gündelik şeyleri ona öğretirken çok eğleniyordu. Mesela poker. Sarah hiç de iyi bir oyuncu değildi ama blöf yapmakta olağanüstü becerikliydi. Bu becerisi yalan söylemek, hile yapmak veya kandırmaktan çok, elindeki ikilinin kötü bir el olduğunu bilmemesinden kaynaklanıyordu.

Fakat Tulane, elleri çaktırmadan yükseltip bozukluk paralar veya kibrit çöpleri yerine kıyafetler için oynamanın zamanının geldiğini düşünüyordu.

Hayır, yapamazdı bunu. Çok eğlenceli olsa da Sarah'yı çırılçıplak bırakmak saçma ve tehlikeli olurdu. Üstelik onu pembe arabadan kurtarmamış olsa bile, hayatındaki bir sürü karışıklığı çözmüştü. Teklif edilen birçok sponsorluk ıvır zıvırını halletmiş, ona birçok kazançlı ve kurnaz öneri getirmişti.

Sarah eline bir kalem tutuşturuyor, o da önüne konan her şeyi imzalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yarım saat daha buna katlanacak sonra limuzinde keyifle Sarah'ya poker dersi vermeye devam edecekti. Bu berbat günün tek tesellisiydi o anlardı.

***

Bu iğrenç etkinliklerin yirmi beşinin koordinasyonundan sonra, Sarah siyah giymemesi gerektiğini anlamıştı nihayet. Bugün pamuklu pantolonun üzerine Pamuk Kuyruklu Tavşancık logolu bir gömlek giyiyordu. Kıyafeti pek güzel sayılmasa bile, doğal pamuklu dokusu güneyin acımasız sıcağına ve nemine daha uygundu. Üstelik de pamuklu pantolon ve golf gömleği Ferguson Yarışları'nın üniforması sayılırdı.

Tulane'e bir şişe su almak için alışveriş merkezinin otoparkında yürürken, tepesindeki sıcağı düz papuçlarının tabanına kadar hissediyordu Sarah. Zavallı adam bir saattir o sıcağın altında ve bu şartlarda, büyük sabırla ayakta duruyordu.

"Pardon hanımefendi, Tulane ile mi çalışıyorsunuz?"

Ses arkasından gelmişti, Tulane gibi ağır ağır konuşuyordu ve ses tonu da onunki gibi yumuşaktı.

Döndüğünde arkasında iri yarı bir adam buldu. Üstünd siyah bir tişört, soluk bir Wrangler blucin, kafasında da devetüyü renginde bir şapka vardı. Koskocaman, Tulane'den daha uzun boylu ve geniş omuzlu biriydi.

Şapkanın siperinin gölgelediği kırpılmış keçisakallı ve gri gözlü yüze baktı Sarah. Büyük olasılıkla safir, koyu renkli bir taş parlıyordu sol kulak memesinde. Şapkasını arkaya itince atkuyruğu bağlanmış kahverengi saçları göründü. Harley Davidson marka motosikletini bir yerlerde saklamış olmalıydı çünkü arada bir ortaya çıkıp bela arayan, kötü huylu motosikletli bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adama benziyordu. Bu tehlikeli motosiklet kullanan delikanlılar, araba yarışı pilotlarının pembe renkten kaçınmaları gerektiğini düşünürlerdi.

"Hanımefendi?" dedi şapkasına hafifçe dokunarak.

Sarah derhal savunmaya geçip, omzunun üzerinden otoparka bakarak alışveriş merkezinin güvenliğini aradı.

"Buyrun?"

Ağzı azıcık kıvrıldı adamın ve Sarah onu sanki daha önce görmüş olduğu hissine kapıldı. Adam country müzik söyleyen Trace Adkins ya da Tim McGraw gibi şarkıcılara benziyordu.

"Tulane ile özel olarak konuşmam gerekiyor," dedi.

Hay aksi, buram buram testosteron kokan adam belanın ta kendisiydi.

"Hımm, sanırım şu anda kendisiyle görüşmeniz olanaksız. Dilerseniz..."

"Benim burada olduğumu söyleyin yeter. Benimle görüşecektir. Orada gölgede bekleyeceğim." Dükkânın önündeki gölgelik yeri gösterdi parmağıyla.

Kesinlikle çok kısa ve öz cümleler kuruyordu adam. O yavaş yavaş uzaklaşırken, Sarah da adamın yaylana yaylana yürüyüşünü izledi arkasından.

Geriye dönüp sıcaktan kabarmış asfaltın üzerinde yürümeye başladı. İmza kuyruğu kısalmıştı. Saatine baktı. Tam vaktindeydi hepsi. Beş dakika sonra Tulane'i alıp klimalı limuzin arabaya götürecek ve Ferguson Yarışları Merkezi'ne dönüş yolunda poker oynayacaklardı.

Berbat bir oyuncuydu ama Tulane ile oynamak büyük zevkti çünkü hem kaybedecek fazla bir şey yoktu, hem de kazanıp kazanmamak Tulane'in umrunda bile değildi. Tuhaftı bu, çünkü araba yarışı konusunda Tulane'in bütün derdi kazanmak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Kazanmadığı zaman -ki bu aşağı yukarı her pazar günüydü -bütün keyfi kaçıyordu.

Sarah'nın uzattığı su şişesini birkaç yudumda mideye indirdikten sonra imza bekleyenlerin yanına döndü Tulane. İstediğinde inanılmaz canayakın olmasını biliyordu. Bir yarış hayranına-özellikle de genç ise- saygı ve nezakette kusur ettiğini asla görmemişti Sarah.

Sarah az önce karşılaştığı adamla ilgili endişelerinden Tulane'e hiç söz etmedi. Aksine, Tulane'in yanıbaşındaki güvenlik görevlisinin yanına gitti ve alışveriş merkezinin briket kaplı cephesine bacağını kovboy usulü bükerek yaslanmış adamı işaret etti. "Rica etsem oradaki adamın kim olduğunu araştırabilir misiniz? Belalı birine benziyor. Tulane'i tanıdığını ve onunla görüşmek istediğini söylüyor ama içim rahat değil. Bu tür adamları bilirsiniz, her an bir kavga çıkarmaya hazırdırlar."

Başının ön tarafı saçsız, koca göbekli güvenlik görevlisi, her şeyi kontrol altına alacağını söyleyip telsizine davrandı. Bağıra bağıra ve işgüzar bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Söylediklerini hayranlar dâhil, herkes duyuyordu. Adam düpedüz salaktı.

İmza sırasının sonundaki üç hanım telaş içinde alışveriş merkezine doğru çevirdi bakışlarını. Tulane de öyle yaptı. Dükkânın önündeki gölgelikte duran adam şapkasına hafifçe dokundu yine. Tulane'in omuzları gerilmişti ama hayranlarına hiçbir şey çaktırmadı. Üç hanıma da gülümsedi ve son imzaları atıp, işini çarçabuk bitirdi.

İmzalar tamamlandığında Tulane masadan fırladı ve dosdoğru güvenlik görevisi Barney'in yanına gitti. "Çabuk o köpekleri geri çağır," diye bağırdı. "Oradaki adam benim ağabeyim."

Tulane, Sarah'ya öyle bir bakış attı ki, kadının yüreği ağzına geldi. "Biliyorsun burası New York değil, Sarah. Sülün mevsimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değilse şayet, bu taşralarda öyle yol üstü yerlerde silahlı adamlara pek rastlanmaz. Bir dahaki sefere süvarileri yardıma çağırmadan önce sor, olur mu? Orada duran adam henüz tanışmadığın ağabeyim Clay."

Tiksinerek salladı başını ve Clay'in olduğu yere doğru yürüdü ağır ağır. Sarah kovboyun neden o kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu. Clay, Tulane'den daha iri yapılıydı ama fiziği, duruşu, yürüyüşü ve ağır güneyli konuşması tıpkı diğer kardeşlerine benziyordu. Gözleri de aynı Elbert'inkiler gibi grinin en soluk tonundaydı.

***

"Pete Amca öldü," dedi Clay alçak sesle. "Bu sabah yığıldı kaldı. Annem yolladı beni buraya seni alıp götürmem için. Cenaze cumartesi günü olacak. Arlene teyze ile annem sen de bulunasın diye bir an önce gömülmesini istediler."

Tulane ve Clay alışveriş merkezinin önündeki daracık gölgelikte duruyorlardı. Cehennem kadar sıcak olmasına rağmen Tulane buz kesmişti. Bu cehennemden derhal uzaklaşması gerekiyordu. Kalabalığın içinde kendini rezil etmemek için bir yerlere gidip tek başına kalmak istiyordu.

Pete ölmüştü.

"Kahretsin." Adını bile koyamadığı bir şey bulmak için Karolina'nın masmavi gökyüzüne baktı Tulane. Gözleri sulanmaya başlamıştı. Az ötede Sarah her zaman yaptığı gibi konuşulanlara kulak kabartıyordu. O kadının kendisini hanım evladıymış gibi ağladığını görmesi hiç işine gelmiyordu. Bu kadar küçük düşmek olmazdı.

Omzuna güvenilir, bildik ve kardeşçe bir dokunuşla Clay,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tulane," dedi. Tulane'in yüreğindeki acı dinmiyordu. "Annem seni bekliyor evde. Morali çok bozuk ve..." Clay'in sesi incelmişti. Pete annesinin tek erkek kardeşiydi ve Clay'in de manevi babası olmuştu üstelik. Babasının ona vermediği her şeyi Pete vermişti.

Tulane ağabeyinin oldukça kızarmış soluk gözlerini inceledi. Görünüşe bakılırsa bayağı ağlamıştı.

"Kahretsin. Benim için planlanmış bir sürü şey var. Cuma günü kamyonetle yarışa katılmalıyım ve..."

"Ben her şeyi hallederim," dedi Sarah cebinden akıllı telefonunu çıkarıp. "Hemen arıyorum."

Ne iyi kalpli kızdı, her şeyi anlıyordu. Beş saniye içinde kulaklığını takmış, telefon etmeye başlamıştı bile. Küçük cadı gibi dakikada yüz kelime konuşuyordu. Tulane'in biraz olsun su serpildi yüreğine.

İşleri halletme konusunda Sarah kuşkusuz şaşırtıcı derecede etkileyiciydi. Sadece onun işlerini ayarladığı için değil, şu anda eve gitmesinin ne denli önemli olduğunu anladığı için de minnetardı Sarah'ya.

Hiç istemediği halde akıttığı gözyaşlarını kuşbakışı görmüşse bile, Tulane onun orada bulunmasından son derece mutluydu.

***

Birkaç dakika sonra Sarah, Clay Rhodes'un kamyonetinin arka koltuğunda, bir flüt ile bir gitar çantası arasına sıkışmış, oturuyordu. Clay Rhodes iyi kullanılmış kadın arabası görünümüne rağmen Windstar kamyoneti, sanki kardeşi Tulane değil de, *kendisi* yarış arabası pilotuymuş gibi sürüyordu.

Kuzeye doğru sürdüğü arabanın hızından Tulane'in kılı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile kıpırdamamış, ancak Sarah sol elinde hâlâ akıllı telefonunu tuttuğu için, sağ eliyle arka kapının üstündeki kayışa sımsıkı yapışmıştı.

Korkuyla baş etmeye çalışan Sarah tek elle akıllı telefonu kullanmak gibi bir mahareti olduğunu keşfetmişti. Tulane'i cuma ve cumartesi yarışlarından, Ulusal Markalar adına yapacağı çadır etkinliklerinden ve diğer ufak tefek sponsorluk işlerinin hepsinden çıkardı. Hatta pazar günkü haftasonu yarışlarına yetişebilsin diye Jim Ferguson'u arayıp, şirketin özel jet uçağının cumartesi gecesi Tulane'e tahsis edilmesini sağladı. Uçak Charlotte ilçesi hava alanında Tulane'i bekleyecek ve hafta sonu yarışlarının yapılacağı yer neresiyse, oraya götürecekti. Cumartesi günkü 57 numaralı Ford yarışlarında Tulane'in yerine bir başka pilotun katılması da ayarlanmıştı. Tulane pazar öğleden sonra yarışacaktı.

Ancak Son Şans saat kulesinin karpuz kabuğu rengindeki çizgileri görününce, ta Son Şans'a gelmek yerine, Charleston alışveriş merkezinin otoparkında kendisini bekleyen limuzin arabaya binip gerisin geri Floransa ilçesine dönebileceği aklına geldi.

Elbette durumun ciddiyetini kavrayınca kriz moduna geçmiş fakat Tulane, yol boyunca direktifler yağdırıp oyalanmasını sağlamıştı. Birkaç hafta önceki bakire iş kadını gibi değil, tıpkı deneyimli bir menajer gibi başarıyla krizin üstesinden gelmişti.

Tabii tek bir trafik ışığı dışında pek fazla bir şeyi olmayan Son Şans kasabasına gelmiş olması başarı sayılamazdı. Ne valizi vardı, ne de arabası. Üstelik akıllı telefonunun şarjı da bitmek üzereydi.

Kasabada araba kiralayabileceği bir yer var mıdır diye düşündü. Floransa'ya geri dönmek nereden baksa iki saat sürecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay kamyonetini Ruby ve Elbert'in evinin az uzağına park etti. Tulane ve Clay arabadan inip kaldırım boyunca ilerlemeye başladı. Her ikisinin de omuzları gergindi ve içlerini boşaltıp ağlayacakları yerde, yas tutan erkeklerin çoğu gibi gözyaşlarını göstermekten kaçınıp, yanakları içeri göçmüş bir görünüm almışlardı.

Eski Windstar arabanın tutukluk yapan kapısını açmak için mücadele veren Sarah'ya hiç biri aldırış etmemişti. Uzun bacakları ile eve doğru yürüyen kocaman erkeklere yetişmeye çabalarken, Sarah'nın ölmek üzere olan telefonu çaldı.

Ekrana baktı; Deidre Montgomery

Tam sırasıydı. Son Şans belki de Allah'ın unuttuğu bir yerdeydi ama maalesef telefonlar çekiyordu.

Düğmeye bastı. "Merhaba, Deidre."

"Tulane ailesinde bir vefat olmuş diye duydum. Hâlâ onunla mısın?"

Sarah, Deidre'nın günün olaylarını herkesten önce duyacağını tahmin etmeliydi.

"Evet, buradayım."

"Orası neresi oluyor?"

"Son Şans, Güney Karolina."

"Nerede?"

"Son Şans. Tulane'in kasabası."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Deidre.

"Hayır, kasabanın adı böyle ne yapayım ki."

"Ne antika," dedi Deidre o ukala New York aksanıyla. Sarah, Son Şans'ın antikalıkla uzaktan yakından ilgisi olmadığını anlatmaya zahmet etmedi. Antika değil de, tuhaf demek daha doğru olurdu.

"Evet, oldukça antika," dedi Sarah, "karpuza benzesin diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeşile boynamış bir saat kulesi bile var." Deidre kıs kıs güldü. "Aferin kızım, iyi iş çıkardın. Tutkal ile yapışmış gibi Tulane'e yapışmanı istiyorum birkaç günlüğüne. Bu üzüntülü günlerinde Ulusal Markalar'ın seni 7/24 onun emrine verdiğimizi söyle. Elinden geleni yapacaksın. Orada bir otel falan vardır herhalde, değil mi?"

Sarah civarda kalınabilecek tek yerin, Bayan Randall'ın dediğine göre odalarını saatliğine kiralayan Peach Blossom Moteli olduğunu açıklamak istemedi.

"Ah, elbette," dedi. "Otel var."

"Çok iyi. Senin tüm Boston'lu sevecenliğini göstererek ailenin içine girmeni istiyorum. Gelenekleri bilirsin, kahve yapmalarına, kek, çörek veya bisküvi yapmalarına falan yardımcı ol. Cenazeden sonra evde verilecek yemekler için catering servisi çağır. Hepsi bizden. Ulusal Markalar'ın harcama hesabından kullan..." Birdenbire durdu. "Pazartesi sabahı tam rapor bekliyorum. Sakın unuttuğumu sanma. Üç hafta önce sana Tulane ile ilgili bir rapor hazırla demiştim. Hâlâ bekliyorum."

"Bak, onunla ilgili Deidre, ben..."

"Tamam, Sarah; yürürlükteki pazarlama planına göre zaten gelecek yıldan evvel onun yerine başka birini koyamayız."

"Başka birini mi?"

"Elbette, bu senin pazartesiye kadar hazırlayacağın rapora bağlı, anlıyorsun değil mi?"

"Neyin raporu?"

"Her şeyin; ebeveynleri, kardeşleri, ailesi işte ne varsa. Kiminle iş yaptığımızı bilmek isterim. Araba güvenliği konusunda bizim sözcümüz olacaksa, sütten çıkmış ak kaşık olmalı, anlıyor musun? Bana kalırsa cenaze zamanı ailenin her tür boku ortalığa dökülür. Ne demek istediğimi biliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah'nın yüzünü ateş basmasının nedeni sadece Deidre'nın ağzının bozukluğu değildi. Kadın düpedüz bir cadıydı. Tulane ve ailesinin casusluğunu yapmasını istiyordu, hem de cenaze sırasında. Bu kadının yüreği var mıydı acaba?

"Aile bir sevdiğini kaybetti Deidre, acaba..."

"Büyü artık, Sarah. Bu adamın doğru bir sözcü olacağından emin olmalıyız. Bütün ayrıntıları sadece Ulusal Markalar adına değil, iş yapacağımız diğer tarafların adına da öğrenmemiz gerekiyor. *Yarışçı Tavşan* üreticileri ile de temas halindeyim. Onlarla anlaşacaksak, Tulane'in desteklenmeye değer bir adam olduğundan emin olmalıyız. Tulane'in yerini alabilecek kişileri araştırdım. Augie Tallon uygun bir aday olabilir."

Sarah'nın midesi kilitlendi. Üç hafta önce gönderdiği raporda yazdığı önerilerin tümünü Deidre sahipleniyordu şimdi. Ulusal Markalar bütün önerilerini uygulamaya koyuyordu ama bu fikirlerin kendisine ait olduğundan şirkette hiç kimsenin haberi yoktu.

"Augie Tallon markamız için inanılmaz etkili bir temsilci olur. Üstelik Tulane'e kıyasla çok daha yumuşak başlıdır," diye fısıldadı Deidre.

"Ama..."

"Aptal olma Sarah. Tulane'e yardımcı olmak istiyorsan tüm geçmişini didik didik etmelisin. Kim kimden nefret ediyor. Çocukluğunda ve gençliğinde yapmış olduğu kötü şeylerin tümü. Ayarttığı ve terk ettiği kızlar. Anlarsın işte, bunun gibi şeyler."

Tulane ve Clay'in birkaç metre gerisinden Elbert ve Ruby'nin ön bahçesine nihayet ulaşmıştı Sarah. Bereket tam o anda telefondan düşük şarj sinyalleri gelmeye başladı. "Ama bu çok fazla şey değil mi, Deidre?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ama yapabileceğini biliyorum. İnan Sarah, bu projede göstereceğin başarı kariyerin için bir dönüm noktası olabilir. Ya yükselirsin, ya da yok olup gidersin. Sakın ümitlerimi boşa çıkarma."

Bu cümleleri nasıl yorumlaması gerektiğini çok iyi biliyordu Sarah. Deidre fikirlerini çalmaya devam etmek için kendisini yanında tutmayı kafasına koymuştu. Yani Deidre ile Steve arasında hiçbir fark yoktu. İş dünyasında herkes bu kadar hırslı, aç gözlü ve sahtekâr olmak zorunda mıydı?

Ses tonundan tiksintisinin belli olmaması için azami gayret göstererek, "Gitmeliyim şimdi," dedi. Tulane'in özel hayatını araştırmak için sevdiği bir aile ferdinin ölümünden yararlanma fikri midesini bulandırmıştı. Hayır, bunu yapmayacaktı.

"Pazartesi konuşuruz," dedi Deidre kulağına. "Unutma sakın, her şeyi, tüm ayrıntılarıyla bekliyorum." Deidre hoşçakal demeye gerek bile duymadan kapattı telefonu.

Sarah, Clay ve Tulane'in peşinden verandanın merdivenlerini çıkıp eve girdi. Ruby Rhodes ve vefat eden Pete'in eşi Arlene Whitaker'a taziyelerini sunmak üzere en az otuz kişi gelmişti. Pete Whitaker otuz yıldır kasabanın nalburu, Lovett Nalbur'un sahibi ve yönetisiydi. Son Şans'ta hemen herkes şu veya bu sebeple nalburdan alışveriş etmiş olduğu için çok daha fazla insanın gelmesi bekleniyordu.

Salona girip de etraftaki kalabalığı görünce, Sarah'nın kulağında annesinin sözleri yankılandı. Hayatta asla yapılmaması gereken şeylerden biri de yas tutan ailenin casusluğunu yapmaktı. Başına ne gelecekse gelsin, Sarah bunu yapmamaya kararlıydı.

Tulane ağabeyi ile birlikte dosdoğru annesinin ve matemdeki dul hanımın yanına gidip, onlara sarıldı. Tulane'in yüzünden hissettiği acı okunuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu durumdan kaçıp sıvışmanın zamanı gelmişti.

Salonun duvar dibine yapışarak insan grubunun çevresini dolandı ve hiç dikkat çekmeden telefonunu şarja koyabileceğini düşündüğü mutfağa doğru süzüldü.

Hay allah, şarj edemeyecekti ki. Telefonun şarjı alışveriş merkezinin otoparkında duran arabada bıraktığı evrak çantasının içindeydi.

Amma da budalaydı.

Yine de mutfağa doğru gitti. Mutfakta bir telefon vardı büyük olasılıkla. Ferguson Yarışları'na telefon edip bir arabayla Tulane'e uygun bir kıyafet göndermelerini isteyecekti. Aynı araba onu Floransa kasabasına geri götürebilirdi.

Nihayet mutfağa ulaştı ama Son Şans'ın kilise hanımlarının işgalindeydi mutfak. Bunu tahmin etmesi gerekirdi çünkü kilise hanımları için cenazelerden daha verimli bir zaman olamazdı. Kendisi de annesi ile birlikte bir sürü cenazeye katılmaya ve kahve yapmak, sandviç veya gelenlere sunulacak diğer ikramları hazırlamaya yardımcı olmaya zorlanmıştı.

Adetlere aşinaydı. Cenaze konusunda bakire sayılmazdı maalesef.

Son Şans'ın kilise hanımları, dinsizleri kurtarma misyonerlerinin heves ve enerjisiyle gelmişlerdi taziyeye. Ellerinde tencereler, muzlu muhallebi ve jöle kalıpları vardı. Son Şans'ta hazır yemek sunan profesyonel catering servisleri olduğu farz edilse bile, Deidre hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü bu cenaze evine profesyonel catering servisi çağırılmamıştı.

Mutfaktaki kaosun ortasında gözleriyle kasırga estirmeye hazır, kör edecek kadar parlak mor pantolon takımıyla Miriam Randall oturuyordu. Küçük Haley Rhodes vardı kucağında.

Suratı çikolataya bulanmış Haley'nin, atkuyruğu toplan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış saçları dağılmıştı. Her durumda, gelecek neslin beyni de bir güzel yıkanıyordu bu vesilerle. Haley fırın tepsisinin pişirme kâğıdı üzerine çikolatalı kurabiye hamuru dizmekle meşguldü.

Sarah telefonu bulmak için çevresine bir göz gezdirdi. Ruby'nin güneş sarısı boyalı duvarlarından birinde asılı ahizeyi gördü.

Maalesef, Ruby'nin klonlanmış ama daha genci bir kadın Sarah'tan daha atik davranıp telefonu kapmıştı, üstelik muhteşem bir stille. Kadın sağ kulağını duvardaki ahizeye, sol kulağını da cep telefonuna yapıştırmıştı. Büyük bir ustalıkla, aynı anda iki konuşma yürütüyordu.

Konuşma hokkabazlığını yapan kadın oldukça şıktı. İnce yazlık kumaştan özenle dikilmiş gri takım elbisesinin içine kulağındaki inci küpeler ve kolyesiyle aynı parlaklıkta açık bej, ipek bir gömlek giymişti. Kusursuz makyajı ve mükemmel tırnaklarıyla hayatında bir damla ter bile dökmemiş kadınlardan olduğu belliydi. Bu tür kadınlar Karolina güneşi altında kutuplarda giyilen ceketlerle dolaşsalar bile, duruş ve bakımlarından bir nebze ödün vermezlerdi.

Neden Sarah böyle olamıyordu? Muhteşem, dayatmacı ve kontrollu.

Kadın bir ara gözlerini kaldırdı ve Sarah ile bakışları kesişti. Yeşil gözleri ile Sarah'nın rüzgârdan dağılmış saçlarını, aptal logolu golf gömleğini, bol keten pantolonunu süzdükten sonra nihayet, bir yat gezisi için fevkalade uygun ama cenaze için çok uygunsuz, lastik tabanlı ayakkabılarına göz gezdirdi.

Kadın sanki Sarah istenmeyen bir rüzgâr tarafından içeri atılmış bir şey gibi Sarah'yı süzmeye devam ederken, hem duvardaki ahizeye, hem de cep telefonuna bir şeyler söyleyip her ikisini de kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tulane ile misiniz?" diye sordu Sarah'ya, herhangi bir giriş yapmadan.

"Ah, Rocky teyze, Bayan Sarah o," diye seslendi Haley, Miriam'ın kucağından. "Biliyorsun ya, o gün bayılan hanım işte." Haley komik bir şey olmuş gibi sırıtıyordu. "Merhaba, Bayan Sarah."

"Merhaba, Haley." Sarah hem küçük kıza hem de yaşlı kilise hanımına selam verdi başıyla. Daha sonra dönüp Tulane'in sözünü ettiği kız kardeşi Rocky'ye baktı. Rocky Rhodes zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aileden birinin öldüğü bir gün olmasına karşın pek bir mutluydu sanki. Sarah'ya elini uzatıp "Ben Caroline," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Caroline mi?"

"Evet, şu aralar bu ismi kullanıyorum."

"Ama aslında Rocky teyze," dedi Haley arkadan. Çikolatalı hamurları dizmeye devam ediyordu.

Sarah, Tulane'in, herkesle ilgili her şeyi bildiği ve dilinin kemiği olmadığı için mi Haley'i gözlerden uzak tutmak istediğini merak etti.

Büyümüş de küçülmüş çocuğun dediklerine aldırış etmeksizin Rocky'nin elini sıktı Sarah. Kadın tam bir iş kadını gibi sıkmıştı elini; sağlam ve güçlü. Büyük olaslıkla iş hayatı dâhil, hayatındaki her şeyi sımsıkı tutan bir kadındı Rocky.

"Ben de Sarah Murray,"dedi. "Tulane'in sponsor bağlantısıyım. Acı haberi duyduğunda yanındaydım. Clay'in kamyoneti ile hep birlikte buraya geldik çünkü yolda Tulane'in hafta sonu programlarını ayarlamam için bazı görüşmeler yapmam gerekiyordu. Şimdi de telefonumun şarjı bitti ve şarj aletim yanımda değil. Tulane'e kılık kıyafet göndersinler diye sabit telefonu kullanabilir miyim diye soracaktım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah telefona geçebilsin diye haylazlıkla dolu yapmacık bir gülümsemeyle yana çekildi Rocky. "Buyrun, telefon emrinizde. Gerçi araba için telefon etmene gerek yok, istersen ben seni Floransa'ya götürebilirim."

"Ah, hiç gerek yok. Sana zahmet vermek istemem. Araba göndermelerini isteyeceğim ve onunla geri dönerim. Sırası gelmişken, cenaze işlerini kim üstleniyor acaba? Ulusal Markalar olarak elimizden geldiğince yardımcı olmak istiyoruz, çiçekleri yaptırabiliriz örneğin."

"Sahi mi? Çok naziksiniz," dedi Rocky. Gözlerinde şüpheli bir pırıltı vardı.

"Evet. Kim olduğumuzu..."

"Annem bana seninle ilgili her şeyi anlattı," diye sözünü kesti Rocky.

"Öyle mi?" Sarah'nın içine bir kurt düştü. Ruby'nin neler anlatmış olduğunu tahmin ediyordu; nasıl siyah takım elbise giydiği, nasıl düşüp bayıldığı gibi saçmalıkları.

"Tulane'in adeta bakıcılığını üstlendiğinizi söyledi ama ben inanmadım. Hiç kimsenin kardeşimi hizaya sokabileceğini düşünemiyordum, fakat işin sırrı sendeymiş. Bayağı marifetleriniz var besbelli ve bu çok etkileyici." Rocky bir güzellik kraliçesi gibi gülümsüyordu şimdi.

"Yok canım, o kadar..."

"Kardeşim o kadar çocuksudur ki, onun dadılığını yapmak ilginç olmalı diye düşünüyorum. Bakıyorum da oldukça aklı başında birini göndermişler onu hizaya soksun diye."

"Teşekkürler."

"Haydi, bakalım, arabam var. Seni Floransa'ya atayım. Doğrusunu istersen annemle kapışmadan bu tımarhaneden kaçmaya can atıyordum. Hem senin yardımına ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Benim* yardımıma mı?"

"Annem, Tulane'in tüm etkinliklerini senin düzenlediğini söyledi. Bebek değiştirme yarışında planlayacak bir sürü ayrıntı vardır diye tahmin ediyorum. Gördüğüm kadarıyla şimdi de kardeşimin hayatı ile ilgili bütün ufak tefek ayrıntılarla siz ilgileniyorsunuz. Ayrıntıları yönetmenin, hele zor bir patronunuz varsa, ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Dolayısıyla, sanki siz benim sorunlarıma da yardımcı olabilirsiniz gibi geliyor."

"Ben mi?"

"Kesinlikle. Patronum senatör Warren ile halletmem gereken bir kriz yaşıyoruz şu anda. Emlak sorunu olan ve bunun derhal çözümlenmesini isteyen aptal bir İngiliz yüzünden çok asabı bozuk. Ailede bir vefat olması senatörün umrunda bile değil. Çok pislik biri olabiliyor kimi zaman. Ancak, bana *gerçekten* çok güvenir. Yani kısacası senin burada olman Tanrı'nın bir lütfu gibi. Aynı anda iki telefon görüşmesi birden yönetmek zorunda kalmayacağım demektir."

Sarah kaşlarını çattı. "Tanrı'nın lütfu mu? Sahi mi?"

"Belki farketmişsindir Sarah, biz buralarda Tanrı'ya yakarmanın gücüne inanırız. Bana yardımcı olacak birini göndermesi için dua ediyordum ki tam o sırada mutfaktan içeri girdin. Yapacak o kadar çok işim var ki şu sıralar, Pete Amca'ya çok yakın olduklarından kardeşlerimden de hayır gelmeyeceğine göre, senden bir ricam olacak. Arlene Teyze belki yardımcı olabilirdi ama gördüğün gibi o da berbat durumda. Anneme gelince, tek kardeşini kaybetmenin üzüntüsü içinde neredeyse Arlene Teyze ile yarışacak. Anlayacağın bütün cenaze işlerini benim tek başıma üstlenmem demekti bu." Rocky gülümsedi. "Ama şimdi takviye kuvvetler geldi, değil mi?"

"Geldi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Az önce Ulusal Markalar ellerinden geldiğince yardım etmek istiyor diyen sen değil miydin? Bu teklifini kabul ediyorum."

"Ediyor musun?" Sarah kapana kısıldığını hisseder gibi oldu. Deidre bayılacaktı bu işe. Tulane de, babasının bindiği azgın boğalardan daha çok öfkelenecekti.

"Evet, ediyorum. Daha önce cenaze planladın mı hiç?" diye sordu Rocky.

"Hayır, ama annem dindar bir Presbiteryendir ve cenazelerden sonra evlere yemek götüren ekibin üyesidir."

Rocky kahkahâlârla güldü ve Sarah'yı nazikçe kolundan tuttu. "Biliyor musun Sarah, sanırım seni sevdim. Haydi gidelim. Hem senin, hem Tulane'in giysilerini alalım, sonra da hazırlıklarda bana yardım edersin."

Gözlüklerinin arkasından her ikisine de baktı Miriam. "Elbette bende kalabilir. Geçen geldiğinde de bende kalmıştı zaten. Teşekkür ederiz Sarah. Bizlere yardım ettiğini duysa eminim annen çok gurur duyardı." Nur yüzlü melek gibi gülümsüyordu.

"Çok iyi, her şey ayarlandı o zaman." Rocky Sarah'yı mutfaktan dışarı çekip salona götürdü ve oradakilere Sarah ile birlikte tüm hazırlıkları üstlendiklerini duyurdu. Daha sonra ön kapıdan Karolina'nın sıcak ve nemli havasına çıktılar.

Sıcaktan hiç rahatsız olmuyor gibi görünüyordu Rocky. Sarah buna şaşmadı çünkü Rocky de takdir edilmesi gereken güçlü bir kadındı, tıpkı annesi gibi.

***

Haley son bisküvi hamuru parçasını da yerleştirdikten sonra Bayan Miriam tepsiyi Bayan Polk'a uzattı ve o da fırına yerleştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Süpürge dolabının yanındaki yerinde oturan Kederli Melek'i izliyordu Haley. Bugün bas bas bağırmıyordu Kederli Melek ama üzgündü.

Pete Amca'nın ölümünden ötürü herkes üzgündü.

Peki, öldüyse, İsa ile bilikte cennete gitmemiş miydi? Haley neden herkesin bu kadar üzgün olduğunu anlayamıyordu.

Herhalde insanlar Pete Amca'yı özleyecekler diye üzülüyor diye düşündü Haley. Kendisi de özleyecekti. Ama Pete Amca uzun süredir hastaydı. Son zamanlarda hiç mutlu değildi.

Yani belki de Pete Amca'nın İsa ile birlikte olması daha iyiydi.

"Bayan Miriam?" diye sordu.

"Ne var yavrum?" dedi Miriam ona sarılarak. Yaşlı kadının kolları çok kemikliydi ama Haley, Bayan Miriam'ın kokusunu seviyordu. Lavanta suyu kullanıyordu ve Haley de büyüyünce lavanta suyu kullanmaya karar verdi.

"Araba koltukları fikrinde Tulane Amca'ya yardım etmem için Sarah'yı ikna edebileceğimi düşünüyor musun?"

"Dur bakalım. Bence bu konuda önce babanla konuşmalısın. Hem sen bunu daha önce sormamış mıydın?"

Haley daha önce bir kez Bayan Miriam'ın bu konuda ona yardım etmesini istemiş ama onun da neticede büyükbabası ve büyükannesi gibi olduğu ortaya çıkmıştı. Dr. Newsome biraz ilgilenmişti elbette. Onunla birkaç kez, uzun uzun, araba koltuklarını ve özellikle de annesi ile o kazada araba koltuğunun kendisini nasıl koruduğunu, Haley'nin neler hissettiğini konuşmuşlardı.

Bayan Miriam yaşlılık lekeleriyle dolu eliyle dizine vurdu ve sanki Kederli Melek'i gerçekten görüyormuş gibi dönüp süpürge dolabına baktı. "Şeker pancarım benim, meleğinin Tulane Amca'ya araba koltuğu konusunda yardım etmeni istediğini hiç sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İstemiyor mu?"

"Hayır yavrum. Sanırım senin eve çok daha yakın bir işe el atmanı istiyor. Sen bana meleğin geceleri babanın odasında kaldığını söylememiş miydin?"

"Evet, kalıyor. Sence annem de Pete Amca gibi ölmüş olduğu için babama yardım etmemi mi istiyor?"

Bayan Miriam Haley'nin yanağından bir makas aldı. "Ne akıllı çocuksun sen Haley Rhodes."

"Ama nasıl?"

"Nasıl yapacağını ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey annen o araba kazasında öldükten sonra babanın çok değiştiği."

"Herkes bunu söylüyor. Arlene Teyze de öyle mi olacak? Çok üzgün görünüyor."

"Umarım olmaz. Yine de teyzene karşı fazladan nazik olmamız gerekecek önümüzdeki haftalarda. Hem babanla ilgili ne yapabiliriz onu düşünelim."

Haley sırtını Bayan Miriam'ın sıcak göğsüne dayayıp uzun uzun meleği inceledi. "Bayan Miriam, babama yeni bir eş bulamaz mısın? Böylece sorun hallolmaz mı? Belki de böylece melek ait olduğu yere, yani cennete geri döner."

"Ooooh evladım, çok zor bu. Bak anladığım kadarıyla annenle baban birbirleri için yaratılmışlardı. Daha onlar küçücük çocukken hissettim bunu. Doğrusunu istersen, onlar daha birbirlerine aşık olmadan önce çok iyi iki arkadaştılar."

"Yani annem cennete gidince babam yapayalnız kaldı, öyle mi?"

"Yok canım sen ve ablan buradasınız, değil mi?"

Haley başını salladı ama gerçeği anlamıştı. Dr. Newsome'un babası ve annesi ile ilgili söylediklerine kulak misafiri olmuştu, hem bütün büyüklerin de neler dediğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çevresinde onu seven bir dolu insan olduğu halde, babası yalnızdı.

Her gece odasında bir melek onu beklediği halde yalnızdı.

Melek o yüzden bu kadar kederliydi.

"Bayan Miriam, herkes sizin için çok marifetli bir çöpçatan diyor."

Miriam kıkırdadı. "Onlar aptal da ondan. İnsanların benimle ilgili söylediklerine kulak asma Haley. Ben çöpçatanlık yapmam. Sadece birbirine uygun insanları bulurum. Tanrı da onları birleştirir."

"Yani annemle babamı Tanrı birleştirdi diyorsun, şimdi de annem İsa'ya gittiğine göre babam da kendisinin cenette gitme zamanı gelene kadar yalnız kalmalı, öyle mi?"

Miriam bir makas daha aldı kızın yanağından. "Ah bebeğim, ümit ederim ki inşallah bunu söylemiyorumdur. Gerçi kimi zaman, öyle olmasından korkuyorum."

Haley başını salladı ama göğsünün tam ortasında kocaman bir boşluk hissediyordu. "Eğer gerçek buysa, meleğin kederli olması için haklı bir nedeni var, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 8

Tabakları yıkayıp neredeyse üç ton ağırlığında duran peynirli makarna tenceresini kaldırdıktan sonra, Sarah ile Clay'in karısı Jane, Ruby'nin mutfağında hiç konuşmadan oturmaya başladılar. Jane asker yeşili, darmadağın, dolanmış bir yün yumağından kocasına kazak örüyordu. Ruby ile Arlene yatmışlardı. Clay, Rocky ve Tulane iki saat önce ortadan yok olmuşlardı.

"Her neredeyseler çocuklar gibi ağladıklarından eminim," dedi Jane. Özenle manikürlenmiş elleriyle darmadağın yün yumağına döndü yine. Yüzünde Meryem Ana kadar sakin ve uysal bir ifade vardı.

Sarah saatine baktı. Neredeyse on bir olacaktı ve çok yorgun düşmüştü. "Neyse, Miriam'ın evine yürüyeyim artık. Bana anahtarı verdi ama eminim kapıyı kilitlememiştir. Son Şans o kadar küçük bir yer ki, yolumu rahatlıkla bulurum sanırım."

"Seni bırakıp gittiler diye Tulane ve Rocky'ye kızma sakın."

"Kızgın değilim. Yorgunum sadece"

Jane örgüyü kucağına bırakıp gözlerinde fesat bir ışıltıyla, "İstersen emniyete haber verebiliriz," dedi.

"Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü büyük olasılıkla zaten böyle bir şey olacak. Hem belki de bu sefer suçun Tulane üzerine atılmasına engel olabiliriz böylece."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?"

"Aileye yeni katıldığım için bunu söylemek bana düşmez ama bana kalırsa Tulane ne zaman eve dönse başı belaya giriyor. Bu geceki belanın Rocky'nin başının altından çıkacağına eminim. Hepsine bira ısmarlayacağını söylüyordu."

"İyi de, Tulane içmek zorunda değil, değil mi?"

Jane pek emin değilmiş gibi salladı başını. "Tulane yas tutuyor. İçecektir. Sonra da, hiç istemediği halde başını belaya sokacaktır. Böyle olunca, derhal Stone devreye girecek ve Tulane'in büyümesi gerektiği ile ilgili nutuklar atacaktır. Çok umutsuz bir kısır döngüdür bu."

"Oldukça güçlü sezgiler bunlar ama biliyorsun, benim işim de Tulane'i beladan uzak tutmak."

Jane elindeki yumağın düğümüne eğildi. "Evet, duydum ben de. Nasıl gidiyor peki?"

"Üç haftadır mahkemelik olmadık."

"Bak işte, bu iyi bir başlangıç."

Sarah masadan kalktı. "Gidip bir bakayım, acaba Miriam'ın evini bulabilecek miyim tek başıma?"

"Tek başına olmaz. Stone'a telefon ederim, gelip seni götürür."

"Ama..."

Daha Sarah'nın sözünü bitirmesine fırsat vermeden, Jane telefonunun düğmesine basıp Stone'u aramıştı bile. "Bir dakikada burada olacak."

"Hiç gerek yoktu bunu yapmana."

"Evet, vardı. Stone ancak kendisini deli gibi işine vererek üzüntüsüyle baş edebiliyor. Nasılsa dışarda bir yerlerde, kasabanın güvenliğini sağlamakla meşgul. Herkesin güvende olmasından sorumlu o. Senin tek başına Miriam'ın evine yürüdüğü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nü görürse çok öfkelenir, Tulane bir de bunun hesabını vermek zorunda kalır."

"Ama Tulane benim bekçim değil ki."

"Hiç önemi yok. Stone seni çok beğeniyor."

"Sahi mi? Beni beğeniyor mu? Topu topu beş kelime ettik."

"Olabilir, sanırım senin Tulane'i beladan uzak tutman meselesi ile ilgili. Sanki ikiniz de aynı amaca hizmet ediyorsunuz gibi." Düşünceli, düşünceli baktı Sarah'ya. "Yazık ki, Miriam sana uzun boylu, silahlı bir adam araman gerektiğini söylemedi."

"Miriam'ın bana bir şeyler söylediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Sarah.

"Çünkü buralı değilsin," diye gülümseyerek karşılık verdi Jane. "Ne zaman Allenberg İlçesi'nden olmayan biri buralara gelse, ihtiyar hemen kehanetlerine başlar. Keşke sen Stone'un kısmeti olsaydın. Bana kalırsa o huysuz adamın acele bir kadınla yatması lazım."

Sarah'nın yüzünü ateş bastı.

Jane arkasına yaslanıp gerindi. "Ama maalesef Stone'un kısmeti sen değilsin. Kilise hanımları seninle ilgili daha büyük oyunlar peşinde. Yemin ederim, son üç haftadır senden başka bir şey konuşmadılar."

"Sahi mi?"

"Elbette. Özellikle de Miriam sana birini aramak zorunda olduğunu söylediğinden beri."

"Bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Tabii ki. Herkes biliyor. Senin Bill ile çok uygun cennetlik bir çift olacağınızdan hepsi çok emin."

"Bill mi? Neden bahsediyorsun sen?"

"Hadi Sarah, bilmiyormuş gibi yapma. Miriam Randall'ın hem bir çöpçatan hem de ileriyi gören bir falcı olarak nam saldı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğını duyacak kadar buralı oldun sen de. Üstelik anladığım kadarıyla kadının doğaüstü güçlerle gizemli bir bağlantısı var. Ne kadar ustalıkla kehanette bulunduğu inanılacak gibi değil." Jane meraklı bakışlarını çevirdi Sarah'ya. "Peki, sen hâlâ Bill ile tanışmadın mı?"

"Hayır."

Jane içtenlikle gülümsedi. "Özür dilerim Sarah ama kalbini kaptırmak üzeresin diye seni uyarmak zorundayım. Belki de yarın."

"Ben mi?" Hayatında bir kez olsun doğru dürüst bir ilişki yaşamamış Sarah neler hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Kalbini kaptırmak oldukça büyük bir adımmış gibi geliyordu.

"Neyse ki bildiğin alışılmış vaizlerden değil o."

"Vaiz mi?" Sarah'nın sesi titremiş ve yeniden mutfak sandalyelerinden birine çökmüştü.

Jane kaşlarını çattı. "Sanırım sen ve bir vaiz düşüncesi korkuttu seni."

"Tahmin bile edemezsin."

"Neden?"

"Çünkü çok, ama çok uzun zaman önce büyüyünce asla ama asla annem gibi olmamaya yemin ettim."

Jane doğruldu. "Baban din adamı falan mı?"

Gözlerini yumdu ve alnını masanın serin formika yüzüne dayadı Sarah.

Jane kahkahâlârla güldü.

Sarah başını kaldırıp, "Hiç komik değil," dedi. "Lütfen kimselere anlatma. Annem bir rahiple falan evli değil ama Boston'da ilahiyat fakültesinin kütüphanecisi. Boston'da öğrenciyken neler yaşadığımı hayal bile edemezsin. Bana ayarlamak için her gece evimize sürüyle teoloji öğrencisi getirirdi yemeğe." Sarah dirseklerini masaya dayayıp çenesini iki yumruğunun üstüne koydu. Bir süre durdu öylece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha da beteri var," diye devam etti Sarah. "Büyükbabam bir rahipti, onun babası da misyoner, nesillerdir böyleymiş annemin tarafında. Ben bir rahiple evlenmeyeceğim, *hayır.* Anladın mı? Lütfen ne Miriam'a, ne de herhangi birine bundan söz etme."

Jane toparladı kendini. "Sözüm söz, lafını bile etmem. Gerçi, Miriam sana kısmetinin bir rahip olduğunu söylemişse, kısmetinde bir rahip var demektir. Adam karşına çıktığında beynine tuhaf bir şeyler olacak ve her şey yoluna girecek. İnan bana."

"Senin de mi başına geldi?"

"Evet. Miriam bana parlak zırh kuşanmış bir şövalye ara demişti. Zaten bu fantazi oldum olası başımı pek çok kez derde sokmuştu önceleri. Miriam'ın söylediği pek hoşuma gitmemişti çünkü hazır değildim henüz."

Kaşlarını çattı Sarah. "Hiç de parlak zırhlı bir şövalyeymiş gibi gelmedi bana Clay. Motosikletli kötü delikanlı desen anlardım, ama şövalye?"

"Göründüğü gibi değil," diye karşılık verdi Jane. "Clay hem anında beni kurtarmak için seferber olan bir izci, hem de duygusal bir yeni dönem delikanlısıdır —ama duygularını maskeler tabii." Deliler gibi âşık bir kadın gibi gülümsedi Jane.

"Ona gerçekten tapıyorsun."

"Hayatımı değiştirdi." Jane derin bir iç çektikten sonra, "Yani diyeceğim o ki, karşı koymanın faydası yok. Hem sırası gelmişken, bence sen ve Bill Ellis birbiriniz için yaratılmışsınız adeta."

***

Beş dakika sonra Sarah, Son Şans'ın polis şefinin son derece etkileyici arabasında son sürat gidiyordu. Kısıtlı bütçeli bir kasaba olmasına rağmen, yetkililerin Stone Rhodes'un polis cipine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelince hiçbir harcamadan kaçınmadıkları belliydi. Araba büyük şehirlerin polis arabalarıyla yarışacak kadar gelişmiş iletişim teçhizatı ve bilgisayarla donatılmıştı.

Tam Palmetto Meydanı'na çıkmışlardı ki radyodan bangır bangır bir kadın sesi duyuldu. "Hey Stone, Hız Şeytanı'nın oradan izinsiz giriş raporu geldi."

"Kahretsin," diye söylendi Stone tam mikrofona.

"Evet. Şu anda senin aklına gelen benim de aklıma geldi." Hattın diğer ucundaki kadının yumuşak ve baştan çıkarıcı bir sesi, tipik güneyli aksanı vardı. Kelimeleri uzatarak söylüyordu.

"Sağol Darlene. Şerif Bennett'e haber verdin mi?"

"Yok. İşler kontrolden çıkmadan senin on beş dakika önceliğin olsun istedim."

"Gidiyorum tatlım, teşekkürler."

"Lafı olmaz Stony. Buralara geldiğinde yolun düşerse bir içki ısmarlarsın." Ses çok tatlıydı.

Demek huysuz polis şefinin de bazı eğlenceleri varmış diye geçirdi Sarah içinden. Belki de kilise hanımlarının bilmediği pek çok şey vardı bu uzun boylu, esmer ve yakışıklı şefle ilgili. Stone eğilip arabanın gösterge panosunda bir düğmeyi yukarı kaldırdı ve polis ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Polis şefi dönüp Sarah'ya baktı. "Sanırım senin yardımın gerekecek."

"Benim yardımım mı?"

"Mmm. Bak, Tulane ve Pete'in her yaz araba yarıştırdıkları kül dökülmüş yarış yolunun orada bir sorun varmış. Anladığım kadarıyla Pamuk Kuyruklu Tavşancık bebek bezlerinin sözcüsü araziye izinsiz girip kıyameti koparıyormuş. Araya girmezsek, bölge şerifi Tulane'in yakasına yapışıp tutuklar onu," diye açıkladı durumu Clay.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani diyorum ki," diye devam etti, "Tulane'i tutuklanmadan kurtarmak ikimizin ortak çıkarı ve hayati önem taşıyor. Dedikleri gibi, sirke kullanmak yerine bal kullanırsan, çok daha fazla sinek yakalarsın." Adam o kadar tatlı gülümsüyordu ki, gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Sen onu beladan uzak tutmaya çalışan dadısısın, ben de yıllardır onu pataklayan ağabeyi."

Cümlesini bitirmesiyle polis şefi gaza basıp öyle bir geri dönüş yaptı ki, Sarah kapıya yapıştı. Polis cipi son sürat kasabanın ortasına daldı. Sarah içinden küfrediyordu ama yüzü kızarmamıştı bile.

Rhodes erkeklerinin trafik kurallarını çiğneme konusunda çok maharetli olduklarını idrak etmeye başlamıştı.

***

Tulane birasından bir yudum alıp öyle çabuk yuttu ki, hava kabarcıkları yemek borusunda kapana kısılmıştı adeta. Önce geğirmedi ama Tracy Byrd'ün "Karpuz Festivali" şarkısını mırıldanırken gazları usul usul bırakıyordu. Tam nakarat kısmındaki "iç ama araba sürme" kısmına gelince, koskoca bir geğirme sesi geldi.

Artık kullanılmayan Hız Şeytanı Yarış Pisti'ni çeviren duvarın üstündeki yerinden "Hah ha! Ben kazandım," diye seslendi Clay. "Şarkıda karpuza kadar geldim."

"Ama Pete bütün nakarat boyunca geğirirdi ufak ufak. Sizler pısırıksınız," diye karşılık verdi Rocky aşağılayıcı bir sesle. Paçası kesilmiş pantolonu, kolsuz bluzu ve atkuyruğu toplanmış saçlarıyla duvarının dibinde oturuyordu. Senatörün yaverine değil de, Tulane'in çocukluğundan hatırladığı küçük kız kardeşine benziyordu şimdi. Çoktandır kız kardeşini görmemişti. Özlemişti Rocky'i.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Pete'i özlediği kadar değil.

Kardeşlerine sırtını döndü Tulane ve Pete'i aklına getirmemeye çalıştı. Hız Şeytanı yarış yolunda bira içip Tracy Byrd şarkıları geğirirken Pete'i hatılamamak çok zordu.

Aslında Tulane kız kardeşinin bu yarış yolunda bira içmek için buluşmayı önermesinin amacının Pete Amca'yı yad etmek olduğunun farkındaydı. Hatta Clay'i yarış sahasının kapısındaki asma kilidi kesmek için demir kesicisini getirmesi için ikna eden bile oydu.

Yani bu resmen araziye izinsiz girdikleri anlamına geliyordu.

"Haydi, bilin bakalım," diye sordu Tulane. "Araziyi ihlal ederken yakalanmak bir senatörün yardımcısı için mi, yoksa Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bezleri'nin sözcüsü için mi daha kötüdür?"

Clay ve Rocky bir ağızdan, "Tabii ki Pamuk Kuyruklu Tavşancık için," dediler.

Tulane dönüp her ikisine de çıkıştı. "Neden hep böyle olmak zorunda?" Clay'i işaret etti. "Sen demir kesici aletini alıp gelirsin." Sonra kız kardeşine baktı. "Ya sen? Bir şeyler hayal edip yirmi dörtlük bira kasasıyla gelirsin. Ben sadece size takılırım ama hep suç bana yüklenir."

"Genellikle Pete Amca yapardı bunu sana," dedi Rocky. "Hadi, ihtiyar amcamızın şerefine içelim. Seni nasıl haşladığını hiç unutmayacağım, onu çok özleyeceğim." Elindeki bira şişesini kaldırıp bir dikişte içti ve sonra gözünde biriken gözyaşını sildi birayı tutan elinin tersiyle.

"Sanırım bundan böyle Pete'in seni haşlamayacak olmasına sevinmelisin en azından, değil mi Tulane?" dedi Clay.

"Olumlu düşün palavralarını sıkmayı bırak artık Clay," diye homurdandı Rocky. "Pete Amca'nın ölümü berbat bir şey, umut

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışığı bulacak bir şey yok bunda, tamam mı?"

"Elbette Rocky," diye karşılık verdi Clay. "Hem artık anladığım kadarıyla Tulane'in bir bakıcısı var şimdi. Üstelik de Pete'den çok daha güzel." Yarı sarhoş gülüyordu Clay bir yandan.

"Tulane, Sarah da Pete gibi bağırıyor mu sana? Çok eğlenceli olmalı, çünkü Sarah hiç küfür bilmiyor gibi geldi bana. Ve Pete küfürün kralını bilirdi. Aslında bildiğim tüm küfürleri Pete'den öğrendim ben," dedi Rocky şişesini bir kez daha havaya dikerek. "Özleyeceğim onu. Hindiyi kızgın yağda kızartmaya kalktığı o Şükran Günü'nü hatırlıyor musun? Neredeyse bütün evi havaya uçuracaktı. En az yedi tane yeni küfür öğrenmiştim o gün, yemin ederim."

"Evet ya." Clay'in sesi titriyor ve birazcık burnunu çekiyordu, erkek gibi tabii.

Tulane başını diğer yöne çevirdi. Biri araya girip bu konuşmalara bir son vermezse, az sonra hepsi birden gözyaşlarına boğulacaktı. Birasından bir fırt daha çekti. Dönüp "Karpuz Festivali" şarkısını söylemek yerine, Hazreti İsa'nın duasını okumaya çalıştı. Pete Amca'nın bu duanın başından sonuna kadar geğirdiğini görmüştü bir seferinde. Geğirme işinde Pete çok etkileyiciydi.

Duayı söyleyip geğirirken ancak "günaha sokma" sözcüğüne gelebilmişti ki, Rocky kahkahâlâra boğulmuş, Clay Budweiser birasını burnundan püskürtüp gülmeye başlamıştı.

Böylesi daha iyiydi. En azından gözyaşı yoktu. Ağlamak istemiyordu. Zaten Pete de bir buket gözyaşı istemezdi.

"Hey, dinleyin beni, her yıl festival zamanı bu karpuz şarkısını dükkândaki hoparlörlerden nasıl bangır bangır söylerdi, hatırlar mısınız?" diye sordu Tulane.

"Aman hatırlatma. Adamın o şarkıya karşı bir zaafı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hatta Karpuz Kraliçesi seçildiğim yıl ellerim ve ayaklarım üstünde emekleyip oramı buramı sallamamı bile istemişti."

Kahkahalarla güldü Clay. "O elbisenin içinde emeklerken görmek isterdim seni şahsen. Zaten seni herkes oranı buranı sallarken görmüştür kızım, umurumda olmazdı."

"Sağol canım. Bubba Lockheart beni bir daha kaçırmaya çalışırsa, umarım onu vazgeçiren sen olursun. O zamanlar Pete araya girmeseydi ne yapardım bilmem. Kahretsin be, onu çok özleyeceğim." Rocky'nin sesi çatlak çıkmıştı.

Clay duvardan atladı ve kızkardeşinin yanına gelip kocaman kolunu omzuna doladı. Rocky'e sarıldığında kız tamamen dağılmış, başını omzuna yaslayıp, hıçkırıklara boğulmuştu.

Kahretsin. Kız sümüklü burnunu Clay'in tişörtünün her tarafına sürüyor, Clay büyük ağabey olarak ne gerekirse yapıyordu.

Partinin havası kaçıyor, her şey dağılıyordu. Tulane'in derhal bir şeyler yapması lazımdı. Pembe bir araba sürerek özel etkinliklerde küçük bebekleri öpmeye zorlanan bir adamın herkesin içinde ağlaması yakışık almazdı. Kendisi gibi sert bir erkeğin böylesi duygusal anlar için bir takım katı kuralları olmalıydı.

Birasını bir dikişte bitirdikten sonra, Stone'un eski kamyonetine doğru yürüdü. Rocky'i Buy Low markete bira almaya bu araba ile kendisi götürmüştü buraya gelmeden önce.

İşte bu gerçek, kendisinin kardeşlerinin kurbanı olduğu ve arazi ihlali konusunda hiç suçu olmadığı iddiasını çürütüyordu. Gerçi Clay kendisi gelmişti buraya ve üstelik kesici aleti de o getirmişti kapıyı açmak için. Yani ortada arazi ihlali varsa, bu sorumluluğun aslan payı Clay'e düşüyordu.

Gerçi farketmezdi. Yakalanırlarsa bile, Clay nasıl olsa her zaman olduğu gibi ne yapıp edip yapılacak suçlamalardan sıyrılmasını becerirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane kamyonete binip motoru çalıştırdı. Vay canına saat gibiydi. Stone motor bakımından anlardı. Pete çok güzel öğretmişti ona.

Gayri resmi yollarla kilidini açtıkları kapıdan çıkıp eski yarış yoluna sürdü kamyoneti Tulane. Clay ve Rocky üzüntülerinin üstesinden gelip duvarın üstüne çıkabilmişlerdi. Tulane'in birinci virajı alışını izlediler.

Birinci ve sonra da ikinci virajı alıp düz yola çıkmıştı kamyonet. Tekerlekler çok iyi yol tutuyor, karanlık altlarından kayıyordu. Işıklar yanmadığı, yarış pisti dört yıldır kapalı olduğu halde, Tulane diğer yarış arabalarının kükremesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Üçüncü virajı, arkadan kopmayla ustaca alırken, milyonlarca anı üşüştü Tulane'in kafasına. Bugünkü yakışıklı modern pilotların kaçı bir kamyoneti bu kül dökülmüş yarış yolundan arkadan kopma sürüşle götürebilirdi acaba?

Kenny Lewicki'nin, Pete'in arabalar ve araba sürmekle ilgili derslerinin ne kadar önemsiz olduğunu söylediğini duyar gibi oldu. Kenny Lewicki'nin cenneme kadar yolu vardı. NASCAR araba yarışlarınında, Ulusal Markalar'ın da. Ve Pete'in de...

Gözyaşları bir süreliğine kör etti Tulane'i. Viraja çok hızlı girmiş ve kamyonet kaymaya başlamıştı. Yarış yolundaki yılların deneyimi yetişti imdadına ve kamyoneti durdurmayı başardı. Ancak arabanın burnu yanlış yöne, yarış sahasının girişine bakıyordu.

Tam o sırada Stone'un polis aracı göründü. Işıkları yanıp sönüyordu.

Tulane sersemledi, başı dönmeye başladı. Polis aracının farları görüşünü bulandırıyordu. Göğsü uzun süre kapalı kalmış düdüklü tencere gibi patlamak üzereydi. Bir şeyleri yumruklaması gerekiyordu, yoksa...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahretsin. Kendini kaybediyordu. Çocukluk yıllarından beri ağlamamıştı. İlk hıçkırıkla beraber başını direksiyona dayadı. Daha sonra hıçkırıkların ardı arkası kesilmedi.

Tulane'in sinirleri komple boşalmıştı fakat beklenmedik bir anda dadı Sarah Murray yan duvardan atladı, arabanın marşpiyesine basıp açık pencereden elini uzattı ve omzuna dokundu.

Yüreği ferahladı biraz. Kızın dokunuşu gerçekten çok şefkatliydi.

"Tamam, Tulane," dedi. "Bırak içindekiler boşalsın, inan böylesi daha iyi. Çok daha iyi hissedeceksin kendini."

Kızın dediği gibi yaptı çünkü istese de hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Bir süre sonra üzüntüsü hafifleyip başını kaldırdığında Tulane, polis aracının ve bütün kardeşlerinin gitmiş olduğunu farketti. Sarah hâlâ arabanın marşpiyesinde duruyor ve güvenlik ışıkları onu arkadan aydınlatıyordu. Yüzündeki ifadeyi seçememek Tulane'in çok işine geliyordu, çünkü kadının gözlerinde acıma duygusu görmek istemiyordu.

Sarah'nın az önce şahit olduğu sahnenin profesyonel ilişkilerini her ikisinin de hiç arzu etmedikleri bir yönde etkileyebileceği geçti Tulane'nin aklından.

***

"Yana kay, arabayı ben kullanacağım," dedi Sarah. "Gereğinden fazla içtin." Sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Tulane adına kederleniyordu. Adam çok üzgündü ve duygularını belli etmemek için büyük gayret gösteriyordu.

Böylesi durumlarda çevrenin zorla benimsettiği kurallar hiç de adaletli değil diye düşündü Sarah. Kendisinin onu bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde görmesinden çok utandığına hiç kuşkusu yoktu.

Bu konuda ve adamın diğer sırları konusunda ne olursa olsun ağzını açmayacağına yemin etti Sarah.

Sarah'ya yer açmak için Tulane derhal yana doğru kaydı. Kadın kapıyı açtığı gibi direksiyonun arkasına geçti. Koskoca kamyonet yaklaşık beş beden büyüktü ona göre.

"Başımı belaya soktum değil mi?" diye sordu adam arkasına yaslanıp.

Sarah araba koltuğunu öne çekmeye uğraşıyordu. Sonunda mekanizmayı buldu ve koltuk öne kaydı. Ayakları pedallara ancak yetişiyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi kadın aynayı ayarlarken. "Başın belada falan değil. Stone'a şükretmelisin."

"Bana nutuk çekmediğine hâlâ inanamıyorum."

Kontak anahtarını çevirdi Sarah ve kamyonet gümbürdeyerek canlandı. "Sanırım anlayışla karşılıyor Tulane."

"Kim, Stone mu? Anlayış mı? Hadi canım, hiç sanmıyorum."

"İnanmayacaksın ama senin arabanı benim kullanmam gerektiğini o söyledi. Üstelik kardeşlerin kör kütük sarhoş olduğundan polis arabasına onları aldı, dolayısıyla bana yer kalmamıştı."

"Ben de sarhoşum," dedi Tulane küçük erkek çocuğu sesiyle.

"Biliyorum canım ama sorun değil. Herkes anlıyor. Yeter ki bunu alışkanlık haline getirme, tamam mı? Deidre araba koltuğu kampanyası için pırıl pırıl bir adam istiyor ve kapıları kırıp girmek, araziyi ihlal etmek ve sarhoşken kamyon sürmek büyük olasılıkla tutuklanma sebebidir."

"Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Sarah direksiyonu çevirip kamyoneti yarış pistinin giriş kapısına doğru sürdü. Polis arabası onları bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Farlarını yanıp söndürdü Sarah ve iki şeritli ana yolda Stone'un peşinden Son Şans kasabasına doğru yola çıktılar.

Arabayı sürerken yan gözle Tulane'e baktı Sarah. Adam gözlerini yummuştu. Kalbi sıkıştı. Bu adama abayı yakmıştı ve onu ağlarken görmek işleri daha da beter hale getiriyordu. Demek onun gibi güçlü bir adamın bile sırası geldiğinde omzunda ağlayabileceği birine ihtiyacı vardı. Bir kadın böyle bir erkeğe kolayca kapılabilirdi.

Kendi omzu yasak bölgeydi elbette. Stone'un onu buraya, Tulane'i kurtarması için getirmişti. Onun tek görevi Tulane'i korumaktı. Bir görevdi bu sadece. Başkaca bir anlamı olamazdı.

Uzun bir süre sessizlik içinde ilerlediler ve Sarah, Tulane'in yorgunluktan baygın düştüğünü sandı. Birden bire Tulane, "Bana yardım ettiğin için sağ ol," deyip şaşırttı onu. "İşimin gereği," diye karşılık verdi Sarah. Sesi son derece profesyoneldi. "Eve varınca bol su iç, iki aspirin yut ve güzelce uyu. Hiçbir şeyi dert etme. Ben her şeyi ayarladım."

Tam bir anaç tavuk gibi çıkmıştı sesi. Çok iyiydi bu, değil mi? Anaç tavuk olması bekleniyordu ondan. Yüreğinin neden küt küt attığını ve neden uzanıp adamın elini tutmamak için büyük çaba sarfettiğini açıklıyordu bu.

"Yarın çok zor geçecek," diye mırıldandı Tulane.

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Pete'i çok seviyordun, değil mi?"

Tek bir kelime dahi etmedi Tulane ama arabanın içindeki sessizlik giderek ağırlaşıyordu. Belki de içindekilerin hepsini dökememişti Tulane.

Son Şans'ın ilk ışıkları görünene kadar hiçbir şey konuşmadılar. Yeniden konuşmaya başladığında Tulane'in sesi bayağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cesurdu. "Kazandığımı hiç görmedi."

"Sahi mi? Ben sanmıştım ki..."

"Yani NASCAR yarış pilotu olarak demek istedim. Pete hiçbir yarışı kazandığımı göremedi. Bunca yıl destekledi beni. Bildiğim her şeyi bana o öğretti ve tam zirveye çıkmışken..." Sesi düğümlendi. "Kahretsin," dedi.

"Şunu bil ki üzgün olduğun için gözümden düşecek değilsin Tulane. Bu gibi durumlarda ağlamak bir kabahat değil ki."

"Belki bazı adamlar için, ama benim bu gibi konularda kurallarım var."

"Ama karşı gelmeyeceğin hiçbir kural olmadığını söylemiştin bana."

"Evet, doğru ama bu başka."

Sarah Palmetto Meydanı'ndan sağa dönüp adını bilmediği bir sokağa girdi. "Hiç adaletli değil," diyerek Tulane bir kez daha konuşmaya başladı. "Deliler gibi çalışıyorsun zirveye gelmek için ve sonra seni pembeye boyanmış bir arabaya oturtup, insanların bebeklerinin altını değiştirmelerine yardım etmeni istiyorlar. Çok saçma. Pete'i hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum."

Sonra doğrulup gözlerini açtı. "Neredeyiz?"

"Hiçbir fikrim yok. Son şans'ta bir yerdeyiz. Stone'u takip ediyorum."

Tulane çevresine bakındı. "Beni köşede bırak."

"Ama..."

"Dur diyorum."

Sarah'nın kamyoneti durdurmasıyla birlikte önündeki polis aracı da stop etti. Tulane kapıyı açıp kaldırıma çıktı. "Yolu takip et ve sola dön. Miriam'ın evi orada. Ben eve kadar yürüyeceğim." Kapıyı hızla çarpıp uzaklaştı.

Nedense Stone'un aracından inip Tulane'in eve kadar bıra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kılması için ısrar edeceğini umuyordu Sarah ama yanılmıştı. Stone bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Tulane daha beş adım atmadan Stone farları yakıp söndürdü ve arabasını çalıştırdı. Sarah da peşinden devam etti. Stone'un kendisine Miriam'ın evine kadar eşlik edeceğine emindi.

Arabanın dikiz aynasına baktı çabucak. Tulane'in aksi yöne doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Dot'un Barı'na gidip daha fazla içmez inşallah diye ümit etti. Yetişkin bir adamdı, kendi yöntemleriyle üzüntüsünü hafifletmeye ihtiyacı vardı.

Tulane'in kederinin büyük kısmından kendisinin sorumlu olduğunu bilmek Sarah'yı tedirgin ediyordu yine de. Pembe arabalı pazarlama projesini yazdığında bunun, her pazar günü o arabada oturacak olan adama nelere mal olacağı aklından bile geçmemişti. Adamın yarışları kazanmasını veya ailesinin onunla gurur duymasını engelleyeceğini hiç düşünememişti.

Annesinin önemsiz işlerle yeteneklerini boşuna harcadığını söylediğini duyar gibi oldu Sarah aniden. Çok utandı.

Tulane'i daha iyi hissettirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Ama nasıl?

Güney Karolina'ya, Tulane'i gözetlemek ve casusluk yapmak için gönderilmişti. Deidre, Tulane'i işten kovdurmanın bir yolunu bulmasını istiyordu. Tulane'in araba güvenliği konusunda iyi bir sözcü olduğunu kanıtlamak için Tulane'e verdiği sözden dönerek, Deidre'ya Haley'i anlatması gerekiyordu. İçinden çıkılmaz bir ikilemde kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

Audi arabasının makyaj aynasına bakıp görüntüsünü inceledi Hettie Marshall. Ruby sayesinde saçları hizaya gelmişti. Gösterişli olmamasına rağmen ipek Armani takım elbisesi yüksek sınıftan bir kadın olduğu çağırıştırıyordu. Mineral özlü makyaj malzemesi burnunun çevresindeki kızarıklığı ve gözlerinin şişini tamamen örtmüştü. Hiç kimse, bir gece önce uyuyana kadar ağlamış olduğunu anlayamazdı.

Kolleksiyonundaki porselen bebeklere benziyordu. Zaten hayatı da onlar gibi hayranlık uyandırmış, korumalı ve cam bir kutunun içinde geçmemiş miydi?

Bay Dixon, Jimmy'nin karıştırdığı haltları ortaya döken raporu hazırlayana kadar böyle geçmişti hayatı. Hettie kocasının kendisini aldattığının ortaya çıkacağını tahmin ediyordu ama Jimmy'nin yediği haltlar sınırı aşmıştı. Evet, kocası bir dolandırıcı çıkmıştı. Kelimenin kendisi bile içinin tiksintiyle ürpermesine yetmişti. Hayatını hep kurallara göre sürdürmeye çaba harcamıştı. Annesinin her isteğini harfiyen uygulamış, hayatını kilisesine adayarak ve düzgün, zengin bir kocayla evlenerek güneyli hanımefendinin somut örneği olmuştu.

Şimdi de başına bu gelmişti.

Yapabileceği her şeyi düşünmüş, çıkar yol bulamamıştı. Boşanma söz konusu bir seçenek değildi. İtibarı yerle bir olur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Ebeveynleri vefat etmişti ama yaşasalardı her ikisi de şiddetle karşı çıkardı buna.

Böyle bir durumda Kraliçe Arı'nın ne yapması gerekiyordu?

İlahî bir güç ona yol göstermediği takdirde, tek bir seçenek vardı uygulanabilecek. Kraliçe Arı hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam edecek ve tüm tatsızlıkları başka bir güne erteleyecekti.

Hettie arka koltuğa uzanıp tencereyi aldıktan sonra kapıyı açtı. Hava sıcak ve nemliydi. Son Şans'ın yerlilerinden biri vefat etmişti ve Hettie, Gönüllü Hanımlar'ın bir üyesiydi. Nasıl davranması gerektiği açıktı ve onu rahatlatıyordu.

Ruby'nin küçük, şirin evine girdi, Arlene'e taziyelerini sundu ve elinde tenceresiyle yemek odasına geçti.

Daha odaya girmeden muhterem Peder Ellis'in sesini duymuş ve rahibin derin ve içten sesi yüreğindeki gerginliği hafifletmişti. Rahibin sesinin her pazar sabahı vaiz kürsüsünden yankılanması olağanüstü bir mucizeydi. Bill'in uzun ve soluksuz vaazlarından asla şikâyetçi değildi Hettie. Saatlerce dinleyebilirdi onları. Adamın sesi en az sigara kadar yatıştırıcıydı.

Rahip Ellis'e gülümsemek ve içten bir merhaba demek niyetiyle girmişti odaya. Bill'in kızıla bakan kestane rengi saçlı, çekici bir yabancı kadınla sohbet ettiğini görünce süngüsü düştü.

Bill ve yabancı kadın birbirlerine son derece uygun duruyorlardı. Elinde kurabiye tepsisiyle mutfaktan çıkan Miriam Randall ona sesleninceye kadar Hettie birkaç dakika öylece donakaldı.

"Hoşgeldin Hettie, peynir ve makarnanı Millie'nin kabak yemeğinin hemen yanına koyabilirsin," dedi Miriam yemek sofrasındaki bir noktaya işaret ederek.

Hettie tenceresini yerleştirip Miriam'a doğru eğildi ve başını Bill ile yabancı kadına doğru sallayarak "Boston'dan gelen kadın bu mu?" diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miriam kurabiye tepsisini muz pudingi ile jöle kâsesinin arasına koydu. Gülümseyerek baktı Hettie'ye. "Evet, o. Birbirlerine ne kadar yakışıyorlar değil mi?"

Hettie hiçbir şey demedi. Birbirlerine *yakışıyorlardı* ama Hettie bunu onaylamak istemiyordu. Çünkü kızıl saçlı kadın Hettie'den çok daha gençti. Hatta Bill'den de.

Miriam'ın koyu renk gözlerinde haylaz bir bakış belirdi. "Ama bir de şu var, Sarah bir içim su ve bu ev yakışıklı erkeklerden geçilmiyor. Açıkça söylüyorum, Ruby gerçekten çok hoş erkekler yetiştirdi." Dönüp, çatık kaşlarla ve tuhaf bir biçimde rahibi izleyen Tulane'e baktı.

Hettie omuzlarını gerdi. Kendisine çeki düzen vermeliydi. "Yani," dedi zoraki bir gülümsemeyle, "Öngörülerinden biri daha gerçekleşecek gibi görünüyor."

Miriam kıkır kıkır güldü. "Yapma Hettie, bu gibi şeylerle ilgili gerçekten kehanette bulunduğuma inanmıyorsun, değil mi? Üstelik ne kehanette bulunmuşum ki? Sarah'ya Bill'in onun kısmeti olduğunu söylemedim."

"Söylemedin mi?"

"Elbette söylemedim. Millie, Thelma ve Lilian'ın Sarah'nın Bill'e çok uygun olduğunu düşünmeleri benim bunu öngördüğüm anlamına gelmez."

Hettie bakakaldı. "Ne?"

"Sarah'ya güçlü imanı ve aile değerleri olan bir adam aramasını söyledim. Lillian ile diğer kızlar bu öğüdümü bambaşka yorumlamış olabilirler."

"Dur bir dakika. Bana da aynı şeyleri söylemiştin."

"Kesinlikle. Evlilik konusunda çok amaçlı bir öğüttür bu. Herkese bunu söylerim."

"Çok amaçlı... Ne?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı'nın her dakika bana bir şeyler fısıldadığını düşünmüyorsun elbette, değil mi? Tanrı sessiz olduğunda ben de annemin bana verdiği öğüdü tekrarlarım herkese. İyi bir tavsiyedir. Güçlü aile değerleri ve imanı olan bir adamla evlenmek kadını pek çok üzüntüden korur. Sen de öyle düşünmüyor musun? Kuşkusuz sende işe yaradı, değil mi?"

***

İsa'nın Kilisesi'nin papazı Peder Ellis, yanağındaki gamzeleri ortaya çıkaran sevecen bir gülüşle bakıyordu Sarah'ya. Pek söz dinlemeyen koyu renk bir tutam saç alnının ortasına dökülmüştü, tıpkı Süpermen gibi. Hemen hemen Tulane ile aynı yaştaydı.

Ama çok daha olgundu.

Aynı zamanda da göz korkutucuydu. Sarah'ya göre bunun nedeni belki de onun bir rahip olduğunu belirten üzerindeki cüppenin yakasıydı. Aslında adamı son derece çekici bulduğu gerçeğini de göz ardı edemezdi. Hatta seksi de buluyordu ve bu onu rahatsız ediyordu çünkü rahiplerin seksi olması uygun bir şey değildi.

Bill Ellis'i çekici bulmakla bir bakıma, son yıllarda giriştikleri savaşta annesinin hakkını teslim etmiş oluyordu. Gerçi Bill Ellis annesinin akşam yemeklerine getirdiği ilahiyat fakültesi öğrencilerinden çok daha yakışıklıydı.

Ama şu anda ilgi alanı bu değildi. Sadece cenaze hazırlıkları ile ilgili Ruby ve Rocky adına yapması gerekenlerin listesini almak için sohbet ediyordu rahiple. Rocky akşamdan kalma ve hemen hemen faydasız olduğu için, bugün liste çok daha uzundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah'nın yapması gerekenlerin uzun listesinin başında cenaze için kilise çiçeklerinin ayarlanması vardı. Göründüğü kadar basit bir işlem olmadığını anlıyordu yavaş yavaş.

"Yani," dedi Bill o sevecen gülümsemesiyle, "ibadethanede zambak olmasına karşı çıktığımı düşünmenizi istemem." Biraz daha yaklaştı Sarah'ya. Bir din adamı olarak fazla hoş kokuyordu. "Bakın," diye devam etti, "Bahçe Kulübü'nün ve Gönüllü Hanımlar'ın Başkanı Bayan Lillian, glayölleri ile muhteşem işler yapar, özellikle yılın bu zamanında."

Bill gözlerini hafifçe devirerek masanın hemen yanında ağzına bir turta dilimi tıkıştırmakta olan gri saçlı, iri yarı, uçuk mavi elbiseli bir kadına baktı. Lillian lokmasını çiğnerken başıyla selam verdi rahibe, hemen yanında duran sarışın da.

Vay canına. Lillian'ın arkadaşı bir modacının elinden çıkmış takım elbisesi ve Hermes marka pahalı çantasıyla amma da şık giyinmişti. Sarah, bunları Son Şans kasabasından almadığına adı gibi emindi. Rahip biraz durakladıktan sonra sarışın kadının selamına da karşılık vermiş ama bu selam nedense daha uzun sürmüştü.

Sarah'ya döndüğünde yüzü al aldı.

William Ellis'in din adamlığı da işte buraya kadardı demek. Miriam Randall, Sarah'nın kısmeti olarak Bill Ellis'i ön görmüştü ama adam ipek Armani marka takım elbiseli kadına abayı yakmıştı besbelli. Doğal olarak ardından şu soru geliyordu; Son Şans kasabasında Armani ve Hermes gibi pahalı marka eşyaları kim giyebilirdi?

Sarah bir iki öksürüp işine odaklandı. "Peder Ellis," diye söze başladı en kibar sesiyle, "Ulusal Markalar ibadethanedeki çiçeklerin parasını ödemeyi üstlendi. Aile zambak olmasını istediğini belirtiyor. Pete Whitaker yıllarca Tulane'in arabasının

sponsorluğunu yapmış ve onun başarılı bir sürücü olmasını sağlamış olduğuna göre, ona duyduğu saygıyı göstermek için şirketimiz çiçek parasını karşılamak istiyor."

Rahip profesyonelce gülümsedi. "Evet, ama Lillan'ın glayölleri ödül kazanmış çiçeklerdir."

"Öyle mi?"

"Gayet tabii. İbadethaneye cuma günü konacak çiçekler pazar günkü ayine kadar dayanmalı. Lillian'ın özellikle yeni açmış çiçekler konusunda, hele kendi glayölleri ise, ne kadar titiz olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

"Demek ben..."

"Belki yardımcı olabilirim," diye söze karıştı Armani'li sarışın kadın. "Merhaba, ben Hettie Marshall." Sarah'ya incecik elini uzattı. "Country Pride Tavuk'un sahibi Jimmy Marshall'ın eşiyim."

Demek ki Peder Bill'in evli kadınlara bir zaafı vardı.

İşte *bu* çok ilginçti.

***

Cuma öğlen Tulane, Eugene Hanks'ın ofisindeki koltuğuna çöktü. Pete'in vasiyeti okunacaktı.

Tulane'in başı ağrıyor, gözleri yanıyor ve midesi bulanıyordu. Uyku tutuncaya kadar ağlamakla hiç de iyi etmemişti.

Tam yanındaki koltukta Rocky oturuyordu. Onun da hali berbattı. Kız kardeşi hiçbir zaman içkiye düşkün olmamasına rağmen bir önceki akşam dört bira devirmişti. Kızcağız bütün sabah uyumuştu. Rocky'nin huyu değildi öğlene kadar uyumak.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuzlarını silkti Rocky. "Daha beter olabilirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl?"

Bitkin bir halde güldü. "Sarah olmasaydı cenaze törenini planlamak bana düşecekti. İnanılmaz bir kız. Gerçekten. Hettie Marsahall'ın onu nasıl kanatlarının altına aldığını görmedin mi? Kıraliçe Arı ve Sarah birlikte oldukça, annem ve Arlene teyze rahat rahat oturabilir, ben de Bill Ellis ile tek bir kelime konuşmak zorunda kalmam. Küçük çaplı bir mucize oldu bu."

Homurdandı Tulane. Sarah ve Bill'in beraber bulunduğu hiçbir durum bir mucize sayılamazdı. Öngörülebilirdi belki, evet. Yine de açıkça ifade edemeyeceği aptalca bir nedenden ötürü, Sarah ile Bill'in yakınlaşmasına çok bozuluyordu.

"Bir saat kadar önce üçü birlikte Hettie'nin spor arabasına binmiş kiliseye gidiyorlardı."

"Tekrarlayıp durma."

Rocky çaktırmadan gülümsedi. "Bana bak Tulane, yoksa Sarah'ya karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Hayır." Çarçabuk söylemişti.

"O vakit mutlu olmalısın. Sarah'nın aradıkları kadın olduğuna gerçekten inanıyorum. Yani kız o kadar iyi ki, sonra ailesi de *Mayflower* gemisiyle gelmiş falan."

Dün geceden beri üstünden atamadığı gerginliği hafifletmek için Tulane boynunu çevirdi birkaç kez. Bugünlerde içinde sürekli kaynayan öfkeyle baş edebilmek umuduyla derin bir nefes aldı. "Öyle de, boşboğazlık edip aile sırlarımızı New York'takilere anlatmasına engel olmalıyız bir şekilde. Bak, Sarah'nın sizlere ne kadar yardımcı olduğunun farkındayım Rocky, ama keşke buralarda olmasaydı."

Tulane eğilip kardeşinin elini tuttu. Kızkardeşinin tüm dikkatini ona veriyor olması çok hoşuna gitmişti. O birçok bakımdan her zaman onun en iyi dostu olmuştu. Rocky "Yalan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylüyorsun. Sarah'nın burada olmasından en az benim kadar hoşnutsun. Ne olmuş dün gece seni ağlarken görmüşse? Bence burada olması çok iyi oldu."

"Tamam. Yarın kilisede Pete Amca'nın tabutunu pembeye boyanmış görünce, bakalım aynı şeyleri söyleyecek misin?"

Rocky, Tulane'in elini okşadı. "Yapma Tulane, iyi bir kız o."

"Demek istediğim de bu zaten."

Rocky başını yana çevirip kendi tarzında bir *bakış* fırlattı. Kızkardeşinin bile bu bakışla kendisine dik dik bakması bir tuhaf geliyordu.

"Ondan hoşlanıyorsun, öyle değil mi? Hem de çok. Bir düşünsene, o tam senin tipin. Melekler kadar iyi, sağlam yapılı ve çok güzel vücut hatları var, üstelik çok da akıllı."

Tulane'in yüzünü ateş bastı.

"Dikkatli ol, yoksa senin rahibi kıskandığını düşüneceğim." Şeytan gibi gülümsüyordu.

Tulane yana doğru eğildi. "Bak Rocky, yemin ederim, tek bir kelime edersen..."

"Seninle bir anlaşma yapalım Tulane. Sen bana 'Rocky' demekten vazgeç, ben de anneme tek bir kelime etmeyeyim."

Her zaman olduğu gibi Rocky onu bir şekilde avucunun içine almıştı. Hep yapardı bunu.

"Tamam, Caroline," dedi.

Pete'in avukatı Eugene Hanks koltuğuna yerleşirken, Rocky başını çevirip oturduğu yerde dikleşti. Avukat bir iki öksürdü.

Tulane'in erkek kardeşleri ve kız kardeşi, anne ve babası, Arlene teyzesi ve Arlene'in bir önceki evliliğinden olma oğlu Alex hepsi yerlerini aldı. Birdenbire oda buz gibi olmuştu sanki.

"Evet," diye söze başladı Eugene, "Pete'in vasiyeti oldukça açık. Her birinize bir kopya bastım, isterseniz kendiniz de okuyabilirsiniz. Vasiyetin özetini yapayım. Nalbur dükkânının dört-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te üçünü Arlene'e bırakmış, kalan çeyreği de senin Clay."

Eugene, Tulane'in ağabeyine baktı gülümseyerek. Odanın diğer tarafında oturan Alex'ten boğuluyormuş gibi bir ses çıktı.

Eugene devam etti. "Ölümünden yaklaşık bir hafta önce Pete ile konuştuk. Senin ve Jane'in buraya, Son Şans'a yerleşeceğinizi umuyordu Clay. Neden burada şarkı besteleyemezmiş ki dedi. Arlene de ona Jane'in Tanrı tarafından Kes Kıvır salonuna gönderildiğini, çünkü kadının saç ve makyajda gerçek bir yetenek olduğunu söylemiş. Yani burada kalırsınız diye dükkânın bir kısmını sana bırakmış Clay."

Clay gözlerinde yaşlarla başını salladı. Yanıbaşında duran Jane sırtını sıvazladı. Tulane ağabeyinin eninde sonunda düzgün, iyi yürekli bir kadın bulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Clay çok yufka yürekliydi. Hiçbir zaman duygularını gizleyemediği için çocukluğunda ağabeyine sulugöz derdi. Keşke şu anda ağabeyi gibi içini boşaltabilseydi.

"Bakalım daha ne var," diye sürdürdü konuşmasını Eugene. "Evi ve birikimlerini de sana bırakmış Arlene. Yani oldukça iyi durumda sayılırsın."

"Çok iyi adamdı," dedi Arlene gözlerini ovuşturarak. Rimelleri akmıştı.

"Son bir şey daha var." Eugene mühürlü bir zarf tutuyordu elinde. "Sana bu mektubu bırakmış Tulane. İçinde ne var hiç bilmiyorum ama vasiyetin okunduğu gün sana bunu vermemi istedi."

Tulane tepeden tırnağa buz kesmişti. Zarfı alıp yerine oturdu.

"Bak bakalım ne diyormuş oğlum," diye sordu Ruby.

Tulane herkesin içinde okumak istemiyordu mektubu ama bütün aile ona bakıyordu. Kapana kısılmıştı. Kuşkusuz Pete'in de amacı buydu. Öyle olmasa, Eugene'in mektubu kendisine özel olarak vermesini söylerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane zarfı açıp tek bir beyaz kâğıt çıkardı içinden. Pete'in titrek el yazısıyla yazılmış tek bir paragraf vardı.

Tulane,

Benim oğlum olmadı hiçbir zaman ama seni öz oğlum gibi sevdim. Uzun zamandır üzerinde çalıştığın şeyin meyvesini sonunda elde ettiğini görecek kadar yaşadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. İlerlediğin yolda sana yardım etmek benim için bir zevkti oğlum. Senin büyüyüp adam olmanı izlediğim hiçbir günü kaçırmak istemezdim. Şimdi senden bir ricam var. Sana hayat veren adamı terkedip gitme. Babanın şu anda senin yardımına ihtiyacı var ve ona yardım edebilecek tek aile ferdi sensin. Nasıl ki araba pilotu olabilmen için yıllar boyunca ben sana destek oldumsa, şimdi de senin, Tanrı İçin Golf sahasını onarması için babana gereken parayı vermeni istiyorum.
Seni seviyorum
Pete Amcan

Tulane mektubu okurken duraksamış ve hanım evladı gibi ağlamamak için birkaç kez derin derin soluk almak zorunda kalmıştı. Oda o kadar sessizdi ki, Palmetto Meydanı'ndaki trafiğin sesi duyulabiliyordu.

Öylece oturdu. Elleri titriyor, gözleri sulanıyor ve mektubun yazıları bulanıklaşıyordu. Bu da ne demek şimdi!

"Kahretsin." Odanın en arkasında ayakta duran Stone'dan gelmişti küfür. "Pete Amca'nın dediğini yaparsan Tulane, yemin ederim seninle bir daha asla konuşmam." Bunları dedikten sonra o güçlü, sessiz, ne olursa olsun kontrolünü kaybetmeyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski deniz subayı ağabeyi, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ayaklarını yere vura vura odadan çıktı.

"Tamam, hiç önemli değil," dedi babası Elbert ayağa kalkarak. "Sizin bağışlarınıza kalmadım. Paranızı alıp münasip bir yerlerinize tıkabilirsiniz"

Ve siyah blucininin üstüne, üzerinde "Burası Sıcak mı Sanıyorsunuz?" yazılı siyah bir tişört giymiş olan Elbert da sırtını dönüp Stone'un peşinden kapıdan çıktı. Annesi, Tulane'in daha önce ağzından asla duymadığı bir küfür salladı. Televizyon kanallarında söylemiş olsaydı mutlaka cezalandırılırdı. Sonra da babasının peşi sıra dışarı koştu. Arlene teyzesi de gözyaşlarına boğularak arkalarından gitti. Kuzen Alex sessizce odadan sıvıştı.

Clay ayağa kalkıp Tulane'in sırtını sıvazladı. "Babama yardım etmeye karar verirsen, orası senin bileceğin iş ama etmemeni tercih ederim. Tanrı İçin Golf'e bir son vermenin zamanı geldi."

"Bu da neyin nesi? Ne söylüyorsun sen?" dedi Jane, Clay'in yanına gelerek. Tulane'e baktı ciddiyetle. "Pete ne demişse, aynen yap. Ölmeden önce yapılmış son bir istek o. Böyle şeylere aldırmazlık edip Evren ile başını belaya sokmak istemez insan. Pete'in dediğini yapmazsan, kötü karma olur bu."

Jane dini bütün bir Hıristiyan sayılmazdı ama aile yavaş da olsa bu fikire alışıyordu. Herkes tarafından sevilen iyimser ve tatlı biri olduğundan, tuhaf türden maneviyatı kabul görmekteydi.

"Üstelik" diye sürdürdü, "Tanrı İçin Golf korunması gereken özel bir yer. Woody West beni öldürmeye çalıştığında orada mucizevî şeyler oldu. Orada olanlardan ötürü kendimi hâlâ sorumlu hissediyorum."

"Küçük kızım benim," dedi Clay, "eğer buraya yerleşeceksek, golf sahasını japon sarmaşıklarına bırakmamız daha yerinde olur. Eğer golf sahasını yeniden işletmeye başlarsak çocuklarımızın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başını ne büyük bir belaya sokacağımızı tahmin bile edemezsin."

"Ayıp Clay, sana hiç yakıştıramıyorum. Bu saçmalığı dinleyecek değilim. Bir Hristiyansın sen. Tanrı İçin Golf'ün çocuklara Kutsal İncil'i öğretmek için ne kadar mükemmel bir yer olduğunu göremiyor musun?"

"Evet, ama..."

"Ben bu konuda söyleyeceğimi söyledim." Bunları dedikten sonra Jane sırtını dönüp odadan çıktı.

"Ah, haydi sevgilim..."diye seslendi arkasından Clay. Stetson kovboy şapkası elinde peşinden gidiyordu.

"Bak bu çok iyiydi, değil mi?" dedi Rocky yerinden kalkıp. "Zavallı Tulane, yerinde olmak istemezdim hiç." Yanağından bir makas aldı. "Gitmem lazım. Senatörü aramalıyım. Güney Karolina'da arazi alıp fabrika kurmak isteyen İngiliz lordunun tekiyle ile başı belada."

Elinde mektubu ayakta dikilen Tulane'e arkasını dönüp Rocky de odayı terketti. Her zaman yaptığı gibi Rocky bu kez de taraf tutmamıştı. Rocky'nin özel yeteneğiydi bu. Her tartışmada iki tarafı da idare eder, işler kızışınca ortadan kaybolurdu. Kaçmakta üstüne yoktu. Zamanında o kadar uzaklara kaçmıştı ki geçmişine dair her şeyi kaybetmiş, hatta adını bile değiştirmişti.

Tulane aniden gözlerinden akmaya başlayan yaşları elinin tersiyle sildi. İkilem içinde kalmıştı ve tek başınaydı. Ne yaparsa yapsın, birisini üzecekti.

Ve o anda sorunlarının en önemsizinin, pazar günkü yarışa pembe tavşan kıyafeti ile katılması gerektiği olduğunu fark etti.

***

Sarah, Kountry Mutfağı'nda önüne konan sözüm ona yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salataya baktı. Birkaç marul yaprağı ve ufak domates ile salata sosundan başka bir şey yoktu.

"Domuz etli ızgara sandviç ısmarlamalıydın," dedi Hettie.

İştah açıcı olmaktan çok uzak tabağından başını kaldırıp Hettie'nin çatal bıçağıyla kesmekte olduğu domuz etli ızgara sandvicine baktı Sarah. "Kilo vermeye çalışıyorum," dedi.

"Hepimiz çalışmıyor muyuz? Doğrusunu istersen genelde ben de kendime ziyafet çekmem ama bugün canım istedi." Hettie kestiği ufacık lokmayı ağzına atıp kibarca çiğnemeye başladı ve sonra gözlerini yumup zevkten dört köşeymiş gibi bir inilti çıkardı.

Keşke ben de ızgara domuz söyleseydim diye geçirdi Sarah içinden.

"Açık açık söylüyorum ki," dedi Hettie iç geçirerek, "Fred Carter gerçekten biliyor bu işi. Çok güzel ızgara yapıyor. Daha sık gelmeliyim buraya."

"Biz de sizi daha sık görmek isteriz burada Bayan Hettie." Bu sözler otuzlu yaşlarında, düzgün vücutlu ve siyah saçlı bir garson kızın ağzından çıkmıştı. İş kıyafetleri ve John Deere marka şapkalarıyla, hepsi de ızgara domuz yiyen adamlara servis yapıyordu.

Garson kız Hettie'nin fincanını kahveyle doldurup Sarah'ya baktı. "Kaç zamandır size sormak istiyordum. Herkesin sözünü ettiği, Tulane ile çalışan hanım siz misiniz acaba?"

Sarah zoraki gülümsedi. "Evet, adım Sarah."

"Hey, ben de Ricki." Ricki eğilip göz kırptı.

"Şekerim söylememin ne kadar faydası olur bilmem ama Tulane'in sponsorlarının onu hizaya soksun diye buraya bir kadın göndermeleri iyi olmuş. Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi," diye karşılık verdi Sarah. En kibar Boston aksa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıyla, 'seni ilgilendirmez,' demek istiyor gibiydi. Bereket köşedeki masadan iri kıyım bir adam Ricki'ye adıyla seslenip kahve istedi de, garson kız alelacele uzaklaştı yanlarından.

"Aldırma sen ona. Kıskanıyor. Rhodes ailesinin erkeklerine düşkünlüğü var. Neredeyse Clay'i tavlıyordu ama yüzüne gözüne bulaştırdı. Şimdi de Dash Randall'a kancayı taktı da ama adam oralı bile değil."

"Son Şans'ta bundan başka konu yok mudur? Dün gece Jane bana, geldiğimden beri haftalardır herkesin benim dedikodumu yaptığını söyledi. İşin komik yanı, Pete'in ölümüne kadar sadece bir gece kaldım burada. Başka bir olay olmaz mı bu kasabada?"

Hettie oturduğu yerde doğruldu ve pek mutlu değilmiş gibi görünmeyi başardı. "Hayır, aslında bu kasabada ilginç bir şeyler olmaz. Bu yüzden ve hele de Millie ve Thelma herkese Miriam'ın seni Bill'e uygun gördüüğünü yaydıktan sonra, kasaba halkı dedikodunu yapacaktır, çok doğal bu."

"Ben Bill ile ilgilenmiyorum ki," dedi Sarah.

"İlgilenmiyor musun?" Hettie çatalını tabağa yerleştirdi. Sarah kadının içinin rahatladığına kalıbını basabilirdi.

"Hayır, Bill hiç ilgimi çekmiyor. Amacım işimde başarılı biri olmak, birinin eşi olmak değil."

"İyi bir plan bu herhalde," dedi Hettie. "Peki, buradan nereye gideceksin?"

"Bana şoförlük yapmanıza gerek yok, biliyorsunuz. Rocky'nin arabasını alabilirim."

"Hmmm, doğru diyorsun da, o zaman benim eve dönmem gerekecek ki bu da hiç işime gelmiyor. Hadi bakalım, nereye gidiyoruz? Cenaze işlerini hallettik, kuru temizlemeyi ve çiçekçiyi de."

"İkramları kim sağlayacak?"

Hettie kibarca güldü. "Bu bir güneyli cenazesi, yiyecek içe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek sağlamak diye bir şey yoktur burada."

"Tamam, o zaman beni Tanrı İçin Golf'e götürmeye ne dersin?"

Hettie şaşırmıştı. "Neden gitmek istiyorsun oraya?"

"Yakından görmek için."

"Şükürler olsun ki artık çalışmıyor orası,"

"Şükürler mi olsun? Neden?"

"Yani, öyle bir şey ki... İşte..."Hettie duraklayıp derin bir nefes aldı. Ağzından hoş olmayan bir şey kaçırmaktan çekiniyordu besbelli. "Anlayamazsın," dedi nihayet. "Buralardan değilsin."

"Tamam, bir dene sen yine de. Tulane'in neden o yerden bu kadar utandığını açıkla lütfen."

"Tanrı İçin Golf, her golf deliği İncil'den bir öyküyü canlandıran bir mini-golf sahasıdır. Acınası bir yerdir. Göz zevkini bozar. Biz güneylilerin olmak istemediği bir şeyin basmakalıp örneğidir."

Sarah cüzdanını karıştırıp on dolarlık bir banknot çıkardı. Tezgâhın üzerine koydu hızla. "Herkes aynı şeyi söylüyor fakat ben de bunu anlamıyorum. Çok komik bir fikir, kabul ama pazarlama açısından çok potansiyeli olan bir fikir. Bu günlerde aile değerleri çok tutuyor, bilirsin."

"Pazarlama mı? Delirdin mi sen? Ne yapmak isityorsun, bütün Kuzeyli'ler buraya gelip bizimle alay mı etsin, bunu mu istiyorsun?"

Sarah yok der gibi başını salladı. "Hayır. Her türden insanın gelip kasabanızda golf oynamasını istiyorum. Garip gelebilir, ama çok eğlenceli. Bu kasabanın önemli bir yer olmasını sağlayabilir."

"Eğlenceli mi?"

"Hiç golf oynadın mı orada?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hettie'nin mermer gibi beyaz yanakları hafifçe kızardı. "Evet, yani çok küçükken oynamışımdır."

"Ve?"

Hettie omzunu silkti. "Eğlenceliydi. Altı yaşındayken öyleydi yani. Şimdi çok daha büyüğüm. Bak, o golf alanını görmene gerek yok. Hepimiz keşke hiç olmasaydı diyoruz."

"Ama benim *görmem* gerekiyor. Er ya da geç insanlar Tulane'in babasının geçimini nereden sağladığını öğrenecek bir şekilde. Hazırlıklı olmalıyım. Hazırlıklı olmak için de o golf alanını kendi gözlerimle görmem lazım."

***

Hettie gümüş rengi arabasını Tanrı İçin Golf alanının önündeki çakıl taşlı otoparka sürdü. Motoru durdurup ön camdan dışarı baktı. "İşte tüm ihtişamı ile golf alanı."

"Getirdiğin için teşekkürler," dedi Sarah.

"Ne kadar berbat bir yer olduğunu anlayacağın anı iple çekiyorum."

Sarah arabadan inip şık ayakkabılarıyla çakıl taşlı yere bastı. Bir zamanlar İsa'nın heykeli olan koca yıkıntıya doğru yürümeye başladı sendeleyerek.

"Sırası gelmişken," dedi Hettie aynı tür uygunsuz ayakkabılarıyla Sarah'nın peşinden giderken, "belki de Tulane hayatının bu bölümünün gizli kalmasını istemekte belki de haklıdır diye düşündün mü?"

"Başka seçeneği yok. Tulane artık ünlü biri şimdi. Sırlarını uzun süre gizli tutamaz. Er ya da geç babasının bu alanın sahibi olduğunu biri keşfedecektir."

"Zavallı Tulane, ne kadar utanacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eminim ama belki de zararı en aza indirmede kendisine yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bunun için geldim buraya. Ulusal Markalar'ın tüketicileri bu durumu öğrenince bebek bezlerinin satışının etkilenmemesi için bir şeyler yapmak zorundayım."

"Tanrı'm, bayağı zor bir durum, değil mi?"

"Sanırım öyle ama benim işim bu."

Sarah ilerlerken golf alanına götüren patikayı inceliyordu. Yürüyüş yolu savaş alanından bir görüntü gibiydi adeta. Patikayı çevreleyen çamların tümü kömür olmuştu. Her tarafı karbonlaşmış ağaç gövdelerine bile dolanan japon sarmaşıkları sarmıştı. Yanık tahta kokusu vardı hâlâ havada.

"Vay canına, ne olmuş burada böyle?" diye sordu Sarah.

"Petrol deposuna yıldırım çarpmış ve patlamada sulama sistemi zarar görmüş diyorlar," diye karşılık verdi Hettie. "Jimmy konuşurken duymuştum. Kocam da dahil, kasabada herkes bu köhne yerin nihayet son müşterini görmüş olmasını Tanrı'nın bir lütfu olarak görüyor."

Hettie çevresine bakındı. Parlak mavi bakışları yumuşamış gibiydi.

"Küçük bir kızken buraya babamla gelmeye bayılırdım," dedi Hettie tatlılıkla. Sonra gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Kahretsin. Duygusal bir yıkıntı oldum bugün. Nedense cenazelerde hep böyle olurum. Haydi, sana Nuh'un Gemisi'ni göstereyim."

Aslında gemi değildi gösterdiği, büyük bir gemi şeklinde inşa edilmiş bir yiyecek büfesi ve küçük bir ofisi olan bir ahırdı.

"Elbert'in hayvanat bahçesiydi burası," diye açıkladı Hettie. Fırtınadan sonra hayvanlar Dash Randall'ın çiftliğine taşın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Orada Mamie için bol yeşillik var."

"Mamie mi?"

"Boynuzlu bir inek o."

Sarah güldü.

"Nesi komik?"

"İneğin adını bilmen komik geldi. Herkes bilir mi ineğin adını?"

"Bilmem. Ben Mamie'yi haftada birkaç kez görüyorum çünkü Dash'ın çiftliğinin orada at biniyorum."

"Ah." Hettie'yi aslında çok sevimli bulmaya başlamıştı. O kırılgan dış görünümün altında gerçek bir insan saklıydı. Kepenkleri inmiş satış tezgâhının önünden geçip, Sarah ilk golf deliğine doğru yürüdü.

Deliğin hemen yanındaki elma ağacının yanında, üzerinde incir yapraklarıyla fiberglastan yapılmış Havva Ana, parlak kırmızı bir elmaya uzanmıştı. Meyveyi zehirli yılana benzemesi için siyaha boyanmış maket bir yılan ikram ediyordu. Golfçü, ağacın diğer yanındaki deliğe sokabilmek için topunu Yasak Ağaç'ın köklerinin arasından geçirmek zorundaydı. İlk top vuruşunun yapılacağı yerde, küçük bir levhada şunlar yazıyordu:

Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı.

"Yaradılış'ın üçüncü bölümünden bu," dedi Sarah, "ama teknik olarak Havva Ana ancak yasak meyveyi yedikten *sonra* incir yapraklarını koymuştur üstüne. Sanırım golf sahasının ortasına çıplak bir Havva yerleştirmek insanları şoke ederdi, değil mi?"

"Ruby'nin seni çok seveceğine kalıbımı basarım."

"Ne?"

"Oğlumu tam da senin gibi bir kadına teslim etmek isterdim. Kutsal Kitap'ı bilen iyi bir kadın, bir anne için çok değerlidir."

"Çocuğunuz var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hettie yok der gibi başını sallayıp bakışlarını çevirdi. Sarah golf alanını inceleyen Hettie'nin bakışlarını izliyordu. Dört bir tarafta fiberglas heykeller vardı. Davut ve öldürdüğü Filistinli savaşçıdan, Hazreti İsa'nın dirilişine kadar her tür olayın heykeli vardı. Şaşırtıcıydı. Hem yapmacık hem son derece sanatsaldı. Ne var ki, bir yıkıntı halindeydi ortalık. İlgi ve onarım bekliyordu.

Sarah gözlerini kapatıp çam ve başka bir şeyin kokusunu çekti içine. Eski ve ilkel bir şeyin. Sihirli bir şeyler vardı burada. Hissedebiliyordu.

Birdenbire bir şimşek çaktı beyninde. Sihirli olan şey Tanrı İçin Golf idi. İnsanın birlikte büyüdüğü ve sonradan unuttuğu cinsten bir sihir. Haley'nin annesinin cennette İsa ile beraber olduğunu söylerken duyduğu saf inanç gibi bir sihirdi.

"Elbert meleklerini burada görüyor," dedi.

"Lütfen, sen de baş..."

"Yok, onları sahiden görüyorum demedim ama onların burada olduğunu hissediyorum. Birden farkına vardım ki eğer meleklere olan inancımızı yitirirsek hepimizin başı derde girer. Bunu duymak istemediğini de biliyorum, fakat Tanrı İçin Golf önemli."

"Sen de en az Elbert kadar kafayı yemişsin."

"Belki de öyleyim Hettie. Ama sen de az önce çocukluğunda buraya geldiğini söylerken, gözlerinin yaşardığını kabul et. Büyüdüğümüzde böyle bir yerin eğlencesinden vaz geçmemiz gerektiği hangi kitapta yazıyor?"

"Ama burası şaka gibi, üstelik komik bile değil."

"Gördün mü, büyümüşsün ve mucizelere inanma yeteneğini kaybetmişsin işte. Bana kalırsa kasaba bu yeri diriltmek için bir komite kurmalı. Çok ciddiyim."

Hettie dehşet içindeydi. "Burayı diriltmek için komite mi kuralım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesinlikle. Özel hayatlara burunlarını sokmak yerine, insanlara saf inancın ne olduğunu hatırlatmak gibi gerçekten değerli bir uğraş çevresinde toplanıp kasabaya daha büyük bir iyilik yapacak, kilise hanımlarından oluşan bir komite. Dünyanın buna çok daha fazla ihtiyacı var bana sorarsan."

"Hani sen Tulane'e yardım edecektin? Öyle sanıyordum. Burayı kurtarmak için biri komite kurmaya kalkarsa, Tulane çok sinirlenecektir."

"Bundan eminim. Fakat masumiyeti kucaklaması için büyümesi gerekiyor artık. Belki de hepimizin bunu yapması gerekiyor."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun. Az önce benim alaycı olduğumu söyledin. Biliyor musun? Belki de haklıydın. Ama buranın alay konusu edilecek bir yanı yok. Aç gözlerini Hettie ve buraya altı yaşında bir çocuğun gözleriyle bak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 10

Akşamüstü Sarah, Ruby'nin evine döndüğünde, evde çok duygulu anlar yaşanıyordu. Görünüşe bakılırsa Pete'in vasiyetnamesinin okunması pek de iyi geçmişe benzemiyordu.

Arlene uluorta ağlıyordu. Elbert sırra kadem basmış ve söylentilere bakılırsa Harley motosikletine atlayıp gezintiye çıkmıştı. Jane ve Clay arka bahçede tartışıyordu. Kuzen Alex verandadaki sallanan koltukların birine gömülmüş somurtuyordu. Rocky asker kaçağı gibi izin almadan yok olmuştu ama cep telefonuyla arayıp cenaze işlerinin yolunda olup olmadığını sormuştu hiç değilse. Stone da ortalıkta yoktu ama bunda bir gariplik yoktu elbette.

Kilise Hanımları ekibi de gözden kaybolmuş, kuşkusuz ailelerine akşam yemeği hazırlamak üzere evlerinin yolunu tutmuştu. Gerçi bulaşık makinesine sığmayan birkaç kirli tabak dışında ortalığı toplamışlardı.

Basmakalıp çelik bir manolya misali Ruby olan bitenlerden ötürü soğukkanlığından hiç ödün vermemiş gibiydi. Oturma odasında torunlarıyla dama oynuyordu.

Yapacak başka bir işi olmadığından Sarah kalan kirli tabakları yıkamaya koyuldu. Bir yandan da pazartesi günü yüzleşeceği sorunları geçiriyordu aklından. Deidre tam bir rapor bekliyordu kendisinden ama hem Deidre'yı hem de Tulane'i memnun ede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek bir çözüm bulamıyor, işin içinden çıkamıyordu.

"Hey."

Tulane'in sesiyle irkildi ve düşüncelerinden sıyrıldı. Adam arkasından uzanıp süngeri elinden almıştı. Gövdesi hiç temas etmeden tam arkasında duruyor ama Sarah'nın bedeni adamın bedenine tıpkı bir ergen kız gibi reaksiyon veriyordu.

"Beş dakikadır pencereden dışarı bakıyorsun, tek bir tabak bile yıkamadın. Jane ve Clay'in dediklerine mi kulak kabartıyorsun? Sanırım evli bir çift olarak ilk tartışmalarını yapıyorlar. Anneme kalırsa çok hoş ama bana göre çok budalaca."

"Tanrı İçin Golf ile ilgili tartışıyorlar."

"Evet. Ne kadar saçma bir konu. Peki, papazla flört etmek, cenaze işlerini ayarlamak ve tabak yıkama numarası yapmak dışında başka neler yaptın bakalım?

Sarah evyenin üstündeki raftan bir havlu çekip ellerini kurularken dönüp Tulane ile yüz yüze geldi. Birkaç santim ötesinde duruyordu adam ve gözlerine bakabilmek için Sarah başını arkaya attı. Tulane çok yaklaştığında vücudu her zaman bir şarkı mırıldanır gibi oluyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Doğrusunu söylemem gerekirse bu öğleden sonra Hettie Marshall ile Tanrı İçin Golf'ü görmeye gittim. Ve artık gördüğüme göre, senin neden orayı..."

"Tanrı İçin Golf'e mi gittin? Ne halt etmeye?"

"Görmem gerekiyordu."

"Hayır, gerekmiyordu."

"Evet, gerekiyordu. Neyle başa çıkmam gerektiğini bilmeliyim."

"Sen mi başa çıkacaksın? Ya ben nelerle başa çıkmalıyım, farkında mısın?" Sesi yükselmiş, çenesindeki kas seğirmeye başlamıştı. "Öğleden sonra avukatın ofisinde olanları duydun mu?

"Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pete Amca Tanrı İçin Golf sahasını onarması için babama *benim* yardım etmemi vasiyet etmiş. İnanabiliyor musun?"

"İyi etmiş." Sarah elindeki havluyu yerine astı ve mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"İyi mi etmiş? Ne demek şimdi bu?"

Sarah omuzlarını silkti. "Bak ben Pete amcanı hiç tanımadım ama Tanrı İçin Golf'ün onarılmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüşse, sanırım ben de ona katılıyorum."

"Neden? O yeri gördün. Gözü rahatsız eden, çirkin bir yer, üstelik de alay konusu. Neden onarılsın ki?"

"İyi de, sanırım sen ve ben farklı şeyler görüyoruz orada. Ben çocukların Kutsal İncil ile ilgili öyküler öğrenebilecekleri bir yer gördüm. Meleklerin yaşayabileceği bir yer gördüm."

"Hah?" Tulane'in ağzı açık kaldı ve sanki beyaz gömlekler giymiş adamlar gelip onu götüreceklermiş gibi baktı kendisine.

"Bana öyle bakma Tulane. Aklımı kaçırmadım. Babanın da aklını kaçırmadığına çok eminim. Dürüst olmam gerekirse, Haley'nin meleğinin endişe edilecek bir şey olmadığını düşünüyorum. Onun yaşındayken ben de meleklere inanırdım. Sen inanmaz mıydın? Noel Baba ve uçan geyikler gibi bir sürü şeye daha inanırdım. Rahat bırak kızı allahaşkına. Kızcağız henüz yedi yaşında."

"Senin meleklere inanman başka, Haley'nin melekler görmesi başka, tatlım. Benim ve Haley'nin burada büyümesinin nasıl bir şey olduğunu aklın hayalin almaz. Orada durmuş, bana Tanrı İçin Golf'ün kurtarılması gerektiğini söylemeye hakkın yok. Yıldırım dizisinin oraya çarpması o yerin başına gelebilecek en iyi şeydi. Tanrı İçin Golf'ü tümüyle gömebilirsek, belki de ailem bu kasabadan ayrılır ve her şey farklı olur."

"Tulane, buradan kaçıp gitmek geçmişi değiştirmeyecek.

Olaylar farklı olmayacak. Bana güven bu konuda. Deneyimliyim. Bir yerden kaçıp gitmek kim olduğunu değiştirmiyor."

"Sen mi? Deneyimli mi? Komiksin yahu. Altı yaşında bir çocuk kadar safsın. Belki de bu nedenle Tanrı İçin Golf sorununu anlayamıyorsun."

"Lütfen yapma bunu."

"Neyi?"

"Bana saf ve deneyimsiz demeyi. Sandığın kadar iyi bir kız değilim. Üstelik sonunda genellikle iyi insanlar kazanır."

"İyi o zaman," dedi Tulane sırıtarak, "kötü kız olmak konusunda ciddi isen yardım etmeye hazırım. Yani istersen seni bu akşam dışarı çıkarayım da kasabanın altını üstüne getirelim, ne dersin?"

Kıpkırmızı oldu Sarah. "Nasıl getireceğiz kasabanın altını üstüne?" diye fısıldadı.

"Bilmem ki. Sıradan bir şey yaparız işte. Güney Karolina'nın Son Şans kasabası ortalığı kasıp kavurmak için ideal bir yerdir. Her köşe başında oğlanın biri tökezlesin diye bekleyen kilise hanımları vardır." Adam ona meydan okuyordu, öyle mi? Tanrı İçin Golf konusunda haklı olduğunu göstermek için onun gerçeği göremeyecek kadar çocuksu olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bu meydan okumaya karşılık verirse, en fazla ne olabilirdi ki?

Bir duygu seline kapıldı. Heyecan. Dehşet. Korku. Öngörü. Vücudundaki her hücre canlandı birdenbire.

"Tamam," dedi çenesini hafifçe kaldırarak. "Ben varım."

Tulane afallamıştı. Demek onu gerçekten şaşırtmış olmalıydı. İyi.

***

Gösterge panosunun yeşil ışığı vuruyordu Tulane'in yüzü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne. Yola odaklanıp gaza bastı. Stone Rhodes'un Ford marka kamyoneti belki çok eskiydi ama motorunda hiçbir sorun yoktu. Motor gürledi, Sarah arkasına yaslandı.

Önlerinde yılbaşı kurdele şekerlemelerine benzeyen ve üç tepecik boyunca uzayan, dümdüz, çift şeritli bir yol vardı.

Kamyonet hızlandıkça Sarah gözlerini faltaşı gibi açmış, daha ilk tepeye varmadan iki yüz kilometre hıza dayanan göstergeye dikmişti. Trafik kurallarını çiğnemek diye buna denirdi işte.

Adeta havalanır gibi yokuş aşağı giderken kamyonetin tabanı hafifçe yere vuruyor, Sarah bel kemiğini ürperten sarsıntılar hissediyor, araba tekrar tırmanışa geçiyor ve bir kez daha yokuş aşağı vuruyordu.

Tulane frene bastı, lastikler gıcırdadı ve yanık kauçuk kokusu geldi. Araba yana doğru sarsıldı. Devrileceklerine ve o an orada öleceğine emindi Sarah. Ama olmadı.

Başına gelenleri anlatmak için yaşadı. Yol sola kıvrılınca kamyonet yavaşladı. Tulane göz ucuyla baktı Sarah'ya. Tek bir söz söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Yakındaki bir su birikintisine doğru ağır ağır sürdü arabayı Tulane ve farları söndürdü. Bir saniye sonra karanlık bir patikada, üzerinde Edisto Golf Kulübü yazan levhaların bulunduğu tuğladan yapılmış birkaç kapının önünden geçtiler.

"Golf kulübü mü?" diye sordu Sarah.

"Evet hanımefendi. Kuralları çiğnemek ve ortalığı kasıp kavurmak için golf kulübünden daha iyi bir yer yoktur."

"Golf mu oynayacağız?"

"Öyle bildiğin golf kulüplerinden değil burası."

"Ne tür bir golf kulübü peki?"

"Elbert Rhodes'un çocuklarını üye olarak kabul etmeyen türden bir kulüp. Tanrı İçin Golf'ü ve bütün melek senaryola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını bildiğine göre, artık nedenini tahmin edebilirsin sanırım."

"Anlıyorum. Yani sosyal adalet adına, öyle mi?"

Kahkahalarla güldü adam. "Hay çok yaşa sen, amma komiksin. Hayır, hanımefendi sosyal adalet adına değil, yasak bölgeye izinsiz girme adına."

"Ah, dün geceden sonra düşünmüştüm ki..."

"Kuralları yıkıp ortalığı kasıp kavurmaya çıkmadık mı biz tatlım? Ne yani, durayım mı?"

Hayır der gibi başını salladı Sarah.

Yol genişledi ve Tulane kamyoneti çakıl taşlı park yerine doğru sürdü. Sol taraftaki bir dizi tek katlı tahta evin teneke çatıları üzerine vuran ayışığı suya yansıyordu.

Motoru stop ettirdi Tulane. Suyu işaret ederek, "İşte orası Edisto Nehri," dedi, "Amerika'nın en uzun karasu nehridir. Ve bu golf kulübü de Allenberg İlçesi'nin zengin ve soylularının sıcak yaz günlerinde serinlediği eski moda bir yüzme deliğidir."

"Ooh." Kadının midesi dizlerine düşecek gibi oldu. Gecenin bir vaktinde buraya gelmelerinin ancak tek bir nedeni olabilirdi. Tulane suya girip yüzmeye niyetliydi besbelli ama hiçbirinin mayosu yoktu.

Adam karanlıkta kıkır kıkır gülüyordu. "Yüzmeye var mısın?"

"Anadan doğma gireceğiz suya, öyle mi?"

"Elbette. Seni üstündekileri çıkarıp ıslanmaya davet ediyorum."

"Davet mi ediyorsun?" Başı beladaydı çünkü üstündekileri çıkarmayı *istiyordu*.

"Haydi, o zaman gidelim," dedi adam kamyonetin kapısını açıp. "İskeleye doğru yürüyelim hele."

Sarah arabadan inip dar beton yol boyunca nehire doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzanan iskeleye kadar Tulane'i izledi. Bu noktada Edisto Nehri'nin genişliği topu topu on beş metreydi. Ayışığı, karanlıkta dans eden gümüş balıklar gibi parlıyordu siyah suyun yüzeyinde. Ağır ve nemli havada tuhaf bir bakır kokusu vardı. Suyun kenarlarında simsiyah bekçileri andıran hiç de aşina olmadığı ağaçlardan bir orman yükseliyor, ağaç dalları sudaki yosunlara doğru eğiliyordu.

Manzara şehvet dolu, yabancı ve baştan çıkarıcıydı. İçinde, yürek çarpıntısına ayak uyduran, kurbağa ve cırcır böceklerinin seslerine karışan ahlaksız bir şeyler doğuyordu.

İskeleye çıkıp yürüdüler. Adımları tahtaların üzerinde boş sesler çıkarıyordu. Bir an Tulane dönüp kadına baktı, gözlerindeki ifadeyi karanlıkta göremiyordu Sarah. Bir sonraki eylemini düşünmek ister gibi durakladı adam. Sarah sessizce yakarıyordu. *Lütfen Tanrım, vazgeçmesin. Lütfen.* Tanrı'nın iyi kızlardan gelen yaramaz isteklere kulak asıp asmadığından emin değildi Sarah ve sonra içindeki mazbut kıza yol verdi.

Birkaç saniye içinde Tulane golf gömleğini çıkardı. Üstüne vuran soluk ay ışığında Sarah adamın göğsüne ancak bir iki saniye hayranlıkla bakabilmişti ki, Tulane ayakkabılarını çıkarıp, kemerini çözdü. Otuz saniye içinde çırılçıplak kalmış ve beş saniye sonra suya dalmıştı bile. Soluk ışıkta ancak bir an görebildiği adamın bedeni, gördüğü kadarı ile bir kadının aklını başından almaya yeterdi. Belki yarış arabası pilotluğu gerçekten de *gerçek* bir sporduçünkü bir sporcununki kadar yapılıydı Tulane'in vücudu.

Bir dakika kadar sonra adamın başı suyun yüzüne çıktı. "Hadi girsene, su harika," diye seslendi kadına yumuşak bir sesle.

Saçlarındaki tokayı çekip aldı Sarah. Bukleleri omuzlarından aşağı dökülmüş ve gizleme numarası yaptığı yerlerini örter gibi olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabah biri öldüğü için giyilmesi gerektiğini düşündüğü, sıcaktan üstüne yapışmış siyah kıyafetini çıkarmaya başladı. Serin ve nemli hava çıplak tenine dokununca kol ve sırtının tüyleri ürperdi. Suyun içinden adamın kendisini izlediğinden emin olduğu için çarçabuk hareket ediyordu. Lady Godiva[5] gibi çırılçıplak kaldığında, üç adım ilerleyip iskelenin ucuna geldi ve simsiyah suya bıraktı kendini.

Suya dalar dalmaz vücudu şoka girmişti. Dermansız beyni iki gerçeği kaydedebiliyordu yalnızca: Edisto Nehri'nin ısısı Kutup Denizi'ninkiyle hemen hemen aynıydı ve gecenin karanlığında hiç belli olmayan hızlı bir akıntısı vardı.

Tulane'in adını haykırdı. Suyu arşınlayarak anında yanına geldi adam. Sesi ahenkli ve son derece sakindi. "Rahat ol, sadece su üstünde kalmaya bak. Bırak akıntı seni sürüklesin."

Sarah gevşemeye çalıştı ama gece olduğundan için aniden gece daha karanlık, su daha da tehlikeli ve her tür sürüngen yaratıkla doluymuş gibi geldi. Ne demeye kuralları yıkmaya kalkmıştı ki? Biri beyninin içindekileri kontrol etmeliydi.

"Oradaki koskoca salı görüyor musun?" dedi adam. "Ona doğru yüz ve zincirini yakalayıp tutun."

Akıntı onları içine çekiyor ve ileri fırlatıyordu. Suyun ortasında nehrin bir ucundan diğerine asılı bir kabloya zincirlerle bağlı plastik şamandıraların üstüne oturtulmuş tahta bir sal vardı.

Tulane sala doğru yüzmeye başlamıştı bile. Sarah kendisini akıntıya bırakıp uzaktaki karaltıya doğru onu izledi.

Adam kendisinden önce sala varmış, sağ eliyle zinciri kap-

5 Kocası Chester Kontu Leofric'in koyduğu ağır vergileri kaldırtabilmek için, bir at üzerinde Coventry kentini çırılçıplak dolaşmış efsanevi İngiliz kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış, sol eliyle de kadını kendisine doğru çekmişti. Kolunu yılan gibi beline doladı.

Göğsünü göğsüne yaslayıp kendini adamın sımsıkı saran koluna bıraktı. Demir atacak bir yer bulmuş gibi elleri aniden adamın boynuna dolanmıştı. Çevrelerinde dolanıp ayaklarının arasından bastırıp onları nehirden aşağı sürüklemeye çalışan çılgın akıntıya karşı her ikisi için mücadele veriyordu.

Memeleri adamın sımsıcak göğsüne yapışmıştı ve akıntı onları çektikçe bacakları adamınkilere çarpıyor ve aralarından kayıyordu.

Tamamen adamın insafına kalmış gibiydi. Tulane onu bırakırsa boğulurdu. Bağırsın mı, yoksa güvensin mi adama, bilemiyordu.

"Bak hele, ne hoş bir gelişme bu böyle, ne yazık ki su çok soğuk." Karanlıkta bile adamın gözlerindeki muzip pırıltıyı fark edebiliyordu Sarah. "Ama öte yandan belki de suyun soğuk olmasında bir hayır var," diye devam etti. "Düşünüyorum da, kendimize gelmemiz için belki de bize soğuk su gerekiyordu."

Doğruya doğru. Adamın kollarının gücü, gövdesinin sıcaklığı ve kısacık kesilmiş saçlarının avucunda bıraktığı duygu aklını başından almıştı kadının. Su bir saniye önceki kadar soğuk değildi.

O karanlıkta bile gözleri birbirlerinkinin içinde, bir an öylece kalakaldılar. Beklenmedik bir mahremiyet doğuyordu.

Kısacık kırpılmış saçlarına duyduğu merakı tatmin etmek istercesine, kadın sağ elini uzatıp adamın kafasında gezdirdi.

Adam başını hafifçe kaldırıp kadının temasına karşılık verdi.

Ve sonra eğilip kadını dudaklarından öyle bir öptü ki, Edisto'nun buz gibi suyu neredeyse kaynayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öpüşmenin şok dalgasından Sarah'nın beyni darbe almış gibiydi. Beyin hücreleri adamın tekniğini kaydetmek dışında hiçbir işlevini yerine getirmiyordu. Tulane kadının ağzını ele geçirmektense alt dudağına ufacık öpücükler kondurmak, kendi dudaklarının ısısıyla emmek ve dilini kadının ağzının içinde gezdirmekle meşguldu.

Öpüşü yumuşak, şehvetli ve aynı zamanda rahatsız edecek kadar nazik bir davetti. Nezaket istemiyordu. Nezaketten bıkıp usanmıştı.

Adam ağzını hafifçe açmış, Sarah da hemen içine dalmıştı. Adam diliyle onunkine karşılık verdi. Bu dansı yönetmeye niyeti yoktu Tulane'in. Kadın nereye isterse oraya gitmeyi, onu izlemeyi yeğlediği belliydi. Ve kadın adamın ağzının her karesini tanımak istiyordu. Bunu bitirdiğinde sakalının törpüsünü, göğsünün düzlemlerini keşfetmek ve her yanına dokunmak istiyordu.

Sarah'nın bedeni aslında, buz gibi suda yüzerken hissedilmesi mümkün olamayacak kadar yoğun duygulardan patlamak üzereydi. Sanki akıntı çekip alacakmış gibi adamın gövdesine yaslanıyor, sımsıkı tutunuyor ve akıntıyla savaş veriyordu.

Tam kadın sala çıkmayı önerecekti ki, kör edici bir ışık parladı karanlıkta. Tanrı'nın bir yıldırımla birlikte onu öldürmek istediğini düşündü o an Sarah.

Tulane dudaklarını ayırdı. Kıyıdan sahibi belirsiz bir ses geldi, "Tamam, neden bu işe bir motelde devam etmiyorsunuz? Ama sakın Peach Blossom Motel'e gitmeyin, duydunuz mu? Bamberg'de Lillian Bray'e yakalanmanın mümkün olmayacağı başka bir motel var."

"Kes sesini Stony. Neden o kahrolası feneri kapatmıyorsun? Kızgınsın, biliyorum, ama inan benim suçum değil. Pete'in mektupta yazdıklarından ben sorumlu değilim," diye bağırdı Tulane sanki o anda aklına gelmiş gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkasında öncekinden daha da karanlık bir gece bırakarak kayboldu ışık. "Bunun Pete'in mektubuyla bir alakası yok," diye karşılık verdi Stone kıyıdan bağırarak. "Bayan Bray buralarda çılgınca bir alem yapıldığına hükmetmiş ve gördüğüm kadarıyla pek de haksız sayılmaz. Emniyeti aramış. Beni gönderdiler kontrol etmem için. Sanırım kocakarı geceyi kasabada değil, nehir kenarındaki evinde geçiriyormuş."

Kahretsin. Eğer Lillian Bray, Pete'in cenazesinden önceki gece Sarah ile çırılçıplak nehirde yüzdüğünü öğrenecek olursa, annesinden iyi bir kalay duyacağına hiç kuşku yoktu. Üstelik Lillian, Peder Ellis ve Sarah Murray ilişkisi konusunda büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı. Daha da kötüsü, kilisenin gönüllü hanımları Sarah ve kendisiyle ilgili bir sürü dedikodu üreteceklerdi.

Fırsattan istifade, Sarah başını adamın çenesinin altına soktu. Hem harika, hem de korkutucu bir samimiyetti bu.

Vay canınaaa... Dur bir dakika oğlum. Sarah'nın gerçekten de müthiş kıvrımları olan küçük bir vücudu ve iyice sapkın düşünceleri vardı belki ama uzun vadeli bir şeyler düşünmeye hiç niyeti yoktu Tulane'in. Ve Sarah uzun vadeli ilişkiye girilecek kadınlardı.

"Hem senin zorun ne Allah aşkına oğlum?" dedi Stone. Sanki Tulane'in davranışlarındaki yanlışları gözüne sokmak istercesine, özellikle gelmişti buralara kadar ki pek de haksız sayılmazdı.

Cevabı beklenilmeyen ve etkili olsun diye sorulmuş bir soru olduğundan, Tulane yanıtlama gereği duymadı. Belli ki Stone bu soruyu büyük abi pozlarıyla can sıkıcı bir biçimde düzenli olarak soruyordu.

"Çık da üstünü başını giy, duydun mu beni? On dakikada burada olmazsan, yemin ederim seni kelepçeleyip emniyete

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götürür, başkasının mülküne izinsiz girme ve açık saçık teşhirden içeri tıkarım. Düşün bir, Pete ne düşünürdü acaba, özellikle de onu uğurlama törenini kaçıracağın için."

Stone duraksadı uzun bir süre ve sonra yeniden başladı. "Hele sen Sarah, senden hiç beklemezdim bunu."

Sarah garip bir ses çıkardı ama pek de pişmanlık yoktu bu seste.

"Yani?" dedi Stony. "Duydun mu, duymadın mı?"

"Beni hapise tıkmazsın sen Stony. Biz kardeşiz."

"Hele bir dene de gör bakalım. Aklını başına devşirmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Kasabada herkes *benim* kamyonetimi arka yollarda yarış arabası gibi kullandığını bildirdi bana. Biliyorsun ki o benim tek arabam. Manyaklar gibi kullanırken bunu aklından geçirdin mi hiç?"

"Sana yeni bir kamyonet alabilirim Stone."

"Öyle ya. Tanrı İçin Golf'ü kurtaracağın gibi. Tulane, hayatta paradan daha önemli şeyler var. Mesele kamyonet değil. Çıkar kıçını o nehirden de hayatında bir kez olsun adam gibi davran."

Tulane'in aklı başına gelmiş gibiydi. Sarah bir süreliğine aklını başından almayı becermişti. Tanrım, ne güzel öpüşüyordu bu kadın.

"Duydun mu?" dedi Stone.

"Evet, duydum."

"Güzel."

Tulane önce nehrin kıyısı boyunca yürüyen Stone'un ayak seslerini ve sonra da polis arabasının taşlı yoldan gidişini duydu. Ağabeyinin giriş kapısında tam söylediği dakikada onların gelmelerini bekleyeceğini ve sonra da büyük olasılıkla, çok utandırıcı olmasına rağmen, kasabaya kadar polis arabasıyla kendilerine eşlik edeceğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone bir yetişkin, hem de yedi yaşından beri bir yetişkin olduğundan, her zaman böyle davranırdı. Tulane ağabeyinin sözünü dinlemek zorundaydı. Kahretsin, kendisi de bir kardeş *olmak* zorundaydı.

Ne can sıkıcı bir şeydi bu.

"İşte böyle tatlım, sanırım kasabanın altını üstüne getirme gecemiz yüz kızartıcı bir biçimde noktalanmış oldu," dedi Tulane tutunduğu zinciri salarak. Akıntıya bıraktılar kendilerini.

Sarah'nın boynuna kıskaç gibi sımsıkı doladığı kollarından kurtulup suyun dibine daldı Tulane. Az sonra kafasını sudan çıkararak, "Bu tarafa Sarah, beni izle. Az ötede sığ bir yer var, ordan çıkabilirsin," diye seslendi usulca kadının paniğe kapılmasına fırsat vermeden.

Nehrin kıyısına kadar adamı izleyip ayağını yere bastı Sarah. Su köprücük kemiğine kadar geliyor, ayışığı kirpiklerinde ve omuzlarında cıva gibi parıldayan su damlacıklarına vuruyordu. Su tanrıçasına benziyordu kadın ve Tulane onu şehvetle arzuluyordu.

Yavaş yavaş meme uçlarına kadar inen suyun içinde yürüyerek kendisine doğru ilerliyordu. Adam ona baktıkça büyük bir cinsel arzu kapladı içini. Vücudu sertleştiğinde kadının yüzüne dikti gözlerini. Ayışığı gözlerinde kıvılcımlar saçıyordu. Baştan çıkarıcıydı. Kendisine sunulan olanaklardan başı dönmüş, gözleri çakmak çakmak parlayan bir kız çocuğu gibiydi. Bu durumdan yararlanmak çok kolay bir işti ama Pete'e duyduğu öfke ve hüzün engel oluyordu ona.

Üstelik Sarah gibi bir kadınla böyle bir şey yaşanacak bir gece değildi bu. Büyük olasılıkla, zaten işlerin çığrından çıkmasına fırsat vermeden frenleyecekti kendisini. Elbette Stone daha atik davranmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, bu Peach Blossom Motel tam olarak nerede?" diye sordu Sarah.

Tulane kadının yumuşak, başka yöne odaklanmış bakışlarını ve o bakışların söylediklerini görmemek için gözlerini sımsıkı yumdu.

"Peach Blossom Motel'e gitmiyoruz, çıkar bunu aklından. Kuralları çiğnemek istediğinin farkındayım ama bu kuralı çiğnemeyeceğim. Sen tek başına Bayan Miriam'da kalıyorsun."

Kadının bakışlarında bir şeyler değişti ve onu bu şekilde reddettiği için canını yaktığını anladı Tulane. "Büyük bir yanlış yaptık," dedi gerilimli sessizliği bozarak.

"Ama..."

"Bak canım, Pete amcanın ölümü beni sıkıntıya soktuğu için oldu bütün bunlar, tamam mı? Hiç aklımda..." Tulane duraksadı. Gerçek buydu. Vasiyet okunduğundan beri diken üstündeydi.

Ama şimdi *düşünüyordu.* Sarah ve Peach Blossom moteli olacak iş değildi.

Sarah kollarını kavuşturdu çıplak göğüslerinin üstüne. Tulane ne demek istediğini okumuştu. Kadının savunma mekanizması harekete geçmişti ve bu durumdan neredeyse hoşnuttu. Sarah kendisini korumalıydı ve ona kızmalıydı aslında. Eğer kadın kızmışsa, olayları mantık sınırlarının ötesine taşıdığı için bir pislik gibi hissetmesine gerek yoktu Tulane'in.

"Ne yanlış yaptım ki ben?" diye sordu.

İrkildi Tulane. Bu soruyu hiç beklemiyordu. "Ne mi yaptın? Tatlım, hiçbir yanlış yapmadın. İyi bir fikir değildi bu, o kadar."

"Ama..."

"Seni öpmemeliydim. Buraya getirip hadi soyunalım da dememeliydim. Çok aptalca davrandım. Stone'un da hep söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diği gibi, ben önce eyleme geçiyor, sonra düşünüyorum. Benimle özdeşleşmiş bir kusur."

"Hayır."

"Bundan böyle, eyleme geçmeden önce enine boyuna düşünme kararı aldım. NASCAR benden bunu bekliyor, Stony bunu yapmamı istiyor, annem bunu yapmamı istiyor ve doğrusunu istersen Pete Amca hep bunu söylerdi. Hayatımda ilk kez otoritenin sözünü dinlemeye karar verdim."

"Ay, bana bu palavraları sıkma lütfen. Öpüşmemi mi beğenmedin?"

Aman yarabbi, ne de saftı. Çırılçıplak suya dalmayı önerdiğinde aklı neredeydi? Küçük, deneyimsiz Sarah'nın yetişkin olmak için ihtiyacı olduğu bir şeyi istediğini tahmin etmeliydi.

Sıradan erkeklerin cinsellik konusunda nasıl davrandıklarını Sarah'ya öğretecek adam olmak istemiyordu. Ertesi gün güzel yüzünde oluşacak hayal kırıklığını hayal edebiliyordu. Yapmak üzere olduğu bu aptalca iş aralarındaki her şeyi alt üst edecekti. Düşüncesi bile boğazının düğümlenmesine yetti.

"Lütfen Sarah."

"Ne lütfeni? Bir adam seni öpsün ve sonra bir daha tekrar etmemek için bin bir dereden su getirsin? Kanı kaynayan bir erkeği, beni Peach Blossom Motel'e götürmeye ikna edemeyecek kadar acınası bir kadın mıyım?"

Aklını mı kaçırmıştı bu kadın? Onu motele götürmeyi elbette istiyordu ama yapmayacaktı. Sarah, Ritz Oteli gibi lüks bir yere götürülüp sevişilecek bir kadındı.

"Peach Blossom Motel'e götürülecek kadınlardan değilsin sen. Özellikle de benim gibi biriyle. Sen iyi bir kızsın, seni oraya götüremem, tamam mı? Kasabanın altını üstüne getirme seansımız burada sona ermiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak sana flaş bir haber," dedi Sarah öfkesini belli eden dümdüz bir ses tonuyla. "Ben kötü adam deneyimi yaşamak için geldim buraya. Asıl istediğim Peach Blossom gibi adi bir moteli ve özellikle de senin gibi bir adamla görmek."

Kötü bir herifle kaçamak yaşamayı elbette istiyordu, hangi kadın istemezdi ki? Ama Tulane kötü adamı oynamaktan usanmıştı. Bu tür ilişkiler, iyi kızların kendisinin hayat boyu birlikte olunacak bir adam olmadığını anlayana kadar çok iyi giderdi. Anladıkları zaman, gözyaşları ve karşılıklı suçlamalarla biterdi bu iş.

Sarah'yı gözyaşları içinde görmeyi mümkün değil kaldıramazdı. Ona acı vermeye dayanamazdı. Bunu yapamayacak kadar çok hoşlanıyordu ondan.

Karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi idrak edebilmesi için özellikle can alıcı kelimeler kullanarak, "Bak canım," dedi Tulane, "seni bu gece becerecek kötü adam ben olmayacağım."

Açık saçık ifadeden rahatsız olmuş gibi bir an irkildi Sarah. Bilmesi gerekeni öğrenmişti Tulane. Hayatında yaptığı en zor şey olsa bile, doğru kararı verdiği onaylanmıştı.

"Neden senin gibi herifler benim gibi kızlara eşek şakası yapılabileceğini düşünür acaba? Her şeyi yapmak mübah ama iş eyleme geçmek olunca durursunuz. Bir kız yapsa sana bunu, ona kaltak derdin."

Kadının gözlerinde yaşlar birikmişti. Canını acıtmıştı. Zamanla geçerdi.

"Dur biraz burada," dedi Tulane içini çekerek, "gidip kıyafetlerini getireyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 11

New York şehrinin donuk ışıkları kentin silueti üzerinde parlarken Steve Phelps kararmak üzere olan ofisinde bilgisayarının başında oturuyordu. Deidre'nın masasındaki gümüş saate baktı. Cumartesi akşamı saat yediydi. Ulusal Markalar ölüm sessizliği içindeydi.

Deidre'nın bilgi işlem biriminin devreye girmesini bekledi. Sistemde oturum açma sayfası ekrana geldiğinde, göğsündeki cepten ufak bir sarı kâğıt çıkarıp tuşlara basarak kullanıcı adı ve şifreyi büyük bir dikkatle girdi.

Ekranda Deidre'nın masaüstü belirince, "Oldu işte," dedi keyifle. Bilgi işlem merkezinden Tracy'ye birkaç soru sorarak Deidre'nın oturum açma bilgilerini öğrenmişti. Deidre'nın Güney Karolina'nın vahşi doğasında internet bağlantısı bulunmayan bir yerlerde olduğunu ve şirketten birinin gelen iletileri okuması gerektiğini söylemesi yeterli olmuştu.

New York'ta doğup büyüyen ve ömründe Newark mahallesinden öteye gitmemiş Tracy'ye Güney Karolina'da internet bağlantısı olmadığı palavrasını yuttumak hiç zor olmamıştı. İnsanlara büyük yalanları satmak konusunda pek de beceriksiz sayılmazdı Steve. Bunu yapabilmek için insanın iç dünyasındaki ön yargılara başvurmasının yeterli olduğunu biliyordu.

Deidre'nın bilgisayarına zorla girmek riskli bir girişimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama Steve çaresizdi. Deidre'nın mükemmel bir şeyi berbat etmesine seyirci kalamazdı, değil mi?

Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezleri'nin satışı hiç olmadığı kadar iyiydi ve bütün övgüleri kendisi topluyordu. Gelgelelim, Deidre araba koltuğu güvenliği programını yürürlüğe koyacak olursa, gelecekteki övgüler kendisine yağmayacaktı.

Üstelik Deidre'nin Sarah'yı koruma altına almış olması da hiç işine gelmiyordu. Ya Deidre bebek bezlerinin pazarlama ve pormosyon planını kendisinin yazmamış olduğunu öğrenecek olursa? Ya Cuppa Java kampanyası ile ilgili fikirleri Sarah'dan çalmış olduğunu öğrenecek olursa?

Deidre NASCAR programını tekrar ele geçirmeden veya Sarah onu kovdurmadan acele bir şeyler bulmak zorundaydı.

Bulabildiği en kolay çözüm, masasının üstündeki yeni iş olan atıştırmalık Pirinç Patlakları için parlak bir pazarlama programı ile ortaya çıkmaktı.

Maalesef Pirinç Patlakları tatsız ve tuzsuz bir atıştırmalıktı. Diyet ürünü olması tamamen konu dışıydı. Kilo vermeye ne kadar can atıyor olursa olsun, o tatsız şeyi bir kere ağzına koyan, bir daha aynı şeyi denemeye bile kalkmazdı. Tevekkeli değil Deidre bu işin pazarlamasını kendisine vermişti. Steve'e kalırsa Pirinç Patlakları pazarlanabilir bir ürün değildi.

Steve köşeye sıkışmıştı. Derhal bir şeyler bulamazsa, işsizler ordusuna katılması an meselesiydi. Bu hiç de iyi olmazdı çünkü Steve'in çok pahalı zevkleri vardı.

Şu anda bulabildiği en iyi çözüm kariyer çizgisinden Deidre'yı çıkarmaktı. Bu nedenle, biraz şirket içi casusluk yapmak çok mantıklı geliyordu kendisine.

Deidre'nın elektronik postasını açıp okumaya başladı. Sarah'nın araba koltuğu güvenliği konusunda yazdığı planı bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak çok uzun sürmedi.

Demek Deidre da Sarah'nın planlarını çalıyordu.

Veya ikisi bir takım kurmuştu.

Deidre'nın Sarah'nın fikirlerini çalıyor olması hiç şaşırtmadı kendisini. Gelgelelim, ikisinin birlik olup takım kuruyor olması fikri ödünü patlattı.

Steve, Deidre'nın elektronik postasını gözden geçirmeyi tamamladı. Yarışçı Tavşan'ın yapımcıları Penny Farthing şirketinden birkaç üst düzey yönetici ile yaptığı yazışmalar vardı.

Vay canına, Deidre Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi pazarlamasını tümden değiştirecek bir anlaşma yapmak üzereydi. Olacak iş değil. Yarışçı Tavşan'ı kullanmak için lisans alabilmek, şirkete neredeyse bir servete mal olacaktı.

Elektronik postanın okunması bitince Steve, Deidre'nın özel dosyalarını açtı. Fazla bir şey yoktu ama o da ne? "Kelly" adlı bir dosya.

Açtı dosyayı tamam,Kaynak bulunmuştu.

***

Haley yeşil ve sarı ibadet battaniyesini Miriam Randall'ın göstermiş olduğu şekilde özenle katladı. Ablası Lizzie ile birlikte bir dizi battaniye katlamışlar ve hâlâ katlamaya devam ediyorlardı.

Yılın bu vakti, her zaman yaptıkları gibi Bayan Miriam ve diğer yaşlı kilise hanımlarına yardım ediyorlardı. Büyükanne ibadet battaniyeleri katlamanın genç kızların hastalar için yapabilecekleri en doğru iş olduğunu söylerdi hep.

Büyükanne ibadet battaniyelerinin bir tür büyü olduğunu söylerdi. İçlerinde o kadar dua birikmişti ki hasta biri doğal olarak iyileşirdi onlar sayesinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O araba kazasında keşke annesinin de böyle bir battaniyesi olsaydı diye hayıflanırdı hep Haley. Belki de o zaman Haley'nin Kederli Melek yerine canlı bir annesi olurdu. Sonuçta, cennete nasıl gidileceğini bilmeyen dilsiz bir melek yerine, bir annesinin olması çok daha iyi olurdu elbette.

Battaniyeleri katlarken acaba küçük yaşlı kadınlar dualarıyla meleği cennete yollayabilirler mi diye düşünüyordu. Bu küçük yaşlı kadınlar mutlaka dua etmeyi biliyorlardı.

Haley son battaniyeyi katladığında yardımlaşma odasının kapısı açıldı ve Bayan Hettie Marshall girdi içeri. Yaşlı hanımların hepsi sustu ve kadına baktı.

Bayan Hettie yaşlıydı ama battaniye katlayacak kadar değil. Herhalde bu nedenle, yüzünde tuhaf bir ifadeyle hepsini tek tek süzdü ve "Oh," dedi.

"Sizin için ne yapabiliriz Hettie?" diye sordu Bayan Miriam. Her bir katlı battaniyeyi kurdele ile bağlıyordu. Artrit rahatsızlığından ötürü Bayan Miriam dikiş dikemediği için ona bu görev düşmüştü. Lizzy de battaniyeleri fiyonkla bağlamada ona yardım ediyordu.

"Bill'i arıyordum da," dedi Bayan Hettie. Her zamanki gibi Bayan Hettie çok şık giyinmişti. Büyükanne ve Bayan Hettie, Allenberg İlçesi'nin en zevkli giyinen hanımlarıydı.

"Sanırım birkaç dakika içinde buraya gelecektir. Az önce Vivian onu getirmeye gitti. Dua etmeye başlamak üzereyiz, siz de bize katılmaz mısınız?"

Bayan Hettie'nin hiç de dua etmek istiyor gibi bir hali yoktu ve bu durum Haley'i biraz üzdü. Dayanamayıp konuştu. "Bayan Hettie yardım etmek istediğinize eminim."

"Yani, ben..."

"İnanın çok zevkli," dedi Haley. Oturduğu iskemleden inip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Hettie'ye doğru yürüdü ve elini tuttu. Soğuk ve kemikli elleri vardı Bayan Hettie'nin ama yine de çok güzeldi. "Hepimiz hasta insanlar için dua ediyoruz, işte bütün büyü burada."

Bayan Hettie yerinden kımıldamadığı için Haley elini bıraktı. Kadın uzun bir süre baktı küçük kıza. Kızgın değildi. Bir erişkine yakışmayacak kadar kafası karışmış gibiydi. "Büyü mü?"

Haley omuzunu silkerek, "Evet, bir tür büyü. Bilirsiniz işte, duaların büyüsü.

"Ama..."

Tam o sırada arkasında Bayan Vivian ile rahip girdi kapıdan içeri. "Lütfen kızı vazgeçirmeye çalışma Hettie," dedi gülümseyerek.

Kimi zaman adam ürkütücü olsa bile, Haley bu rahibi seviyordu. Yaşlı Peder Reed'den çok daha gençti ve pazar günü kilise okulunda çocuklarla arası çok iyiydi. Komik sesler çıkarak İncil'den öyküler anlatırdı.

Çok klâs bir adamdı.

Bayan Hettie dönüp rahibe baktı. Rahip de ona. Uzunca bir süre karşılıklı bakıştılar. İşte o zaman, Bayan Miriam erişkinlerin dikkati çekmek için yaptıkları gibi öksürdü.

Rahip, Bayan Miriam'a döndü. "Evet, hanımlar, hazır mısınız?"

"Elbette," dedi Bayan Miriam.

Rahip Haley'nin elini tuttu. Büyük ve sımsıcaktı elleri. Sonra, Bayan Hettie'nin de elinden tuttu. "Haydi, o zaman, gelin hep beraber bugün yaptığınız güzel ibadet batteniyelerinin çevresinde toplanalım."

Yaşlı hanımlar Bayan Miriam'ın son battaniyeyi kurdeleyle bağlamakta olduğu masanın çevresinde toplandılar. Hepsi, hatta çevrede dolanmakta olan Kederli Melek bile ellerini battaniyelerin üstüne koydu. Rahip dua etmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rahip konuşmasını bitirdikten sonra bile uzun bir süre devam etti duasına. Kederli Melek'in başındaki hale parlamaya başlamıştı sanki. Haley, belki de yaşlı kadınlar meleği gerisin geri cennete gönderir diye ümit etti.

Ama öyle olmadı. Dua bittiğinde Bayan Hettie de Kederli Melek gibi, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Ne oldu Hettie?" diye merak etti rahip.

Kadın başını iki yana sallayıp cebinden bir kâğıt mendil çıkardı. "Bilmiyorum Bill. Dünyadaki bütün türleri taşıyabilecek kadar büyük bir gemi olabileceğine inanıyor musun?"

Adam gülümsedi ve önce Haley'ye sonra da Bayan Hettie'ye baktı. Olumlu ya da olumsuz, hiçbir yanıt vermedi.

Bayan Hettie burnunu çekti, gözlerini kuruladı ve bir kez daha baktı rahibe. "Çok saçma bir soru sorduğumun farkındayım ve sizin İncil'i doğru okuyup okumadığınızı öğrenmek için de sormadım bunu. Daha derin bir şey soruyorum." Rahip anlamış gibi salladı başını. "Anlıyorum. Haley'nin duanın büyüsü dediği şeye inanıp inanmadığımı soruyorsunuz, değil mi?" Bakın şu işe ki, Bayan Hettie başıyla onaylayıp, "Evet, tam da bunu soruyorum. Hani Haley'nin yaşındayken hissettiğimiz gibi."

"Eğer soru buysa, evet Hettie, duanın büyüsüne kuvvetle inanıyorum. Tanrı'nın mucizeler yaratacağına de inanıyorum."

"Bill, gerçekten seninle konuşmam gerekiyor."

Bunun üzerine rahip özür dileyip Hettie ile birlikte kilisenin ofisine gitti. Yaşlı hanımlar hemen Bayan Hettie'nin nasıl ağladığının dedikodusunu yapmaya başladı ama Bayan Miriam sadece barajın boşalma zamanı geldiğini söylemekle yetindi.

Haley, Bayan Miriam'ın ne söylemek istediğini pek anlayamamıştı. İnşallah kötü bir kelime söylememiştir diye geçirdi içinden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Pete'in cenazesinden bir hafta sonra, pazartesi sabahı erken saatte Sarah'nın cep telefonu çaldı ve tek tatil gününde geç saate kadar uyuma hayallerini altüst etti. El yordamıyla komidinin üstündeki telefonu bulup açtı. "Evet," dedi.

"Sarah, ben Ruby Rhodes."

"Tulane iyi mi?" Adrenalin hormonu bütün vücudunu sarsmıştı. Tulane ile konuşmuyorlardı ama bu Sarah'nın Tulane ile ilgilenmediği anlamına gelmiyordu.

"Pek emin değilim şekerim ama ben seni bunun için aramadım."

Sarah doğrulup arkasındaki yastıkları düzeltti. "Öyle mi? Ama..."

"Bak canım, önce cenaze boyunca bize verdiğin destek için sana teşekkür etmek istedim. Yardımlarından ötürü hepimiz sana minnettarız."

Sarah göz ucuyla başucundaki saate baktı. Daha sekiz bile değildi. "Hiç önemli değil, gerçekten."

"Ama seni bunun için aramadım."

"Öyle mi?"

"Hayır şekerim. Bak, Tanrı İçin Golf ile ilgili Hettie'ye söylediklerini duydum. Doğrusu, kadının fitilini ateşlemişsin. Aslında çok çekingen ve etliye sütlüye karışmayan biridir ama sanırım sen kocamın golf sahasının ne anlama geldiğini görmesini sağlamışsın ve şimdi bu konuda bir komite kurmak istiyor."

Armani ve Hermes marka giysiler içindeki sarışın kadın Sarah'nın gözünün önüne geldi.

"Hettie Marshall komite mi kurmak istiyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, evet. Senin golf sahası ile ilgili söylediğini, hani altı yaşında bir çocukmuş gibi hissettiriyormuş ya, Hettie Peder Ellis'e iletmiş. Peder o kadar heveslenmiş ki, orayı canlandırmak istiyor. Ah Sarah, sezgilerin ne kadar güçlü. Gerçekten."

"Ah peki Ruby, çok iyi ama..."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, aslında komite kurmayı Bill önermiş. Hettie gibi bir kadının buna destek vermesi her şeyi değiştirir. Yani kısacası, çok uzun bir yol olduğunu biliyorum ama acaba komitenin ilk örgütsel toplantısına katılmak üzere buraya gelebilir misin diye soracaktım."

"İlk örgütsel toplantı mı?"

"Evet canım. Tanrı İçin Golf'ü Canlandırma Komitesi. Bu sabah güzellik salonunda buluşacağız. Hettie bu iş için fon toplamak, pazarlamak ve örgütlenmek konusunda profesyonel yardım almayı kafasına koymuş. Bak hayatım, senin araba koltuğu programı işinde neler yaptığını duydum ve düşünüyorum da, belki bize de..."

"Ah Ruby, Tulane bu işten hiç hoşlanmayacak."

"Elbette hoşlanmayacak. İşte bu yüzden soruyorum ya."

Sarah arkasındaki yastıklara yaslanıp sustu bir süre.

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun sen Ruby?" diye sordu nihayet.

"Resmi olarak seni komitemizin kurulmasında bize yardımcı olmaya çağırıyorum. Gayri resmi olarak... Çocuklarımı zaman zaman patakladığımı herkes bilir. Artık dayak atılamayacak kadar büyüdüklerinden, sözümü dinletmek için başka yollar bulmak zorundayım."

Uzun bir süre oturdu öylece. Hayır demeliydi. Aşağılanmış bir kadındı ve öfkesinin sınırı yoktu. Özellikle de geçen cuma nehirde kendisine nasıl davrandığı aklına gelince, kilise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hanımlarına katılması Tulane'e iyi bir ders olacaktı. Hak ediyordu bunu. Madem onun bir kilise hanımefendisi olmasını istiyordu, belki de onlarla işbirliği yapmalı ve Tulane'i sinir etmeliydi.

Tulane onu ucuz bir motele götürmeyi reddetti diye kilise hanımları ile işbirliği yapma fikrinin ince bir alay olduğunun tabii ki farkındaydı Sarah. Öte yandan, Tanrı İçin Golf'ü kurtarmak için kilise hanımlarına yardım etmenin de değerli bir uğraş olduğu yadsınamazdı, hele ki bunun kendi fikri olduğu düşünülürse. Kilise hanımları resmen ondan profesyonel yardım talep ediyorlardı ki bu başlı başına bir zafer demekti.

Üstelik Pete'in de son arzusu da buydu.

Bu durumun Tulane'i çileden çıkaracak olması da işin cabasıydı.

"Tamam, olur," derken buldu kendini Sarah.

"Sahi mi? Yardım edeceksin yani?" Ruby şaşırmış gibiydi.

"Evet de, oraya gelmem iki saat sürer. Kaçta bu toplantı?"

"Bol bol vaktin var. Öğlen gibi başlıyoruz. Thelma bir tencere etli yemek getirecek ve Millie de tatlı yapacağına söz verdi."

***

Sarah evraklarını toparlayıp çantasına yerleştirip yola çıktı. Tanrı İçin Golf'ü canlandırma Komitesi'nin örgütsel toplantısı çok başarılı geçmişti. Miriam Randall, Thelma Hanks, Millie Polk, Jane ve Ruby Rhodes ve Hettie Marshall, hepsi katılmışlardı. Bir tek Tanrı İçin Golf'ün utanç verici ve çirkin olduğunda ısrar eden Lillian Bray gelmeye tenezzül etmemişti.

Bütün katılımcıların yürütme komitesinde üstlenecekleri pozisyonlar belirlenmiş, Sarah da grubun kar amacı gütmeyen şirket olabilmesi ve davasını pazarlamaya başlaması için atmala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rı gereken adımları tek tek özetlemişti.

Hanımlar yasal gereklilikleri yerine getirmek üzere öncelikle bir avukata danışacak ve bir yemek kitabı ile basın açıklamasının hazırlıklarına başlayacaklardı.

"Şükürler olsun," dedi Ruby son komite üyesinin arkasından kapıyı kapatırken, "Her şey çok güzel geçti değil mi?" Kuaför kadın dönüp içtenlikle gülümsedi Sarah'ya. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Karşılığında sana bir iyilik yapmak istiyorum."

Gözlerinde şeytanca bir ışıltıyla Ruby öne doğru birkaç adım attı.

"Ah, sakın..."

"Ah, evet şekerim. Fazlasıyla gerekiyor. Rahat ol, duydun mu, bırak ben çaresine bakayım."

"Neyin çaresine?"

"Berbat saçlarının."

"Fakat..."

Sarah'nın karşı çıkmasına fırsat vermeden Ruby kolundan kavradığı gibi onu Kes Kıvır'ın arka tarafındaki saç yıkama bölmesine götürmüştü bile.

"Çok güzel bir kadınsın Sarah ama kimi zaman güzelliğini bir sepetin içine tıkmaya çalışıyor gibisin." Ruby usulca kendisini koltuğa oturtmuş ve tokalarını çıkarıp saçlarını çözmüştü.

"Bunlar kullanışlı ama asla koltuk değneği gibi olmamalı." Ruby can sıkıcı tokaları çöp sepetine fırlattı. "Hem bu güzelim kızıl saçları böyle sımsıkı toplayınca bir kütüphaneciye benziyorsun."

"Sahi mi?"

"Evet, şekerim öyle. Bana kalırsa saçını bu şekilde taramaya devam edersen, ilginç adamlar yakalama şansını yok edersin. Bırak da hoş bir şekil vereyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah karşı koymamaya karar verdi. Saçlarının gerçekten de yenilenmeye ihtiyacı vardı. Giysilerinin de.

İki saat sonra Sarah saçları hafifçe kesilmiş, boyanmış, kabartılmış ve özenle şekillenmiş olarak çıktı Ruby'nin marifetli ellerinden. Demek tamirhanedeki erkeklerin komple yenileme dedikleri buydu.

Muhteşem görünüyordu ama yine de endişeliydi. Ne olursa olsun, komple yenilense bile, asıl otomobil değişmiyordu. İçindeki huzursuzluğu hiçkimsenin yatıştıramayacağına neredeyse emin gibiydi.

Hep böyle olurdu. Karşı cinsi etkileyip uyaran beden salgısı tersine işliyordu. Erkekler ona bir kez bakar ve sonra kaçacak delik arardı.

"Yine de sıradan bir komşu kızına benziyorum," dedi Sarah aynada Ruby'nin yarattığı eseri incelerken.

"Elbette öylesin. Senin caziben de bu zaten."

"Ama ben sıradan bir komşu kızı olmak istemiyorum."

Kahkahalarla güldü Ruby. "Ne diyorsun sen yahu? Erkeklerin hepsi sıradan bir komşu kızı ister. Güven bana."

"Ama..."

Ruby tek elini havaya dikti. "Evet, isterler. Ama sır burada. Sadece ona benzemeni değil, gerçekten sıradan bir komşu kızı *olmanı* isterler."

"Mesele de bu ya. Ben sıradan bir komşu kızına benziyorum. Elimden bir şey gelmiyor bunu değiştirmek için. Yeni saç stilim, makyajım falan, yine de kızıl saçlı, çilli suratlı alelade bir komşu kızına benziyorum."

"Çillerin ve kızıl saçların çok hoş. Seni tapılacak kadar sevimli yapıyor. Bak, açıkça söyleyeyim Sarah, çok çekici, kıvrımlı bir vücudun var. Vücudunu üstüne iki beden bol gelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pantolon veya erkeksi takım elbiselerin içine gizlemekten vazgeçmelisin. Tek ihtiyacın olan şey, vücudunu sımsıkı saran bir blucin ve malını mülkünü ortaya çıkaracak birkaç kolsuz bluz."

Ruby, Sarah'nın arkasından kafasını çıkartıp aynada onu uzun uzun inceledikten sonra cep telefonunu çıkardı cebinden ve alelacele numaralara bastı.

"Elbert, hayatım," dedi elindeki telefona, "bu akşam yemeğe gelemeyeceğim."

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Hayır canım," diye karşılık verdi, "acil bir durum yok ama çok önemli bir gelişme oldu. Alışverişe gitmeliyim."

Bir kez daha durakladı ve dinledi. "Evet, bu bir güzellik felaketi, Stone'a kızları alıp dışarıda yemesini söyle. Sen de akşamdan kalan jambonla kuru fasulyeyi yersin. Jane ve Clay zaten bu gece orkestra ile Kolombiya'ya gidiyor. Ben de akşam on gibi evde olurum."

Telefonunu katlayıp kapattı Ruby.

"Tamam, şekerim sen ve ben Floransa'ya alışverişe gidiyoruz. Giydireceğim seni. Yeşiller içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Pembe de olacak elbet." Kıkır kıkır güldü. "Kuşkusuz pembenin büyük bir gücü vardır, o yüzden."

Sarah gözlerini devirdi. "Tulane pembe giymeyi ne kadar seviyorsa, ben de o kadar seviyorum."

"Sarah, bir içim su olursun pembeler içinde. Sadece bedenine oturan bir bluz bulmamız gerekecek. Tabii bir de yüksek topuklu kötü kız çizmeleri lazım."

"Yüksek topuklu kötü kız çizmeleri mi?" Tulane'in annesi öneriyor olsa bile fikir içini bir hoş etmişti.

Ruby bilmiş bilmiş sırıttı. "Hava bu kadar sıcakken, incecik bantlı, ufak sandaletler önermek isterdim ama garajlarda açık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burunlu ayakkabı giyme yasağı vardır. Çizme veya bota izin var. Ben de bayağı yaramaz çizmeler düşünüyorum."

"Vay canına. Benim hiç öyle ayakkabılarım olmadı. Ayakkabı seçerken pratik ve rahat olmasına bakarım."

"Evet, zaten bunu tahmin etmiştim. Yanlış anlama, pratikliğin konusunda seni takdir ediyorum. İleride çok faydası olacak. Ama şimdilik kötü kızı oynamak zorundasın. Yaramaz kız olacaksan, 'pratikliğe' elveda diyeceksin. Bak şimdi, o çizmelerin içinde ayakların mahvolacak ama inan bana bir yarış pistinde bile dikkat çekecekler."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Tamam, öyleyse varım," dedi Sarah başıyla onaylayarak. "Gelsin bakalım yüksek topuklu çizmeler."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 12

Dover Downs at yarışı pistinin kum ve çakıl taşlarıyla döşenmiş parkurundaki bir sonraki turuna uzun adımlarını daha da açarak tüm gayretiyle koşarak başladı Tulane. Hipodrom, Uluslararası Dover Araba Yarışı Pisti'nin içindeydi. Birkaç saat sonra adını Miles adlı bir canavardan alan Canavar Miles yarış pisti, NASCAR Araba Yarışı Kupası yarışlarına katılabilme hakkı kazanmaya uğraşan, en az kırk kadar gümbürdeyen arabayla canlanacaktı. Biraz puslu olan bu cuma sabahında şu anda ortalık sakindi.

Koşu ayakkabılarının toprağa vururken çıkardığı sese, baldırlarındaki yanmaya ve hızlanan kalp çarpıntısına odaklandı. Endorfin hormonunun tavan yaptığı bölgeye ulaşmak istiyordu. Kafasının içindekileri bırakıp, vücudunun içinde yaşayacağı bölgeye odaklanmak.

Birkaç tur koşmuş ve neredeyse sekiz kilometrelik kotasını tamamlamış olmasına rağmen, kafasındakileri atamamıştı bir türlü. İşine odaklanmasına engel olan şeyleri sayıyordu tek tek.

Sarah başı çekiyordu. Pete'in cenazesinden beri kafasını yastığa koyduğu son anda bile onu düşünüyor, uyanınca aklına ilk gelen yine Sarah oluyordu. Kadını çok arzuluyordu ama ona sahip olmak yapabileceği en büyük yanlış olurdu. Olgun ve sorumlu biri olacaksa kadına profesyonelce yaklaşmalıydı. Olgun ve sorumlu olmak her nedense pek eğlenceli değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pete'in mektubuyla ilgili ne yapılacaktı, bir de o takılıyordu aklına. Bütün aile bu konuyla ilgili didişip duruyordu. Uzaklara bir yere kaçmak geliyordu içinden. Neden Pete kendisine yüklemişti bu işin sorumluluğunu? Hiç adaletli değildi.

Spor kanalları dışında yaptığı televizyon söyleşilerinden ötürü gerçekleşen bir yığın iş teklifini de göz ardı edemiyordu. Pembe tavşancık kılığında bir adam belli ki haber oluyordu. Ford Otomobil Firması, bir dolu reklam filmi için onu istiyordu. Birkaç ufak sponsor da döküm arabalar ve marka kıyafetler ile ilgili teklifler sunmuştu.

Çılgınlıktı bu. Kırk üç arabalık yarışta ancak yirmi dokuzuncu gelebilen bir yarış pilotunu neden iplerlerdi ki bu kadar? Şöhret umurunda değildi. Hızlı araba sürmek, yarış kazanmak ve Pete'in kendisiyle gurur duymasını sağlamak istiyordu.

Kahretsin. Bir an bile durmuyordu beyni. Özellikle de durup yalnızca Sarah'yı düşünmek isteyen tarafı.

Nehirde geçirdikleri ve o aptal kararı verdiği geceden beri Sarah birkaç elektronik posta göndermişti. Yarın akşam vali ile gerçekleşecek VIP akşam yemeği gibi yaklaşan programları haber veren profesyonelce yazılmış iletilerdi hepsi. Her şeyi kontrol altına almış gibiydi. Edisto'ya çırılçıplak daldıkları o gece ile ilgili belli ki hiçbir sorunu yoktu.

İşte bu, kadının ne kadar olgun olduğunu gösteriyordu.

Ter içinde ve nefes nefese tamamladı turunu Tulane. Yarış sahası içindeki karavan parkına doğru acele acele yürümeye başladı. Evden uzakta kalmak istediği zaman geçici evi burasıydı. Orada hayatına girecek bir diğer sorun karşılayacaktı kendisini.

NASCAR asistanının bir asistanın asistanı olan Lacy DuBois, yılbaşı süsüne benzeyen allı pullu katlanır bahçe koltuğuna serilmişti. Resmi iş unvanına rağmen, sabahın bu saatinde-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki kılık kıyafeti son derece gayri resmiydi.

Güneyli aksanıyla kelimeleri uzata uzata, "Hey, yakışıklı," diye seslendi. "İyi koştun mu?" Vücudunun yarısıyla koltuktan doğrulup Farah Fawcett gibi iri göğüslerini sağa sola sallayarak havasını attı. Suni şişirilmiş göğüsleri dışında kadın bir erkek gibi yapılıydı. Vücudunu sımsıkı saran parlak yeşil blucini ve göbeğindeki halkayı ve silikonlu göğüslerinin yarısını dışarıda bırakan Daisy Duke marka kısa bluzu içinde çocukların oynamaya bayıldıkları Barbie bebeğe benziyordu.

Garajlardaki herifler Lacy'i Ford Mustang'in Shelby modeli kadar ateşli bulsalar da Tulane'e göre kadın özellikle iticiydi.

Lacy, gündemi tüm yarış pilotlarını ve araba sahiplerini kapsayan, yarış sahasının hafif kadınlarından biriydi. Bugün sabah sabah ortaya çıkması, Tulane'in kadının listesinde en sondan, ilk sıraya yükseldiğinin göstergesiydi.

Sahanın çimleri üstünde salına salına Tulane'in yanına geldi. "Vay canına, böyle terli ve ateşli, ne kadar etkileyicisin," dedi kırmızı ojeli parmağını adamın yanağından aşağı dolaştırarak. Tulane bir el darbesiyle itti yüzünde dolaşan parmağı. Kadın terli parmağını ağzına götürüp yaladı.

"Mmm, nefis," dedi kalın boğuk sesiyle. "Tuzlu erkeklerin tadına bayılırım."

Kadına doğru eğildi Tulane. "Lacy," dedi usulca.

Lacy, bir ton rimel sürülmüş takma kirpiklerle çevrili kahverengi gözlerini dikti yüzüne.

"Efendim canım?"

"Bas git."

Kadın şaşırdı ama bozuntuya vermedi. "Oldu mu şimdi, sana harika bir teklif sunmaya gelmiş bir hanımefendiye böyle davranılır mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şaka yapıyordu herhalde. Bu cümleyle mi yanaşıyordu herkese? Vay anasını, yarış pilotlarının kalitesi bu kadar düşük müydü? Biraz daha eğildi kadının kulağına ve tam kadının bir hanımefendi olmadığını, teklifinin de oldukça bayağı olduğunu fısıldayacaktı ki, Sarah Murray beliriverdi golf arabasının içinde.

Yaklaşan arabanın sesini duyunca Tulane gelen her kimse yanlış bir şey gelmesin aklına diye geri çekilmişti. Gelgelelim Sarah'nın aklına *yanlış* bir şey gelmişti.

Ne olursa olsun günün gidişatı değişmişti. Sarah saçlarını açmış, blucinin üstüne belini, kalçalarını ve üstlerinde altın bir haç sallanan göğüslerini saran pembe bir tişört giymişti.

O küçük dini sembolün şehvetini söndürmesi gerekirdi ama tam tersine Tulane'in abaza bir ergen gibi davranmasına neden oluyordu. Her şeyiyle tam bir cici kız olmuştu.

Dünyaya ait olmayan, bir bakire ile fahişenin karışımı gibi bir şeydi Sarah. Tulane feci şekilde, hem de o anda arzuluyordu onu. Bu reaksiyonu düşünmek pek de mantıklı değildi çünkü vereceği tepkinin beyni ile alakası yoktu.

Amma da özlemişti onu Tulane bu son günlerde. Gidip kadına hiç de olgun olmayan ve yüzünün kızarmasına neden olacak bir şey söylemek geldi içinden.

Büzülmüş ağzı, ela gözlerinden fışkıran ateş ve yüzündeki ifadeden Sarah ile bir daha asla bir şey yaşamak fırsatı bulamayacağını anlamıştı. Büyük olasılıkla, doğrusu da buydu zaten.

Sesinin titrememesine büyük özen gösterek, "Sarah," dedi, "seni Lacy DuBois ile tanıştırayım. Kendisi NASCAR ordusundan hiç de önemli olmayan bir asistanın asistanının asistanı olur. Günümü şenlendirmeye için gelmiş."

Kuşkuyla kendisine baken Lacy'e döndü. Kadın onun kendisine hakaret edip etmediğini anlamaya çabalıyordu mutla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ka. Beyin kısmı biraz boş olduğu için Lacy'e jeton geç düşerdi genelde. "Lacy, Sarah Ulusal Markalar'ın Ferguson Yarışları'ndaki bağlantısı," dedi Tulane.

"Ah," dedi Lacy zoraki gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sessizlik her şeyi anlatıyordu. Kimi zaman rekabete aldırış etmemenin en güzel hakaret olduğunu herkes bilirdi. Sanki orada Lacy diye biri yokmuş gibi davranıyordu Sarah, hem de ustalıkla.

Sivri burunlu, yüksek topuklu çizmeleriyle golf arabasından atladı Sarah. Çimlerin üstünde sendeleyerek yürüdü. Annesinin kıyafetlerini giymiş küçük bir kızı anımsatıyordu. Ama anne herhalde bir sokak kadınıydı bu durumda. Son derece sevimli fakat rahatsız edici bir etki yaratıyordu.

Kahretsin, ne olmuştu bu kıza böyle? Küçük kütüphanecisi neredeydi? Görünen o ki kütüphaneden kaçmış, yaygarayı koparmak üzere açılıp saçılmıştı. Bunu kendisi olmadan yapmaya kalkışmasına Tulane bayağı bozulmuştu. Bütün eğlenceyi kaçırmış gibi hissediyordu.

Sarah, FedEx yoluyla gelmiş bir zarf uzattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi kibarca. "Deidre bu zarfı derhal size iletmem konusunda ısrar etti. Dün gelmiş ofise. İlginizi çekeceğini düşünüyor."

"Neymiş bu ?" diye sordu zarfı alıp.

"Sanatçının yeni boyama programı ile ilgili önerileri. Ulusal Markalar Yarışçı Tavşan karakterinin sahipleri ile görüşmelere başlamış. Sanatçı arkadaş senin arabanı Yarışçı Tavşan'ın arabasına benzetmeye çalışıyor. Yeşil olacak."

"Yeşil?" *Yaşasın.*

"Soluk *küf* yeşili," dedi Sarah ciddi ciddi. "Lacy'nin pantolonunun tonunda. Kenarlarda fuşya çizgiler olacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane göz ucuyla Lacy'nin yeşil pantolonuna baktı ve homurdandı. İstediği bu değildi kuşkusuz.

"Ve bilesin," dedi Sarah saçını geriye atıp, "cenazede olup bitenlerle ilgili Deidre'ya düzmece bir rapor yazdım. Tüm sırlarını kendime sakladım Tulane ama inan ki senin adına yalan söylemekten bıktım. Verdiğim sözden pişmanlık duymaya başladım artık."

Konuşmasını bitirir bitirmez sivri topuklarından birinin üstünde yalpalayarak dönüp golf arabasına yürüdü. Arabaya binip elektrikli motoru çalıştırdı ve hiç de güvenli olmayan bir süratle gözden uzaklaştı.

Tulane arkasından bakakaldı. Son Şans'takilerin hepsi onu küf yeşili ve fuşya renginde bir araba kullanırken gördüklerinde gülmekten kırılacaklardı. Hem fuşya bir tür pembe değil miydi? Bereket, Pete artık bunu hiç göremeyecekti.

"Bu kızı bu kadar kızdıracak ne yaptın şekerim?" diye sordu Lacy onu nahoş düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Tulane kendisini kurdeşen döken bir yılan kadar huzursuz hissederek uzun bacaklı sarışına eğilip, "Sana yapacağımın aynısını," dedi.

"Neymiş o?"

"Onu reddettim."

Söyler söylemez sırtını dönüp gezici evinin basamaklarını tırmanıp kapıyı Lacy DuBois'un suratına kapattı.

"Tulane," diye bağırdı arkasından kadın ama o dinlememeye çalıştı. "Senin neyin var be adam? Eşcinsel misin, nesin?"

***

Sekiz saat sonra Tulane'in keyfi biraz olsun düzelmişti. Tulane'in takım kaptanı Doc Jackson yarışçılara takım ruhu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşılamak için Tulane'in karavanının önünde bir barbekü partisi düzenlemişti.

Benzinden sorumlu Dwayne birkaç kasa Budweiser birası getirmişti. Krikocu ve takım başkanı Kyle hamburger, sosis ve çerezleri getirmişti. Sam Sterling'in karısı, lojistik koordinasyondan sorumlu Lori Sterling, Baccardi, portakal, elma ve ananas suyu ile yapacağı meyveli kokteylinin malzemelerini getirmişti ama bu kuvvetli içeceğe elini bile sürmedi Tulane.

Tulane'in tek yaptığı oturup birasını yudumlamak ve ilk defa doğru bir şey yaptığını düşünmekti. İki gündür yaptıkları talim yarışlarında, 57 numaralı Ford en hızlı araba olmuştu.

Tulane'in mutluluğu kısa sürdü. İki dakika sonra Ken Lewicki çıkageldi. Her zaman yaptığı gibi eli boştu serserinin ama Sarah'yı da beraberinde getirmeye cüret etmişti.

Sarah'nın hazırlıksız yapılmış bu toplantıya katılması aslında Tulane'i hiç şaşırtmamalıydı. Ne de olsa, takımın bir üyesi sayılıyordu artık. Ken Lewicki ile birlikte gelmesi ise hazmedilir cinsten değildi.

Neyin peşindeydi bu kadın?

Önünden geçerken başını hafifçe sallayıp belli belirsiz bir selam vermişti o kadar. Sonra Kenny ile birlikte Tulane'in yaklaşık beş metre ötesinde iki bahçe koltuğu kapmışlardı. Başları birbirine yakın, çocuklu ebeveynler gibi oturuyorlardı karşısında. Çenesi düşük Kenny, dır dır konuşuyor Sarah da adamın beş para etmez laflarını inanıyormuş gibi dinliyordu.

Yanlarına gidip Kenny'i dümdüz yere sermemek için zor tutuyordu kendisini. Yapamazdı bunu, çünkü aslına bakılırsa Kenny tam Sarah'ya göre bir erkekti. Burnu büyük bir züppe olması, Sarah ile onun birbirleri için biçilmiş kaftan oldukları gerçeğini değiştirmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane bir saate yakın oturup Sarah ile Kenny'nin Lori'nin kokteylinden koca bir bardağı sanki kuvvetli bir rom gibi değil de, saf meyve suyuymuş gibi mideye indirmelerini izledi. Lori onlara bir kez daha servis etmeye kalkışınca, Tulane, Sarah'nın yeterince içmiş olduğuna karar verdi. Bu kadar yeterdi.

Hışımla koltuğundan fırladığı gibi Lori'nin koluna yapıştı ve elindeki plastik içki bardağını kaptı. "Sarah daha fazla içemez," dedi usulca.

"Hey, ver onu bana. Ne zamandan beri onun bakıcılığına soyundun?" dedi Kenny.

"Şu andan itibaren, hem yeri gelmişken, sen de fazla kaçırmışsın içkiyi."

"Ver o bardağı Tulane." Kadın bardağı kapmaya çalıştı ama Tulane geri kaçmıştı.

"Bak Lori, Sarah çok sık içki içen biri değil ve bu rom kokteylleri çok kuvvetli. Kadının başını belaya sokmak istemezsin, değil mi?" diye sordu Tulane.

Koyu renkli saçlarını arkaya savurarak tiksintiyle gözlerini devirdi Lori. "Yarış sahası fahişesi değil diye, Sarah saçlarını açıp gönlünü eğlendiremez mi yani Tulane? Şimdi bana bardağı geri ver." Lori bir kez daha uzanıp içindekini pek fazla dökmeden bardağı Tulane'in elinden çekmeyi becerdi. Burun kıvırıp Haçlı seferine çıkıyormuş gibi Sarah ile Ken'e doğru uygun adım yürüdü.

"Lori'yi rahat bırak Tulane," dedi Sam. "Bu akşam buraya eğlenmeye geldik. Eminim, Sarah başının çaresine bakabilir."

Tulane düşündüklerini söyleyecekti ama tek bir laf dahi edemedi. Sam ile tartışmanın bir manası yoktu. Adam hem takım yöneticisi, hem de Lori'nin kocasıydı.

Tulane kelimeleri yutup uzaklaştı. Erkek gibi. Pete görse ne kadar gurur duyardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, Tulane," diye seslendi Doc arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyeceğim biraz," diye karşılık verdi Tulane arkasına bakmadan.

Kafasındakileri silip atmak için bir buçuk kilometrelik asfalt parkur boyunca bir saat kadar yürüdü. Bir türlü düşüncelerinden sıyrılamadığı için, Sarah'yı beyninden nasıl kesip atacağına odaklandı.

Maalesef içinde Sarah'ya karşı derin bir arzu besliyordu. Asıl sorun buydu.

Alacakaranlık çökmeye başladığında hafta sonu konseri başladı. Tulane partinin bittiğini düşünerek karavanına doğru yola koyuldu ama karavanının köşesine geldiğinde önünün hâlâ dolu olduğunu fark etti.

Kenny, Sarah'yı karavanın duvarına yapıştırmış, küçük kütüphaneci kızın bademciklerini inceliyordu.

İçini çirkin ve tehlikeli duygular kapladı Tulane'in ve ellerini yumruk yapıp sıktı. Geri dönüp oradan uzaklaşması gerekiyordu ama kızgınlığı kendisini esir almıştı. Nabzı ve nefes alıp vermesi artmış vaziyette orada çakılı kaldı.

Az sonra kesinlikle içkiyi fazla kaçırmış olduğunu gösterir bir hareketle Sarah'nın eli adamın omzuna yapışınca, Tulane'in kızgınlığı öfkeye dönüştü. Kenny kızı rahat bırakacağına küçücük elini tuttu ve bileğinden karavanın duvarına yapıştırdı. Adam bacaklarını açıp Sarah'nın kaçmasını önlemek için koca gövdesini kadının üstüne yasladı. Sarah sıyrılıp kaçmak istedi ama adam çok daha güçlüydü.

Tulane'in öfke dalgası onu ileri itti. Üç uzun adım Kenny'i golf gömleğinin omzundan kavramaya yetmişti. Adamı birdenbire hızla çekti, ters çevirdi ve gerisin geri öyle bir itti ki Kenny

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anında çökecek olan bahçe iskemlesine gömüldü. Mühendis, bahçe iskemlesi ile birlikte yere serilmişti.

Tulane iki adımda rakibinin yanına gitti ve tepeden bakarak, "Suratını dağıtmadan buradan defol git," dedi. Kenny kendisini toparlayıp güç bela doğruldu ve ayağa kalktı. "Ne oldu Tulane? Kıskandın mı?"

"Git buradan dedim. Kavga çıkarmaya niyetim yok. Canını yakmak istemem. Sarah'nın senin istediğin şeyle ilgilenmediği açık. Sarhoşsun. Hemen toz ol."

Kenny'nin bakışları Sarah'ya çevrildi. "Hadi Sarah, gidelim buradan. Büyük, önemli yarış pilotumuz bizden rahatsız oldu."

"Sarah burada kalıyor."

"Nah kalıyor," diye böğürdü Kenny. Kolunu çılgınca sallayıp öne doğru ilerledi.

Tulane başını eğdi ve içgüdüsel olarak Kenny'nin tam burnun ortasına gelen öyle bir yumruk salladı ki adamın burun kıkırdağının parçalandığını hissetti. Kenny'nin burun deliklerinden kan fışkırıyordu ve adam acı içinde sendeleyerek birkaç adım geri gitti.

"Kahretsin Tulane, Allah belanı versin." Kenny iki elini de yüzüne götürdü, elleri ve gömleği kan içindeydi. "Neyin var senin be adam? Amma ezik herifsin."

Bu yakıştırma Tulane'e bıçak gibi saplandı. Kaç kişiden duymuştu bunu daha önce? "Senin canını yakmak istemedim Kenny. Buradan git demiştim sana."

Kenny hafif sağa sola sallanarak öylece duruyordu.

Kahretsin. Kavgadan kaçınmaya çalışmıştı. Kavga istemiyordu ki. Haftalardır Kenny ile iyi geçinmeye özen göstermişti.

Böyle bir durum karşısında ne yapabilirdi ki bir erkek? Sarah'nın kaba kuvvetle hırpalanmasını durup seyretseydi mi yani?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka yolu yoktu.

"Sanırım kırık," diye sızlandı Kenny.

"Eminim kırılmıştır. Şişmesin diye biraz buz bulmalısın. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi Tulane titrek sesle.

İsterse intikamını alabilsin diye sırtını dönüp yürüdü. Ama ne de olsa kibar bir kolej delikanlısıydı Kenny ve kavgadan hazzetmezdi. Olgun ve iyi eğitimli biriydi. Tulane ise sıradan bir sokak çocuğu.

Kenny küfür ede ede uzaklaştı oradan.

Tulane, yüzünün rengi atmış, gözlerini yummuş, karavan duvarının dibine çöken Sarah'ya doğru yürüdü. Tişörtünün omuz kısmı yırtılmıştı ve sütyen askısı görünüyordu. Kolunun üst kısmında morarmaya başlamış üç parmak izi vardı. Sol kolunu göğüslerinin üstüne koyarken Tulane kadının elinin parmak boğumları boyunca oluşmuş sıyrığın kanadığını fark etti.

İçi yandı. Her türlü içgüdü ve erkeklik onuru bu kadının güvenliğinden sorumlu olduğunu söylüyordu.

"Tatlım?" Sesi kontrol edemediği duyguları kadar boğuk ve darmadağın çıkmıştı.

Gözlerini açtığında gözbebekleri kayıyordu Sarah'nın. Rom başına vurmuştu besbelli. "Tamam, Sarah ben buradayım, her şey geçecek," dedi Tulane usulca. Kadını kollarıyla sımsıkı sarmak ve bundan böyle hiçbir kabadayının kendisine zarar veremeyeceğini söylemek istiyordu, ama kendisini tuttu. Kadına askıntı olmanın hiç sırası değildi.

"Çok başım dönüyor," diye fısıldadı Sarah. "Sanırım ben..."

Cümleyi tamamlayamadan ellerini midesine koyup iki büklüm kıvrıldı ve midesinde ne var ne yoksa o saçma sapan çizmelerinin ve pantolon paçalarının üstüne çıkardı.

Tulane nihayet bütün gün aradığı, kafasını boşaltacak bölgeyi bulmuştu. Sarah Murray *dışında* hiçbir şey düşünmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 13

"Haydi, tatlım uyan artık."

Sarah kendine gelmemek için direniyordu. Son derece olumsuz bir deneyim olacaktı bu sabah uyanmak. O nedenle yatağın içinde kıvrıldı, yorganı boynuna çekti ve başını iyice gömdü yastığa. Sıcak, kaba parmaklı fakat yumuşacık dokunan bir el şakağını okşuyordu.

"Tamam, saat sekize geliyor, ilgilenmen gereken işlerin var," diye fısıldıyordu biri alçak sesle kulağına. Sıcak nefes tenini ısıttı. Ses heceleri yutarak, sessiz harfleri yumuşatıp seslileri vurgulamadan, çok hoş bir aksanla konuşuyordu. Ses, şakağını okşayan el kadar güvenli ve nazikti. Sonsuza kadar dinleyebilirdi bu sesi.

Gelgelelim ses, şu anda hiç de duymak istemediği şeylerden söz ediyordu. Bu akşam Delaware valisi ile yemek gibi.

Delaware valisi!

Gerçek, yıkılmakta olan bir ton tuğla gibi geldi üstüne.

Gözlerini açar açmaz yaptığına pişman oldu. Başının ön tarafında inanılmaz bir ağrı vardı, midesi bulanıyor ve bir dolu utanç verici anı canlanıyordu.

Tekrar yumdu gözlerini ve homurdandı.

Tulane kıkır kıkır güldü. Yatağın kenarına oturmuş, cinsiyet değiştirmiş hemşire Florence Nightingale gibi şakağını okşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haydi ama birkaç aspirin ve koca bir şişe su getirdim sana."

Daha da gömülmeye çalıştı yatağa. "Lütfen, yeter artık," diye geveledi bir önceki gece Tulane'in ona bol bol su içirdiğini anımsayarak. Karavanın şaşırtıcı derecede ferah banyosu ile haşır neşir olmuştu bütün gece.

"Kalkman gerekiyor. Bütün gün burada saklanamayız." Sarah gözlerini açıp yarı karanlıkta göz ucuyla adama baktı. Allah razı olsun ondan diye düşündü, yatak odasının mini perdelerini indirmişti. Kısık sesiyle, "*Sen* neden saklanacakmışsın ki?" diye sordu. "Kendisini rezil eden *benim*."

Kenny'i öpmeye çalışan da kendisiydi. *Neden yapmıştı bunu?*

"Haydi, artık toparla kendini de kalk ayağa," dedi Tulane onu kolundan tutup doğrultarak. Sarah şöyle bir baktı üstüne başına. Tulane'in en sevdiği Alabama tişörtünü giyiyordu. Yumuşak pamuklu tişört gecelik gibi sarkıyordu vücudundan ve üstünde adamın kokusu vardı.

Alt kısmında hiçbir şey yoktu.

Neden sonra bir önceki gece üstüne kustuğunu ve bu nedenle Tulane'in ona kendi tişörtünü giydirdiğini anımsadı.

"Bunlara ihtiyacın var," dedi Tulane ciddi bir ses tonuyla. Sarah, adamın avucunda uzattığı birkaç aspirine baktı. Hepsini birden alıp ağzına attı ve yine adamın uzattığı suyu içti.

"İç hepsini."

Hiç karşı gelmedi Sarah. Adamın ses tonu, dediğini yapmazsa başının daha da belaya gireceğini ima eder gibiydi.

Boş bardağı geri verdi. Tulane tertemiz, tıraş olmuş, tamamen ayık ve giyinikti. Haki pantolonun üstünde Ferguson Yarışları ve Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi logoları olan golf tişörtü vardı. Deidre ile kararlaştırdıkları üzere tişört pembe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil, beyazdı. Yanmaz kumaştan yapılan pembe pilot kıyafetini giymediği zaman üniforması buydu.

"Saat gerçekten sekiz mi?" diye sordu.

"Evet küçükhanım. Benim hemen garaja gitmem gerekiyor. Hak kazanmak için güne erkenden başlamalı. Kaynaklarıma göre, senin de Dover Downs Oteli'nde bu sabah bir randevun var. Akşamki ikramlar için otelin yiyecek içecek bölümü ile görüşeceksin."

Sarah başını kıvırıp yukarı çektiği dizlerine dayadı.

"Geç kalacağım, değil mi? Giysilerim..."

"Bu sabah Kyle'ı arayıp otelden bavulunu, çantanı ve telefonunu getirttim. Telefonunu kapattım ama bence hemen aç da mesajlarına bak istersen." Sarah homurdanıp gözlerini yumdu yine. Yokolmak istiyordu. Büyük olasılıkla dün gece olup bitenleri bütün takım biliyordu. Yarış sahasındaki genç kasaba delikanlılarının hepsi oturmuş kendisiyle alay ediyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Tulane yavaşça. Elini kadının sırtında gezdirip, hafif hafif ovalıyordu. Adamın dokunuşu çok iyi gelmişti. "Şimdi kendine çeki düzen ver ve beni dinle, tamam mı?

Sarah başını olur der gibi salladı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Lori sana o kadar içki vermemeliydi," dedi. "Öldürücü bir içkidir o."

"Ayağa kalkıp da bütün dünyanın döndüğünü anlayana kadar alkollü olduğunu anlamamıştım."

"Lori sana içinde rom olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Bu sana ders olsun. Bundan böyle biri sana meyve suyu ikram edince, alkollü olup olmadığını sormalısın."

"Tamam, öyle yaparım."

"İyi olur, çünkü dün gece olanların hesabını *ben* vereceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah endişelendi. "Neden sorumluluğu *sen* üstlenecekmişsin? Sen kendini rezil etmedin ki?

"Dün gece olanların hepsini hatırlamıyorsun, değil mi?" Kadın gözlerini sımsıkı kapattı ve bütün utanç verici anılar tek tek geçti aklından. "Ay, sanırım önemli şeylerin büyük kısmını anımsıyorum. Yani sarhoş olduğumu, üstüme başıma kustuğumu ve senin de ben defalarca öğürürken bana destek olduğunu. Bu arada, sana teşekkür borçluyum."

"Yok yahu, saçmalama, her beyaz atlı prensin yapacağı şeydi."

Tulane'in sesindeki mizah üzerine Sarah gözlerini açtı ama adam gülmüyordu.

"Aslına bakarsan gecenin o kısmından değil, daha öncesinden söz ediyordum," dedi Tulane, "Sen öğürmeden önce olan bitenden."

"Beni Kenny'den sen mi kurtardın?"

"Kenny'nin güzel küçük burnunu kırdım. Yüzü asla eskisi gibi olamayacak. Kyle'ın bu sabah dediğine göre, acildeki doktorlar doğru dürüst nefes alabilmesi için bir ameliyat gerekecek diyorlarmış."

Sarah alnını kırıştırıp dizlerine bastırdı. "O kısmı hiç hatırlamıyorum ama gelip beni kurtardığında çok rahatladığımı hatırlıyorum."

"Sağol, teşekkür ederim ama bir kez daha müdürün odasına çağrılacağıma hiç kuşkum yok. Jim Ferguson bir kalay daha basacak bana. Bir yarış pilotunun, bir mühendisin suratını dağıtmasına mümkünü yok tepkisiz kalmaz. Bunun artçıları olacak. Yarışçılar birliği yaptıklarımı duyunca soruşturma başlatacaktır. Beni göz hapsine alabilirler hatta bir süre yarışlardan men edebilirler. Beni ispiyonlamakla yükümlü olduğundan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin hanımefendi patronun neler düşünecek aklıma bile getirmek istemiyorum. Kariyerim bu yüzden bitebilir de."

Sarah adamın sesindeki mutsuzluğu fark etti. Elinden geldiğince düzgün davranmaya çalışıyordu ama Sarah her şeyi berbat etmişti. Hiç de fena bir oğlan değildi aslında. Kendisi gibi, o da kariyerinde ilerlemek peşindeydi. Adamın başına gelenler -pembe araba ve pembe kıyafeti de dâhil olmak üzere- hepsi kendi suçuydu.

Sarah başını kaldırıp adama baktı ve göz göze geldiler. Bir süre öyle kaldılar. Tulane ne zaman gözlerinin içine baksa, Sarah'nın içi kaynıyordu. Ve nitekim yine öyle oldu. Vay canına, ümitsiz bir vakaydı onunki.

Tulane'in bakışları önce Sarah'nın sol omzuna, daha sonra dizlerini saran sağ eline kaydı. Yutkundu, adem elması seğirdi ve yanağındaki kas oynamaya başladı. Tulane'in kendisine öfke duyduğundan emindi Sarah. Büyük olasılıkla da hak etmişti ama bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

"Üzgünüm," demekle yetindi. Annesi, büyük bir kabahat işlediğinde, en iyi politika özür dilemektir derdi.

Sert bir sesle, "Bak," dedi. "Hayatta ilerlemek istiyorsan, kuralları çiğnemek hiç de uygun bir yol değildir. Yarışçılar birliği sana takabilir. Deidre sana takabilir. Basın adını yerlere çalabilir. Olmadığın bir şeyi olmaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum. Hiç güvenli değil. Başına bir şey gelirse, kendimi çok kötü hissederim. Anlaşıldı, değil mi?

Görünen o ki özür dilemenin bir kıymeti yoktu Tulane için. Daha da kızmış gibiydi ama elinden bir şey gelmiyordu.

Soruyu duymazdan gelip, "Gitmeliyim artık," dedi Sarah yataktan yavaşça kalkarak. Sırtında bir ağrı vardı. Dişlerini fırçalamak üzere banyoya doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sarah," diye seslendi Tulane arkasından. Kadın yanıt vermedi, doğruca banyoya girip Tulane'in fırçasıyla dişlerini fırçalamaya koyuldu. Tam o sırada banyo kapısında belirdi Tulane.

"Bana anladığını söyle Sarah. Kenny sana zarar verebilirdi. Bunu *anlıyorsun*, değil mi? Bazı konularda oldukça safsın, biliyor musun?"

Hiç yanıt vermedi yine. Hâlbuki durum tuhaf bir şekilde mahremdi, çünkü ağzında Tulane'in diş fırçası vardı ve adamın hiç umrunda değil gibiydi.

Tulane kollarını kavuşturup banyo kapısının pervazına yaslandı. Sarah ağzını çalkalayıp tükürdü.

"Bavulum nerede?" diye sordu.

"Oturma odasında." Sarah adamı hafifçe itip küçük koridora geçti. Tulane de peşinden gitti.

"Seninle konuşmaya çalışıyorum Sarah." Sesinde bıkkınlık vardı.

"Eveet, dinliyorum." Oturma bölümüne vardı. Bavulu deri kanepenin üstündeydi. Yere, yumuşak halının üstüne çekip banyoya doğru sürüklemeye başladı.

Az ilerlemişti ki, Tulane bir kolunu duvara dayayıp yolunu kesti.

"Ve?" dedi.

Tulane bu kadar yanına sokulduğunda her zaman olduğu gibi vücudu karıncalanıyordu.

"Ve ne?" diye sordu.

"İkimizin de başının belada olduğunun ve büyüyüp olgunlaşmamız gerektiğinin farkında mısın?" Bir çocuğa konuşur gibi ağır ağır söylemişti bunları.

"Tamam, anladım. Sanırım alkollü içki konusunda saf ve aptalca davrandım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İçkiden başka şeyler konusunda da aptalca davrandın."

"Ne gibi şeyler?"

"O çizmeleri ve sımsıkı blucini giyme konusunda örneğin."

"Dur bakalım. Nesi aptalmış onların? Uzun topuklu çizmeler giyemeyeceğimi söyleyen bir kural mı var?"

"O çizmeler sen değilsin bebeğim."

"Bana bebeğim deme. 'Tatlım' lafına katlanabilirim ama 'bebek' olmaz."

"Bak orada haklısın."

Sarah'nın gözünü öfke bürüdü ve hiç düşünmeden hareket etti. Dosdoğru adamın üstüne yürüyüp var gücüyle bir şamar patlattı. Saldırının gücü kendisini bile hayrete düşürmüştü. Değil bir önceki gece kendisine o kadar nazik davranan birine, daha önce hiç kimseye vurmamıştı.

Sarah yaptığından ötürü şoka girmemeye çabalayarak adamın yüzünde bıraktığı kıpkırmızı parmak izlerine bakakaldı. Korkuyla karışık pişmanlıktan ölecek gibiydi.

Keşke adam öfkelenseydi, ama olmadı. Dudakları seğirdi sadece. Canını yakmamıştı. Tersine eğlendirmişti onu.

Pişmanlığın hepsi uçtu gitti.

"Bırak böyle şeyleri artık," diye fısıldadı. İyice üstüne eğilmiş, hiç dokunmadan hareket alanını kaplamıştı. "O çizmelerden ve bayağı makyajdan vazgeçmelisin. Bu kadar çaba harcama. Tevekkeli değil Kenny yanlış bir fikre kapılmış. Kenny gibi serserilerle düşüp kalkma."

"Ne demek istiyorsun sen? Kenny'de bir sorun yok. Üstelik Ysplanti'de oturan annesine adamış kendisini."

"Tabii ve senin oranı buranı çürütüyor. Adamdan uzak dur, duydun mu?"

"Özür dilerim Tulane ama senin üstüne vazife değil. Üste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lik Kenny'nin de meyve suyunun alkollü olduğunu bilmediğine kalıbımı basarım. Kenny genellikle ayıktır ve çok sorumlu biridir. Biraz alkol alınca it herifin birine dönüşeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki?"

"İt herif?" dedi Tulane müstehzi bir bakışla. "Ne zaman öğrendin bakalım sen bu deyimi? Ben öğretmedim, bundan eminim."

Sarah bir tokat daha atmak için elini havaya kaldırdı ama bu kez Tulane daha çabuk davranıp bileğinden kavradı. Eli çok güçlü ama tutuşu nazikti. Kenny'nin dokunuşları gibi çürük izleri bırakmayacak kadar nazik.

"Güzel davran," diye fısıldadı Tulane. Beklenmedik bir şey yaptı ve kadını geri iteceğine, göğsüne doğru çekti.

Bir an sonra kadının elini kendi omzuna koyup onu göğsüne yasladı ve başını avucunun içine alarak Sarah'ya daha önce hiç tatmadığı kadar erotik bir öpüşme yaşattı.

Sarah öpüşme konusunda öyle pek deneyimli sayılmazdı ama Tulane Rhodes'un etkili ve seksi öpüşmenin kitabını yazmış olduğundan kuşkusu yoktu artık.

İnanılmaz yumuşak ve ılık dudakları Sarah'nın ağzıyla birleşmişti. Dili kadının ağzının içindeki her girinti çıkıntıyı keşfetmek ister gibi hassas etinin üzerinde küçük daireler yaparak kayıyordu. Bir virtüöz gibi öpüşüyordu. Her küçük hareketi ve uygun ritmi yakalamakta ustaydı. Kadının varlığından bile haberi olmadığı yerleri buluyor ve onlara hayat veriyordu.

Öpüşmenin tadı cennet gibiydi, biraz diş macunu ve kahve ile karışık ama adamın kendi tadının baskın olduğu bir cennet. Adam koyu, gizemli ve karmaşık bir tattaydı.

Ayakuçlarında yükseldi Sarah. Tartıştıkları her şey unutulmuş, adamın böylesi yaramazlıklara kalkışması onu çok şaşırt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Elini adamın kısacık kesilmiş saçlarının arasında gezdirdi. Saçlarının dibinin dokusu dikensiydi.

Tulane boğazının dibinden gelen tuhaf bir ses çıkardı. Bir yandan başını kadının eline doğru bastırırken, bir yandan da elini onun omurgasının en alt kısmından yukarı çıplak ensesine doğru gezdiriyordu.

Kadının tüm vücudunu ıslak bir sıcaklık kapladı

Adam kadının her iki kalçasını sıktı, poposunu avuçlarının içine aldı ve bacaklarını ayırıp kendi kalçalarının çevresine dolamaya zorladı. Kendisini aşağı doğru, tezgâhın üstüne bırakıp alt karın bölgesini kadınınkinin üstünde sağa sola sallamaya başladı.

Kadının nefes borusundan yukarı köpüren arzusu, tamamen anlaşılmaz fakat gerekli bir ses olarak patladı.

Adamın vücudunun her tarafında, özellikle kalçalarında ve dilinde, inanılmaz bir ahenk vardı. Kadın kendisini anahtarının Tulane'de olduğu kurulmuş bir oyuncak bebek gibi hissediyordu. Adam içindeki yayı neredeyse patlayacak hale gelene kadar kuruyordu.

Tam da bu düşünceler kadının aklından geçtiği sırada Tulane dudaklarını onunkilerden kaçırıp televizyon üst kurulunca yasaklı yedi kelimeden birini söyledi.

Kadının sırtındaki elini gevşetip öne doğru eğilerek onu buzdolabına yapıştırdı ve yere doğru kaydırdıktan sonra ayağa kaldırdı. Şakağına masum bir öpücük kondurdu, yüzüne dağılmış saçlarını geriye itti ve başını çenesinin altına aldı.

"Az önce olanlardan ötürü özür dilerim," diye mırıldandı Tulane. Söyleyebileceği onca şey içinde en onur kırıcısı buydu. Kollarıyla adamı geri itti Sarah ve Tulane de bir beyefendinin yapması gerektiği gibi saldı onu. Gitmeliydi Sarah. Utancından yerin dibine girecekti neredeyse.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Giyinmeliyim şimdi." Uzaklaşmaya çalıştı ama Tulane hâlâ yolunu kesmeye devam ediyordu.

"Bak bana Sarah. Az önce olanlar için çok üzgünüm, ben..." Sözlerinin gerisini getiremedi.

Nihayet kadın başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Küçülmüş gözbebekleriyle gözleri şimdi siyaha çalıyordu. Yanakları ve kulakları alev kırmızısıydı. Adamın kalbi öyle hızlı atıyordu ki, boynunun dibinde atan nabzını görebiliyordu Sarah.

Tulane tahrik mi olmuştu yoksa öfkeli miydi? Anlaması zordu.

Birbirleriyle bakıştılar bir süre. Adama baktıkça sinirlerinin yavaş yavaş bozulduğunu hissetmeye başladı. "Ah," dedi bir zaman sonra, "demin yaptıklarından ötürü rahatsız olmadım ama durmana çok sinirlendim." Adamın dudakları oynadı. "Ben, ah..." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Sarah beni çıldırttığının farkında değil misin?"

"Sahi mi?" Bir umut belirdi içinde.

Gözlerini açıp, "Tahmin bile edemezsin," dedi Tulane.

"Neden vazgeçtin o zaman? Yanlış bir şey mi yaptım? Lütfen söyle, dürüst ol. Bu işleri her seferinde yüzüme gözüme bulaştırmaktan bıktım usandım."

"Yanlış bir şey yapmadın. En azından o konuda değil. Ben sadece... Fena kaptırdım kendimi, o kadar. Biliyorsun değil mi? Sen ve ben, hiç de iyi bir fikir değil." Umut, Sarah'nın göğsünün hemen ortasında parçalandı ve yanıp kül oldu. "Biliyorum, bu lafları daha önce de duymuştum Tulane. İşte bu yüzden gerçek anlamda topu topu üçbuçuk seks deneyimim oldu bugüne kadar. Ben yaşta bir kadın için son derece acınacak bir durum bu, biliyorum, ama işte doğrusu bu. Erkeklerin hevesini söndürmekte üstüme yoktur, özel bir yeteneğim var bu konuda. Erkekler bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hep ev bark sahibi olmak isteyen birine layık iyi bir kız olduğumu, bu yüzden kendileriyle ilişkiye girmekten sakınmam gerektiğini söyler. Yani bunu söyleyen ilk sen değilsin."

"Üç *buçuk* mu? Tatlım seks yapmak at nalı gibi değil ki buçuğu olsun. Ya olur, ya olmaz."

"Tamam, işte yeteneğim yok o konuda. Bilardoda da yok, pokerde de yok, romlu kokteyllerde de yok."

"Bilardo ve pokerde iyi olmak için pratik yapmak gerekir."

"Ya diğeri için? Onun için de gerekmez mi?"

"Hayır. Ne demek istiyorsun ki sen?

"O gece nehirde sana bu sorunumdan söz etmeye çalıştım. Erkekler üzerinde böyle tuhaf bir etkim var gibi. Ya onlar kadar hızlı değilim, ya da onlara göre çok hızlıyım, ya da ne bileyim... Bir felaketim. Ne yaptığımı bilmiyorum ve sorun da bu işte. Sabaha kadar pratik yap, eğer yanlış bir şeyin pratiğini yapıyorsan asla o işte iyi olamazsın. Benim bir koça ihtiyacım var."

"Koç mu?" Tulane'in sesi çimdik yemiş gibi çıkmıştı.

Sarah başıyla onayladı. "Bir öğretmene ihtiyacım var. Güveneceğim, benle alay etmeyecek, neyi yanlış yaptığımı gösterecek bir öğretmene. Bu nedenle geceyi Peach Blossom Moteli veya her neyse orada geçirmeyi önerdim sana. Ama hiç oralı olmadığını açıkça belli ettin."

"Senin cinsel koçun olmamı istedin, öyle mi? Delilik bu tatlım. Cinsellik hemen hemen doğal olarak yaşanan bir şeydir, oyun olmaz. Üstelik inan bana, ikimiz büyük bir hata olur."

"Sen ve ben konusunda herhalde haklısın, ama diğerinde değil. Kütüphaneciymişim gibi konuşmak istemem ama insanın dişisinde seksüel tepkinin genellikle öğrenilen bir davranış olduğu medikal bir gerçektir. Erkekler için farklı olabilir ama..."

Daha cümlesini bitiremeden Tulane onu buzdolabına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapıştırdığı gibi dudaklarından öpmeye başladı. Tanrım, adam öpüşmeyi biliyordu.

Gelgelelim, birkaç dakika önce olanlara kıyasla bu öpüşme tuhaf bir şekilde ölçülüydü. Bittiği zaman dudaklarına kondurulan küçücük buseler o kadar tatlıydı ki Sarah neredeyse ağlayacaktı.

"Tatlım, öpüşmeye gelince sana öğretebileceğim tek bir şey yok." Sesi boğuktu adamın.

Sarah bu konuda tartışabilirdi, çünkü Tulane kendisine öpüşürken karşılık verme fırsatını tanıyan ilk erkek olmuştu. "Tulane, ben..."

Parmaklarını kadının dudaklarına bastırdı. "Geç oldu. İkimizin de yapması gereken işler var."

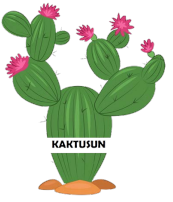
"Beni yine reddediyorsun, değil mi?"

"Senin seks koçun olmayacağım tatlım. Bunu derhal aklından çıkar. Çok fazla iyisin sen, yapamam, anlıyor musun? Üstelik şu ara pek de iyi gitmeyen kariyerime odaklanmalıyım." Geriye çekilip yolu açtı Tulane.

İşte buydu. Tulane ve Kenny bir olmuş, kendisini bir karınca kadar ufak hissettirmeyi başarmışlardı. Daha fazla aşağılanamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 14

Eyüp Peygamber kadar sabırlı diye bilinirdi Jim Ferguson. Ama Eyüp Peygamber'in sabrının da bir sınırı vardı.

"Üçünüzü birden işsizler ordusuna göndermem gerekir," dedi karşısında oturan Tulane, Sam Sterling ve Doc Jackson'a. 57 numaralı Ford, kırk üç otomobilin katıldığı yarışta ancak otuz dokuzuncu olmayı başarmıştı.

Sam ve Doc anında konuşmaya başladı. Tulane gözlerini vinileks döşeli yere dikmiş acaba ne söylemeliyim diye düşünüyordu.

Böyle bir durumda Pete ne yapardı diye geçirdi aklından ama birkaç nokta çok açıktı. Ne olursa olsun, Pete, Sarah'yı korurdu. Hiçbir bahane de bulmazdı. Hata yaptığını erkek gibi kabullenirdi.

Tulane yaradana sığınıp, Pete ve Stone'un ondan hep beklediği olgun erkek gibi davranmaya karar verdi.

"Tamam, ilk kim başlayacak, Doc?" diye sordu Jim. Sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu.

"Biraz eğleniyorduk, o kadar," dedi Doc. Tulane takım kaptanına baktı. Konuşmaya böyle girmenin doğru olmadığını düşünüyordu.

"Ah, Jim..."

"Sen sus Tulane. Bırak Doc anlatsın. Sıra sana da gelecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jim, Doc'a döndü. "Demek biraz eğleniyordunuz? Kenny'i hastanelik etmek eğlenmek oluyor, öyle mi?" Jim'in suratı kıpkırmızı olmuştu. Patron durumdan hiç hoşnut değildi besbelli. Haksız da sayılmazdı. Kenny ile kavga etmiş olmanın eğlenceli bir yanı yoktu.

Doc sırtını yasladı oturduğu iskemleye. Adam neredeyse 120 kilo geliyordu. Domuz bacağına benzeyen kollarını biradan şişmiş göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Pembe gömleğinin alt kenarından eti fışkırıyordu.

"Aslına bakarsan Jim," diye yanıtladı Doc, "kaç kez ben de Kenny'nin burnunu kıracak kadar öfkelendim ona."

Tulane homurdanmamak için zor tuttu kendini. Her birini ipe götürmeden önce Doc'ı durdurulmalıydı. "Jim, pardon ben..."

Jim öfkeden kudurmuş gözlerini Tulane'e çevirdi. "Sen çeneni tut dedim. Sıra sana da gelecek."

Tulane sandalyesinde doğrulup acaba ne zaman adam olacağım diye merak etti.

Jim, Doc'a baktı yine. "Ken ile bir sorunun var, onu mu diyorsun?"

"Evet, benim var. Kenny işinin gereğini yapan biri değil." Tulane ile dayanışma içindeymiş gibi baktı ona Doc. Onun kendi safında yer almasından elbette memnundu Tulane ama Doc işleri karıştırıyordu.

"Ken'in bilmem hangi üniversiteden diploması var," diye başladı Jim.

"Yarış planlaması ile ilgili bir halt biliyor demek değil bu," dedi Doc. "Tulane'in dediği hiçbir şeye kulak asmıyor. Takım olarak bu nedenle büyük sorunumuz var. Kenny, Tulane'in deneyimlerine asla saygı duymuyor ama Tulane azıcık da olsa saygı hak ediyor. Uzun zamandır sürücü. Arabaları tanıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay canına. Yarış pilotlarının efsanevi şefi kendisi hakkında böyle düşünüyormuş demek. Haftalardır Doc kendisine mühendis Kenny ile iyi geçinmesi gerektiğini söyleyip duruyordu oysa. Zaten Pete de hayatta olsa bunu söylerdi. Tulane söz dinleyip gayret gösteriyordu. Örneğin Kenny'nin bilardoda kazanmasına göz yummuş, arabasına olmadık aptal bir ayar yaptığında bile sesini çıkarmamıştı. Kenny ile olan ilişkisi çok sinir bozucuydu.

Ama Kenny'nin suratını dağıtmasının sebebi bu değildi ki. Doc susmalıydı. Hemen şimdi.

"Lütfen Jim, söz alabilir miyim?"

"Hayır, Tulane senin mazeretlerin ilgilendirmiyor beni. Sorunları çözmenin yolu, yarış takımındaki diğer üyelerle kavga çıkarmak değil. Senin deneyiminde ve bu yaşta birinin artık bunu bilmesi gerekir." Jim ailesindeki çocuklardan biriyle konuşuyormuş gibi ağır ağır söylüyordu kelimeleri.

"Ama..."

"Sus ve dinle. Bu sabah Ulusal Markalar'dan Deidre Montgomery telefon etti. Seni kapıya koymamı istiyor. Markalarının imajı açısından doğru bir temsilci olmadığını düşünüyor. Şu anda görüyorum ki, kadının bir bildiği varmış."

Dilinin ucuna kadar gelen küfürü savurmadı Tulane. Bağırmayacaktı da. Olgun bir adam olacaktı.

"Öyleyse?" diye sordu Jim. "Diyeceğin bir şey vardı, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Hadi, de bakalım o zaman."

"Doğrudur, Kenny'e vurdum. Doc'un söyledikleri yüzünden değil ama. Benimle dalaşmak istedi. Peşimden geldi. Gerçi, feci sarhoştu. Bir dolu romlu kokteyl içmişti. Ben ayıktım aslında. Neticede, durumu daha iyi idare etmem gerekirdi." Çok iyi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi son derece doğal çıkmıştı, duygularını katmadan, ama erkek gibi itiraf etmişti. Suçu kabullendiği için Pete kendisiyle gurur duyardı yaşasaydı. Jim'e dosdoğru bakıyor ve kovulmayı bekliyordu. Boğazı düğümlenmişti gerçi ama duygularını kontrol edebiliyordu.

Sam hafifçe öksürdü. Takım şefi içkiyi karısının hazırlamış olduğunu söylemedi. Sam, doğal olarak hem karısını, hem de Sarah'yı koruyacaktı elbette. Hem Doc, hem Sam koruyacaktı onları. Tulane anlamıştı ve takdir ediyordu.

Jim takım kaptanı Sam'e baktı. "Ne oldu?" diye sordu. "Yok, bir şey yok." Sam kollarını kavuşturup dosdoğru Jim'e baktı.

"Tamam, neler oluyor burada?" diye sordu Jim.

"Hiçbir şey olduğu yok Jim," diye karşılık verdi Sam. "Kenny budalanın biri ve kavgayı başlatan Tulane değil. Tulane kavgayı bitirdi. O kadar basit işte."

Jim dönüp uzun uzun baktı Tulane'e. "Bir budala olduğunu biliyorsun değil mi? Bu takımda iyi bir yerin var ve neredeyse her şeyi berbat edecektin oğlum. Büyü artık."

Tulane başını salladı. "Evet, anlıyorum efendim. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

Jim uzun bir süre tavana baktıktan sonra başını iki yana salladı. "O zaman daha iyisini yap. Şu an itibarıyla göz hapsindesin." Dönüp hepsine bağırdı. "Hepiniz büyümelisiniz. Şimdi kaybolun da, gözüm sizi görmesin."

Adamlar sıralanıp dışarı çıktı odadan. Sam, Tulane'in omzuna vurdu. "Meraklanma oğlum, geçecek hepsi. Lori'yi koruduğun için sana ne kadar teşekkür edersem azdır. Seni destekleyeceğim."

"Evet," dedi Doc. "Sarah'la ilgili hiçbir şey söylemeyeceğiz. Bize güvenebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane başını salladı. Boğazındaki düğüm o kadar büyümüştü ki konuşamıyordu bile. Doc ve Sam, neden Kenny'nin Sarah'yı hırpalamasını durup izleyemeyeceğini belki de anlamışlardı. Sarah'nın çürüklerini hatırlamak bile içini burkmuştu.

Tulane duygularını bastırıp sahte bir gülücükle, "Tabii, harika," diye karşılık verdi. Sarah ve Kenny'i kafasından silmeyi aklına koymuştu. Patronlarıyla birlikte garaja doğru yürüdü.

Yarışı kazanmalıydı. Kazanırsa, her şey hallolacaktı.

***

Çok geçmeden kötü haber ulaştı. Dover Downs Oteli'nde yemek servisi ile görüştüğü sırada merkez bürodaki pazarlama elamanlarından birinden Sarah'ya bir mesaj gelmişti.

Kenny spor kanallarından birine çıkıp öyle bir açıklamada bulunmuştu ki bütün basın Tulane Rhodes'un kötü bir yarış pilotu olduğu çıkarımını yapmıştı.

Takım mühendisi ile dalaştığı için Jim Ferguson'un Tulane'e yol vereceği dedikodusu hızla yayılmış, spor haberleri NASCAR'ın Tulane'i geçici olarak işten uzaklaştıracağını bildirmeye başlamıştı bile. Genel kanı Tulane'in yarış pilotu olamayacak kadar toy ve kafası bozuk biri olduğu şeklindeydi. Yarış kazanmayı becerebilseydi belki eleştirmenler bu denli acımasız olmayacaktı ama NASCAR üst yarış serisi Sprint Cup'ta hiç de başarılı bir performans göstermiş değildi.

Sarah telefonunda mesajı okuduğu zaman içi yandı. Neden Tulane, Jim'e gerçekleri anlatmamıştı?

Kısa cevap: Tulane, Sarah'yı korumuştu.

Kendi itibarı pahasına da olsa.

Tulane Rhodes tam bir şövalye gibi davranıyordu. Ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmuştu o kötü çocuğa birdenbire?

Tulane kendi hatalarını mertçe üstleniyor, her durumda ailesini koruyor, arkadaşları saçma sapan yanlışlar yaptığında onlara arka çıkıyor ve sevdiği biri öldüğünde ağlayacak kadar erkekçe davranıyordu.

Öyleyse, eğer adam bu konularda olgun davranabiliyorsa, kendisi de olgun davranabilirdi.

Kendi hatası yüzünden Tulane'in gözden düşmesine seyirci kalamazdı. Uzun bir süredir buna izin veriyordu. Onu kurtarması gerekiyordu şimdi.

Otelin bir köşesinde sessiz bir yer buldu, derin bir soluk alıp Deidre'yı aradı.

"Ben de seni arayacaktım Sarah," dedi Deidre herhangi bir açılış konuşması yapmadan. "Neler oluyor orada öyle? Rhodes mühendisin burnunu gerçekten kırdı mı? Lütfen bana sarhoş olduğunu söyleme sakın."

"Tulane ağzına bir damla içki koymamıştı, ayıktı ama Kenny değildi," diye karşılık verdi Sarah.

"Tulane sarhoş birine mi saldırdı, aman Allah'ım."

"Tulane ve dün gece olanlarla ilgili bilmen gereken bazı şeyler var Deidre. Ne benim sana, elbette ne de onun Jim Ferguson'a söylemediği şeyler var."

Bir sessizlik oldu. "Onun adına yalan söyledin, değil mi?"

"Hayır," dedi Sarah, Deidre'nın yalanını yakalamayacağını ümit ederek. Deidre'ya gerçekleri söylemenin işleri kolaylaştıracağını bilse de, sır olarak saklamaya söz verdiği şeyleri anlatmaya hiç niyeti yoktu. Verilen söze sadık kalınmalıydı.

"Hayır mı?" Deidre şaşırmış gibiydi.

"Hayır, aslında tam tersi oldu. Tulane dün gece beni kurtarmak için kavga etti ve sonra da yalan söyledi." Sarah, önceki gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenny Lewicki ile olanları tek tek anlattı Deidre'ya ve daha sonra patronundan iş başındayken içki içmenin ya da iş arkadaşlarıyla samimiyeti ilerletmenin ne kadar aptalca olduğu üzerine bir nutuk dinlemek zorunda kaldı. Sarah, Ejderha Leydi'nin anında kendisini kovacağını sandı ama Deidre onu sadece göz altında tutacağını ve bir daha bu tür bir falso yaptığı takdirde işine son verileceğini belirtmekle yetindi.

***

Ertesi gün kendisini yeterince azarlanmış hisseden Sarah, Dover Downs Oteli'nin lüks salonlarından birinde Value Mart'ın ve Ulusal Markalar'ın seçkin elli kadar yöneticisi ile birlikteydi. Vali de dâhil olmak üzere, Delaware İlçesi'nin politikacılarının da katıldığı davet hafta sonunun en popüler olayı olmuştu.

Çok yorgundu. Oteldeki gösterişli yemek hiç olaysız geçmiş, Tulane de smokin giyip gelmişti. Albenisi sayesinde yönetici ve politikacıları kendisine hayran bırakmış, fıkralar anlatmış ve herkesi kahkahâlâra boğmuştu.

Hal ve davranışlarına özen göstermesi gereken birine göre, Sarah'ya fazlasıyla yakınlık göstermişti. NASCAR ve Ferguson Yarışları onu resmi olarak göz hapsine almış bulunuyordu.

On sekiz saat sonra Sarah, sahaya kuşbakışı bakan en önlerdeki camlı locadan yarışları izliyordu. Tulane bugün çok iyi yarışıyordu.

Pencerenin hemen yanında oturuyordu, camlar ses geçirmez olmasına rağmen yarış arabaları parkuru tamamladıkça, giderek yaklaşan gümbürtü göğsünü sıkıştırıyordu.

İnanılmaz bir süratle birbirlerine değecek kadar yakın giden üç arabanın ortasındaydı Tulane. Arabalar çığlık atıp önünden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçiyor, motorlarının sesi kendisine yaklaştıkça iyice yükseliyor, viraja doğru uzaklaştıkça parlak renkleri bulanıklaşıyordu. Son otuz turdur Tulane ve Augie Tallon birbirileriyle başa baş dans ediyorlardı.

Yarışın bitmesine birkaç tur kalmıştı ve Sarah dahil, herkes çok gergindi artık. Serinkanlılığını koruyabilirse, Tulane yarışı ilk beşin içinde bitirebilecek gibiydi. Vay canına, belki de kazanırdı. Augie ve Tulane sabahtan beri başı çekiyorlardı.

Artık sadece sekiz tur kalmıştı, Augie ve Tulane birinci gelmek için kapışırlarken, Sarah gözlerini pembe arabadan ayırmıyordu.

Ve nihayet olanlar oldu. Tam viraja girerken Augie'nin otomobili Tulane'in tamponuna bindirdi ve kızılca kıyamet koptu.

Tulane'in otomobilinin arkası sallandı ve yana devrildi. O süratle kayarak dördüncü virajın duvarına tosladı. Sarah korkunç bir güçle eğrilip büzülen metal sesini duydu. Arka tekerleklerden bir duman bulutu yükseldi ve VIP loacasındaki herkesin soluğu kesildi.

O kargaşada Ford otomobil duvardan geri tepti, kendi çevresinde 180 derece döndükten sonra yarış parkurundan gerisin geri kaydı. Dumanın içinde olan bitenin izini kaybetti Sarah fakat az sonra sanki biri ona çarpmış ve otomobili yarış sahasının dışına fırlatmış gibi bir ses duydu. Otomobil inanılmaz bir enerjiyle hareket etmeye devam ediyordu. Bir tekerleği fırlayıp havaya uçtu. Hemen arkasında bir derbi maçı var gibiydi ama Sarah dehşetten büyüyen gözlerini burnu çimlere gömülmekte olan harab olmuş pembe makinadan ayıramıyordu.

Otomobili ileri iten güç, onu arkası öne gelecek şekilde havaya kaldırdı, üç kez döndürüp çalkaladıktan sonra kaydıra kaydıra, yarış parkurunun girişine yakın bir yere tepetaklak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktı. Arka sağ tekerleğin olması gereken yerden alevler fışkırıyordu.

Kaza topu topu on saniye kadar sürmüştü. Fani bir insanoğlunun nasıl omlet gibi birkaç kez havaya fırlatıldıktan sonra saatte 320 kilometre süratle duvara çarpıldığını kavrayabilmek için çok kısa bir süreydi bu aslında.

Ama şu anda dehşet Sarah'nın yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı.

Sarah'nın boğazı düğümlendi, yüreği sıkıştı. Otomobildeki adamı önemsiyordu. Komikti, cana yakındı ve tatlıydı. Kendisine sollamayı, poker oynamayı hatta bilardoyu öğretmişti. Cuma gecesi sarhoş olup hastalandığında bütün gece başucunda durmuştu. En kötü niyetlerinden kurtarmıştı kendisini.

Kontrolünü kaybettiğinde adam çok sorumlu davranmıştı.

İster misin?

Gerisini tamamlamaya cesareti yoktu. Gerçekten berbat bir küfür salladı yüksek sesle.

Tulane'in aile, namus ve işini elinden geldiğince en iyi şekilde yapmak gibi hayattaki en önemli şeylere değer veren şerefli biri olduğu dank etti Sarah'ya o anda. Kendi şerefini harcamak pahasına Sarah'nın şerefini korumuştu geçen hafta sonu.

Gözlerini kapatıp bir dua mırıldandı Sarah. Öyle pek dua eden biri değildi ama bu kez Tanrı'ya Tulane'i koruması için çok içten yakarıyordu.

Otomobilden hiçbir hareket gelmiyordu. Trafik kurtarma kamyonu ve ambulans yanaştı az sonra. Kırmızı tulumlar giymiş adamlar yangın söndürücüleri püskürtmeye başlamıştı. Üç kişi otomobilin arkası ile uğraşırken, dördüncüsü karın üstü yatıp bıçağı ile şoför mahallinin camını açmaya çalışıyordu.

Resmi görevliler kırmızı bayrağı sallayarak yarışı durdurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güvenlik elemanları şoför mahalline ulaşmış ve yıkıntının içinden Tulane'i çekip çıkarmışlardı.

Çamurlu sahanın ortasında pembe yarışçı takımı pek bir parlak duruyordu ama sırtındaki pamuk kuyruklu tavşancık pek belli olmuyordu. Takım temiz gibiydi, üstünde kan izi yoktu en azından.

Aslında takım elbise tertemizdi ve içindeki adamın burnu bile kanamamıştı. Ayağa kalkıp halkı selamladıktan sonra hiç tökezlemeden sakin sakin ambulansa yürüdü.

Sarah arkasını dönüp son sürat kadınlar tuvaletine koştu ve midesinde ne var ne yoksa hepsini çıkarttı. Daha sonra bir on dakika kadar oturup sesssiz sessiz ağladı.

Herkes çok kötü bir hafta sonu geçirmişti, üstelik neredeyse bir felaketle sonuçlanacaktı. Ya önündeki yola odaklanacağına adam Sarah'nın ortaya attığı saçma sapan şeyleri düşünerek endişeleniyorduysa?

Ya Tulane'in başına bir şey gelseydi, ne yapardı?

Gözyaşlarını sildi. Birdenbire Tulane'e karşı sevgiden daha büyük şeyler hissettiğini anlamıştı.

Tanrı yardımcı olsundu, herife âşık olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 15

Tulane Boeing 737 uçağının arka tarafında cam kenarındaki koltuğuna yerleşti. Ferguson takımının diğer pilotları gibi yarış sonrası oluşan trafikte kalmamış, yarış pistinden hava alanına kadar helikopterle gelmiş ve uçağa ilk kendisi binmişti.

Kemerini incinmiş kalçasının üstünden gevşek bağladıktan sonra, vücudundaki ağrıları fazla hissetmeyecek şekilde rahat bir pozisyon alıp arkasına yaslandı.

En azından bugün Jim Ferguson'u mutlu etmişti. Arabasına çarpıp haşat ettiği ve korkunç bir kazaya neden olduğu için için Augie'ye bir yumruk patlatacağına, adamın elini sıkmış ve özürünü kabul etmişti. Kamera karşısında yapmıştı bunu ama olsun.

Koltuğuna gömülüp gözlerini kapattı ve sakin olmaya odaklandı. Uçağın arkasında en güvenli yerde otumasının tek nedeni uçuş korkusu değildi. Elinden geldiğince Sarah'dan uzak durmaya çalışıyordu.

Hiç frene basmadan saatte 250 kilometre hızla araba sürüyormuş gibi hissetiriyordu o kadın. Eğer arkada kendi halinde otururs belki de onu bulamaz ve Tulane de bayram ederdi.

O kadar şanslı değildi ama.

"Selam," dedi kadın o güzel Amerikan aksanıyla.

Tulane gözlerini açtı. Karşı konulamaz küçük kütüphane-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ci kadın, endişeli sıcak kahverengi gözleri ve çilli yüzü ile tam önündeki koltuktan eğilmiş ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu fısıldayarak. Tulane zar zor gülümsedi ve "İyiyim," dedi.

Sarah da gülümseyerek karşılık verdi. Tulane'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Yarıştan sonra Augie'nin elini sıktığını gördüm. Çok olgunca davrandın."

"Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum. Neden oturmuyorsun?" dedi Tulane hiç düşünmeden ve hemen dediğine pişman oldu.

"Yok, rahatsız etmeyeyim..." Durakladı ve derin bir soluk aldı. "Bu hafta sonu olanlar için çok üzgünüm. Sana ayak bağı oldum. Deidre'nın Jim'i ikna ettiğini ümit ediyorum. Jim ile benim de konuşmamı istersen yani, hazırım..."

"Otursana, Sarah."

"Hayır, gitsem daha iyi olur."

"Lütfen?"

Kadının gözleri hüzünlendi bir an. Tulane yerinden kalkıp kolundan tuttuğu gibi onu yanına oturtmaya can atıyordu. "İkimiz de olgun insanlarız Sarah, bu işin üstesinden gelmeyi başarırız sanıyorum," dedi. Söylediklerine kendisi de inanmıyordu ama söylemişti işte.

Sarah'nın gözlerinde muzip bir ışık yanıp söndü. "Haftasonu toy bir ergen kız gibi davranmama rağmen mi?"

Tulane kıkır kıkır güldü. "Evet, çünkü olgun davranma yeteneğin de var, biliyorum."

Hafifçe gülümseyip yanına oturdu Sarah. Mutluluktan havalara uçacaktı adam. "Hem sana, hem de takımdakilere teşekkür borçluyum. Adımın medyada çıkmasını önlediniz. Gerçekten öyle davranmamam gerekirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önemli değil. Cuma akşamı olanlar için seni affettim zaten. Cumartesi günü bana dürüstçe davrandığın için asıl ben sana teşekkür etmeliyim." Aklından geçenleri söylemek çok iyi gelmişti.

Sarah başını öte yana çevirdi. Teni inanılmazdı; Soluk, şeffaf ve çilli. Fazla bir makyaj da yapmıyordu ve adam onun bu huyunu da seviyordu. Gelgelelim yüzü fazla solgundu bu gece.

"Otomobilinin hurdaya dönmesini izlemek korkunçtu. Konsantrasyonunu kaybetmiş olmandan korktum, yani benim yüzümden... Biliyorsun." Başını adama çevirdi yine. Soluk pembe dudakları aralanmıştı. O gün olanlardan ötürü sarsılmıştı besbelli. Kadını rahatlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Yaralanmadım, bir şeyim yok."

Kadın bakışlarıyla çabucak inceledi vücudunu aşağıdan yukarı. Tulane'in kalp atışları hızlandı yine.

"Yalan söylüyorsun. Baksana, her yanın ağrıyormuş gibi oturuyorsun."

Tam o sırada uçak havalanmaya başladı. Midesine inen soğuk korku dalgasına aldırış etmemeye çalışarak, "Sarah," dedi Tulane, "arabalar son derece güvenlidir. Kaza her zaman olabilir, işimin bir parçası da bu. Hem sen daha önce de duvara tosladığımı gördün, değil mi? Üstelik bugün kabahat senin değildi, her şeye Augie neden oldu. Aslına bakarsan Kenny konusunda bana çok büyük bir iyilik yaptın. Çoktandır o heriften kurtulmak istiyordum. Bu hafta sonu Doc ve ben başbaşa kaldık, çok iyi oldu. Kenny işimize burnunu sokmadı ve arabanın ayarlarını Doc yaptı. Augie bana çarpmasaydı yarışı kazanırdım herhalde. O yüzden, tasalanma."

Jet uçağın motorları homurdadı. Tulane'in göğsüne bir sancı saplanır gibi oldu. Nefret ediyordu uçmaktan. "Yarış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ta üstüme yoktur. Herkes iyi olduğu işi yapmak ister. Örneğin senin pazarlama, rakamlar ve tüketiciye mal satma konusunda iyi olduğun gibi." Bir an duraksadı Tulane. "Ama içki içme, bilardo veya poker oynama veya trafik kurallarını çiğnemeye gelince dökülüyorsun. Unutma, tamam mı?"

Sarah'nın ağzı büzüldü. Kadının aklından geçenleri anlamıştı.

"Sarah, ne düşündüğünü biliyorum. Gün gelecek Miriam Randall'ın öngördüğü gibi bir erkek çıkacak karşına ve mutlu olacaksın. Miriam asla yanılmaz der herkes."

Sarah dönüp baktı adama. Yüzü adamdan birkaç santim ötedeydi ve ela gözleri adamın gözlerine kilitlendi. Yarış başlarken yeşil bayrak dalgalandığında duyduğu heyecan gibi bir heyecan kapladı Tulane'in içini. Eğilip kadını öpebilirdi. Elbette istiyordu bunu ama yapmayacaktı. Meslek ahlakına aykırı ve ahmakça bir şey olurdu. Jim Ferguson'un kendisiyle gurur duymasını istiyordu.

"Birbirimizi anlıyoruz, öyle değil mi?"

Başıyla onayladı Sarah. "Elbette. Bundan böyle kuralları çiğnememiz hiç yakışık almaz. Dersimi aldım ben."

"Çok iyi. Ben de aldım."

Yeniden koltuğuna gömüldü Tulane. "Madem meseleyi hallettik, arkama yaslanıp ağrıyan yerlerimi oynatmamaya gayret edeceğim. Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alacağım biraz. Gelen olursa uyuduğumu söyle, tamam mı? Sakın benim hanım evladı olduğumu falan söyleme kimseye, anlaştık değil mi?"

"Senin sırlarını paylaşmayacağıma söz verdim zaten."

Arkaya yaslanıp gözlerini kapattı Tulane ve uçak pist boyunca ilerlerken duyduğu paniği düşünmemeye çalıştı. Tekerlekler havalanınca koltuğunun kolluklarına sımsıkı yapıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç saniye sonra Sarah'nın serin parmakları adamın elini kavradı ve cesaret verir gibi sıktı hafifçe. Tulane elini çevirdi ve kadının elini avucuna aldı. Mini minnacık eli güç ve cesaret veriyordu. Bu eli sürekli tutabilirdi böyle.

Gelegelelim Jim Ferguson'un ona dayattığı kurallara aykırı olurdu. Azıcık tutacaktı bu eli ve sonra bırakacaktı, tamamen ve sonsuza dek.

***

Tulane'in öfkesini kontrol etmek için sarfettiği tüm gayretleri ertesi sabah 7:30' da çalan cep telefonuyla birlikte duvara tosladı. Stone arıyordu.

Ağabeyinin bağıra bağıra atıp tutmalarını dinledikten ancak otuz saniye kadar sonra Tulane birilerinin internetteki bir yarışma güncesine Rhodes ailesiyle ilgili çok kötü şeyler yazmış olduğunu anlayabildi.

Tulane ofisine giderken yol boyunca Stony'nin sövüp saymalarını dinledi. Ofise varır varmaz bilgisyarını açıp web sitesini buldu: Her gün Arnold Simons tarafından yenilenen mükemmel NASCAR dedikodu güncesi Sadecesolvirajlar.com.

Bu sabahki yazının başlığı oldukça kışkırtıcıydı: "Tulane Rhodes'dan NASCAR sürücüsü olur mu?" Yazı önce masumca hafta sonu olaylarını ele alıyor fakat sonra çirkinleşiyordu. Tulane okumaya başladı:

> Öncelikle Rhodes'un araba yarışlarının büyük liglerinde başarı elde edebilecek duygusal altyapıya sahip olup olmadığının araştırılması gerekir. Mesele sadece pistlerde veya pist dışında yaptığı soytarılıklar ile değil, geçmişi ile ilgili bir sorundur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Resmi biyografisi babası Elbert Rhodes'un Güney Karolina Son Şans kasabasında bir oto tamircisi olduğunu iddia etse bile, gerçek bundan çok daha renkli ve rahatsız edicidir. Tulane'in babası ruhsal bozuklukları olan bir Vietnam Savaşı gazisidir.

Tulane'i çocukluğundan beri tanıyan Son Şans Bahçe Kulübü'nün başkanı Lillian Bray, "Tulane'in babasının, Tanrı onu kutsasın, çok farklı biri olduğu bilinen bir gerçektir," diyor. "Melekler gördüğünü söyler. Ailede melekler gördüğünü söyleyen tek insan babası da değildir. Elbert'in rahmetli babası da, meleklerin kendisine kasabanın dışında bir golf sahası inşa etmesini söylediğini iddia ederdi."

Söz konusu golf sahası 18 deliğinin her biri İncil'den hikâyeleri betimleyen...

Tulane okumayı bitirdiğinde bir şeyleri yumruklayacak hale gelmişti. Simons, ailesini yaratılıştan genetik olarak çatlak köylüler gibi göstermeyi başarmıştı. Budala herif kimseyi unutmamış, küçük Haley'nin bile "kalıtım yolu ile ailenin melek çılgınlığı"nı almış olduğunu ima etmişti.

Adam resmen kendisini baltalıyordu, net ve açık.

"Hadi bakalım," dedi Stone, "ne yapacaksın şimdi? Bahse varım senin New York'taki yüksek ve güçlü adamların işidir bu. Oradaki herifler, bizim Son Şans'takilerin yaşam tarzını anlamaktan acizdir."

Kendisini son derece işe yaramaz ve nafile bir herif olarak hisseden Tulane ekrandaki kelimelere bakıyordu. "Deidre Montgomery mi yazdı diyorsun?

"Kim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kadın, Sarah'nın patronu."

"Kahretsin, Sarah'nın bu işte parmağı olmadığına pek emin değilim. Annem veya kilise hanımları ne derse desin, o bizden biri değil."

Stone'un ithamları sinir uçlarına elektrikli üvendireyle şok verilmiş sığırlar gibi dürttü Tulane'i. Bir süre bu fikir mantıklı geldiyse de, anında silip attı kafasından. Daha dün gece kendisi için bu kadar endişelenen ve elini tutan kadının mümkünü yok bu yazıyla bir ilgisi olamazdı. Sıradan bir gazeteci kasabaya uğramış ve Lillan Bray bülbül gibi şakımış olmalıydı kuşkusuz.

"Sarah'nın bu yazı ile bir ilgisi yok Stone. Adım gibi eminim. Deidre'nın de işi değil bu. Deidre benle ilgili çirkin şeyleri öğrenmek istemiş olabilir ama bunları Arnold Simons ile asla paylaşmış olamaz. Bebek bezi satışlarına darbe vurur bu."

"Yapma be oğlum, tıpkı onlar gibi konuşmaya başladın. Ne yapmış olabildikleri zerre kadar umrumda değil. Bu işi temizleyeceksin, anladın mı? Haley için yazdıklarını okudun mu?"

"Nasıl temizleyebilirim ki bunu? *Yapabileceğim* hiçbir şey yok."

"Olmak zorunda. Bu sabah uyandıklarında binlerce insan kızımın deli olduğunu okuyacak. Deli değil o."

"Ama bir terapiste gidiyor değil mi, tedavi için. Gitmiyor olsaydı iftira davası açabilirdim belki."

Stone, Tulane'in suratına telefonu kapamadan önce tam bir dakika kadar küfür salladı.

Tulane başını iki elinin arasına aldı. Ağabeyini hiç bu kadar öfkeli görmemişti o güne dek.

Arnold Simons da zorbanın tekiydi.

Ne var ki Tulane'in baş edebileceği bir zorba değildi. Eğer Tulane ona erişebilecek olsa suratını darmadağın edilebilirdi. Tulane bir şeyler yapmalıydı, tüm bu olanlara karşı duyarsız kalması mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odayı arşınladı bir aşağı, bir yukarı. Beynini çalıştırmaya çabalıyordu. Cep telefonu bir kez daha çaldı. Numarayı tanımıyordu.

Büyük olasılıkla kendisinden yorum isteyecek bir gazeteciydi. Telefonu açıp avaz avaz bağırmak geçti aklından.

Hiç olgun bir davranış olmazdı bu. Öfkesini kontrol altına almaya uğraşıyordu, onu boşaltmaya değil. Üstelik bir gazeteciye küfür etmenin Jim Ferguson'un onaylayacağı bir davranış olmadığını bal gibi biliyordu.

Bunlar başına gelmeden ortadan yok olmalıydı. Bu berbat pişliği temizlemenin bir yolunu bulmalıydı ne yapıp edip. Her şeyi oturup bir bir düşünmeliydi.

Telefonunu kapattı, valize birkaç parça eşya koyup Mustang otomobiline atladı. Nereye gideceğine karar vermemişti henüz. Sadece araba sürüyordu amaçsızca, çünkü hız limitini aşmadığı sürece hıncını yollardan almak yapılacak en mantıklı şeydi şu anda.

Bir saat kadar sonra geçtiği yola baktı.

Kahretsin.

Nerede olursa olsun kendi ahırına dönen eski bir at gibi, Tulane Son Şans'a sürmüştü arabayı. İşler arapsaçına döndüğünde her zaman yaptığı bir alışkanlıktı bu. Ancak bu kez, erkek erkeğe konuşup içini dökebileceği Pete Amca'sı yoktu.

Arabasını kasabanın içinden güneye doğru sürerken yüreği tamamen boşaldı sanki. Az sonra yolun solunda Tanrı İçin Golf belirdi. Tulane yavaşladı ve arabayı çakıl taşlı arsaya sürdü.

Motoru kapatıp kızgın güneşin altında iyice ısınan arabada birkaç dakika öylece oturup düşünmeye başladı. Bir zamanlar park yerinin kenarında duran İsa heykelinin kalıntılarına baktı. Kendi kariyeri ile İsa'nınki birbirlerine çok benziyordu, tanınamayacak kadar yıkılmış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genetik yapısında delilik bulunan ve iflah olmaz bir serseri diye nam salmış bir yarışçıyı kim isterdi ki? Bitmişti her şey. Ne yapacağını bilmiyordu.

Arabanın içi o kadar ısınmıştı ki dışarı çıkmak zorunda kaldı. Nuh'un Gemisi'nin olduğu yere doğru ilerledi. Ana yolu yosunlar kaplamıştı ve golf sahası tümden terkedilmiş gibiydi.

Hızla büyüyen Japon sarmaşıkları tahmin edilemeyecek kadar büyük bir çabuklukla her tarafı sarmıştı. Eğer bir şeyler yapılmazsa, golf sahası birkaç yıl içinde tarih olup unutulacaktı.

On sekizinci deliğe kadar yürüyüp iki buçuk metre uzunluğundaki İsa'nın Dirilişi heykelinin hemen yanında bir banka oturdu. Fiber camdan yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle İsa kollarını açmış kendisine bakıyordu. Ellerinin birinde hafif kırıklar oluşmuştu.

O fırtına gecesinden bu yana kaç aydır acaba babası ne yapıyordu? Golf sahası dökülüyordu.

Tulane kafasının içinde bir yerlerde bu sorunun yanıtını veren Pete'in sesini duyar gibi oldu. Babasının artık yapacak bir şeyi kalmamıştı. Golf sahasını yeniden inşa etmek için Tulane gereken yardımı yapmazsa, babası emekli olacaktı.

Peki, ne yapacaktı?

Onca zamandır Tulane bir felaketin gelip bu yeri darmadağın etmesini dilemişti ama durup Tanrı İçin Golf'un yok olmasının babasını nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti.

Koskoca bir suçluluk dalgası kapladı içini. Şu küçücük saniyede babasının neler hissedebileceğini anlamıştı. Oval bir yarış pistinde araba süremezse Tulane ne halt ederdi? Kendi işi araba sürmekse, babasının işi de golf sahası işletmekti.

Babası işine âşıktı. Çok da başarılıydı. Daha bir gece önce, her insanın başarılı olduğu işi yapmak istediğini Sarah'ya söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yen kendisi değil miydi?

Ayağa kalkıp Nuh'un Gemisi'ne baktı uzun uzun. Belki de babasının motorlu testeresini bulup ana yolu çevreleyen yanık çam ağaçlarını kesmeliydi. Kuşkusuz Arnold Simons'a duyduğu öfkeyi yatıştırmanın en verimli yolu buydu. Pete Amca'yı da çok mutlu edebilirdi böylelikle.

Tam gemiye doğru bir adım atmıştı ki Haley'nin incecik sesini duydu, "Tulane Amca, burada mısın? Büyükbabamla buradan geçerken arabanı gördük."

Tulane arkasını dönünce yoldan aşağı koşan Haley'i gördü. Kız perişan görünüyordu her zamanki gibi. Şortu ve tişörtü kirlenmişti, saçları darmadağındı ve sol dizinde bir yara bandı vardı. Her adım attığında ayağındaki lastik papuçlarda pembe bir ışık yanıp sönüyordu. Aniden Tulane'in kucağına sıçradı.

Haley'nin kendisine kızgın olmaması rahatlattı Tulane'i. Zaten kız itibarının başına gelenleri anlayamayacak kadar ufaktı.

Sımsıkı kucakladı kızı ve burnunu yumuşacık saçlarına gömdü. İçi ferahlamıştı. Onu sıkı sıkı ve güvende tutmak istedi ama kız sıyrıldı kollarından.

"Bize yardım edeceksin, değil mi?" Koyu gözleri sevinçten ışıl ışıl yanıyordu. Bu çocuğa tapıyordu Tulane.

"Hey," dedi babası arkadan.

Tulane dönüp cennetteki tûba ağacını temsil eden ağacın altında duran babasına baktı. Üstü yazılı siyah bir tişört ve yamalı kotunu giymişti. Babasının tişörtünün göğsündeki yazıda bugün şu mesaj vardı: "Amerika İmanını Yenilemeli"

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Elbert.

Tulane omuzlarını silkti. "Düşünüyorum, sanırım."

"Sanıyorsun? Bilmiyor musun?"

"Hayır efendim. Sanırım bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hmmm. Bilirim o duyguyu."

Haley, Tulane'in blucinini çekiştirdi. "Yardım edeceksin, değil mi?" Tulane kızla göz hizasına gelmek için dizlerinin üstüne çöktü. "Neye yardım edeceğim?"

"Hettie Marshall var ya, o bir komite kurdu, adı da Tanrı İçin Golf'u Diriltme Komitesi. Temizlik yapmak ve neler yapılabilir diye bakmak için bugün buraya bazı insanlar gelecek." Haley bir çırpıda bu uzun konuşmayı hemencecik yapmış ve sonra da aralık ön dişerini gösteren o en güzel gülüşüyle bakmıştı amcasına. Tulane onu bir kez daha sarmak ve asla bırakmamak istedi.

"İnsanlar burayı yenileyecek diye çok seviniyorum," diye sürdürdü konuşmasını Haley, "çünkü Kederli Melek'in bu yerin kapanmasını istediğini hiç düşünmüyorum, çünkü buraya o zaman gelen kötü adamlara cezasını verdi. Ama biliyorsun sen de, o bir melek ve melekler tıpkı İncil'de olduğu gibi kötü adamlara cezalarını verir."

Tulane kendini toparlamaya çalıştı. Belki Haley zamanla vazgeçerdi bu huyundan. Ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. "Eminim meleğin buraya zarar vermek istememiştir," dedi yüksek sesle. Golf sahasına meleğin değil de, fırtınanın zarar verdiğini söylemenin âlemi yoktu şimdi.

"Yani sen de kalıp yardım edeceksin? Büyükannem senin asla ama asla golf sahasına yardım etmeyeceğini söyledi, duydum ben, ama Sarah golf sahasının Son Şans'ın başına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor ve sen de Bayan Sarah'la yakın arkadaşsın. Sarah mı değiştirdi fikrini?"

"Ah, evet, sanırım," diye geveledi Tulane ama göğsündeki boşluk iyice genişledi. Sabahtan beri ilk kez Sarah'yı ve Arnold Simons'ın yazısının kadının kariyerine neler yapacağı geldi aklına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu pisliği okuduğu zaman Deidre küplere binecekti. Üstelik hakkı da vardı çünkü Sarah kendisiyle ilgili yalanlar söylemişti ona.

Birkaç hafta önce Sarah'nın uyarılarına kulak asmalıydı. O zaman doğruyu söylemiş olsalardı, belki de başları şimdi bu kadar belada olmayacaktı.

Amma da budalalık etmişti.

Tam o sırada Hettie Marshall, yanında Bill Ellis ile birlikte patikadan aşağı kendilerine doğru yürüyordu. Her ikisi de blucin ve tişört giymişti.

Hettie, Tulane'den birkaç yıl önce Davis Lisesi'nden mezun olmuştu ama o zamanlarda bile Hettie asla tişört giymezdi. Bill'e gelince, golf sahasında bir din adamı görmek pek alışıldık bir manzara değildi. Geçmiş rahiplerden hiçbirinin golfle ilgili olduğu söylenemezdi.

Neler oluyordu böyle.

"Senin için ne yapabiliriz Elbert?" diye sordu Bill.

Elbert cebini karıştırıp bir deste anahtar çıkardı. Olduğu gibi desteyi rahibe fırlattı. "Hepiniz gidip geminin kilidini açın ve gereken bahçe aletleri ile el arabasını çıkarın isterseniz. Birazdan ben de size katılırım. Bir dakika Tulane ile konuşmam lazım."

"Fikrini değiştiriğin için çok sevindim Tulane Amca," dedi Haley ve dönüp gemiye doğru koşmaya başladı. "Ben size her şeyin yerini gösteririm," dedi rahibe. Hettie ile Bill kızın peşinden gitti.

Tulane ellerini ceplerine soktu. "Sanırım "Sadecesolvirajlar.com" daki yazıyı okudun, değil mi?"

Babası ağır ağır on sekizinci deliğe doğru yürüdü, banklardan birine oturdu, sırtını yasladı ve kollarını bankın arkalığına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yasladı. "Maalesef. Sabahın köründe Stone bizi uyandırdı." Kıkır kıkır güldü babası.

"Komik mi buldun?"

"Yok, ama sen Stone'un nasıl olup da sabahın kör karanlığında o yazıyı öğrendiğini merak etmedin mi? Benim teorime göre ağabeyin senin tahmin bile edemeyeceğin kadar ilgileniyor senin kariyerinle. Hiç çaktırmıyor ama seninle çok gurur duyuyor."

"Stone? Benimle gurur mu duyuyor? Hiç sanmıyorum."

"Nasıl istersen öyle düşün. Zaten hep öyle yapmadın mı?"

"Hadi baba, hepimiz gerçekleri biliyoruz. Saçma sapan pembe bir tavşan takımı giyiyorum ve aptal bir pembe araba kullanıyorum diye ünlü oldum. Direksiyonda neler yapıyorum diye ünlü olmadım. Zorbalar da sırtımdaki tavşan kuyruğunu hedef tahtası olarak kullanıyor. Bu şerefsiz reklamların aileme verdiği zarar kimsenin umurunda bile değil. Olan bitenlerden dolayı çok üzgünüm. Seni ve Haley'i medyanın dışında tutmak için çok çaba harcadım."

"Hah-hah. Sanırım biyografinde yalanlar söylemek ve sana yan gözle bakanla dövüşmek de buna dâhil."

"Baba, başlama yine."

Elbert öne doğru eğildi oturduğu yerden. "Bak oğlum, bunu tek bir kere söyleyeceğim. Beni savunmak veya benimle ilgili yalan söylemek zorunda değilsin. Ben kendimden çok memnunum. Benim adıma mazeretler bulmandan bıktım usandım. İstemiyorum."

"Ama..."

"Bu kasabada ve halk içinde sana hiç de nazik davranmayan ve hayatını zorlaştıran insanlar olduğunun farkındayım. Onlarla başa çıkmanın en iyi yolu, onları görmezden gelmektir. Haley'i örnek al biraz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haley çok küçük, daha..."

"Doğru, ama aldırış etmemek onun işine yaramıyor mu?"

"Yapma baba, zorbalara sırtını dönüp gitmenin işe yaramadığını bilmiyorsun sanki."

"Zorbaya aldırış etmemek, onlarla dövüşmekten kaçınmak anlamına gelmez. Bak evladım, onları umursamazsan, dövüşemezler seninle. Seni çok seviyorum, beni ve Haley'i korumak için verdiğin mücadeleyi de beğeniyorum. Yazılanların seni sinirlendirmiş olmasından da hoşnutum. Gelgelelim, senin korumana ihtiyacım yok ve Haley'nin kendi meleği var zaten. Kimi zaman en büyük ağabeyinle senin aynı hamurdan yapıldığınızı düşünmeden edemiyorum."

"Yok canım. Ben asla Stone gibi olmadım."

"Tahmininden çok benziyorsun ona."

Tulane ellerini ceplerinden çıkarıp kalçalarına dayadı. "Baba, hiç sanmıyorum. Stone sessiz, güçlü ve olgundur. Bana gelince, yani..." Omuzlarını silkti Tulane.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Daima kendini küçümsüyorsun. Başkalarının dedikleri seni çok etkiliyor. Bunların senin özgüvenini nasıl sarstığını anlayabiliyorum."

"Pete de aynı şeyleri söylerdi. Erkek gibi davrnamam gerektiğini."

"Biliyorum ama bu öğüdünü onaylamıyorum. Benim kitabımda, erkeklik her önüne çıkan fırsatta kavgaya girişmek demek değil. Erkeklik kulaklarının arasındaki çöpleri temizlemek demektir."

"Çöpler mi?"

"Evet. Bir zamanlar salağın birinin seninle ilgili söylemiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu acı veren şeylere inanmaya karar vermişsin. Bu türden pisliklere aldırış etmemeyi öğrenmelisin. Yetenekli, akıllı ve müşfik bir adamsın sen Tulane. Seninle gurur duyuyorum. Sen kendinle gurur duymayı ne zaman öğreneceksin bakalım?"

"Hey, Elbert, nereden başlayalım?" diye seslendi Bill Ellis geminin içinden.

Elbert omzunun üstünden baktı arkasına. "Sanırım Kızıl Deniz'in oradaki ağaçları sarmış japon sarmaşıkları temizlemeliyiz önce." Eliyle sahanın güney tarafında Hz. Musa'nın Kızıl Deniz'i ikiye ayırdığı anı betimleyen deliğin olduğu yeri gösteriyordu.

"Hayatına yön vermede sana yardımcı olamam Tulane," dedi Elbert ayağa kalkıp. "Ama benim savaşlarımda dövüşmeni kesin kez istemiyorum. Üstelik Tanrı İçin Golf'ün onarımı için parasal yardım da istemiyorum senden, özellikle de Pete sana bunu dayattığı için. Bu konuda Hettie Marshall'ın yardımlarını denemeye hazırım. Hettie, Tanrı İçin Golf'ün önemini anlamış durumda. Umarım sen de gün gelir anlarsın." Tulane manikürlü elleriyle kocaman budama makasını alıp Hz. Musa ve Kızıldeniz'in olduğu deliğe doğru yürüyen Hettie'yi izledi. "Allahaşkına baba, nasıl olup da Hettie ile Bill Ellis'i bu işe karıştırdın?"

Elbert sırıttı. "Bir mucize. Belki de kuzeyden gelen Sarah Murray adlı bir doğal güç."

"Sarah mı? Ne diyorsun sen?" Tulane'in aklına birdenbire Delaware'den buraya uçarken kendi elini tutan Sarah'nın minicik eli geldi. Kadın *gerçekten* doğal bir güçtü ve kesinlikle uzak durması gereken bir güç.

"Doğrusu Sarah'nın ne yaptığını tam olarak kestirebilmiş değilim. Hettie'nin dediğine göre Sarah, kendisinin Tanrı İçin Golf'ün ne anlama geldiğini görmesini sağlamış. Daha sonra Hettie Bill ile konuşmuş ama ona ne dediğini bilmiyorum. Şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bill de inanıyor bu işe. Bir din adamının buranın ne olduğunu anlamasını hiç beklemezdim inan. Ama anlıyor işte."

"Sarah'nın melekler görüp görmediğini bilemem ama içine düştüğüm dehşetten beni kurtaracak etten kemikten yardımcılar bulmayı becerdiğine şüphe yok. İster inan ister inanma oğlum ama Hettie'nin burayı yeniden inşa etme hevesi olmasaydı, tümden ümidimi yitirirdim. Hatta imanımı bile. Jimmy Marshall'ın görüşüne uyup bu arsayı bir müteahhite bile satabilirdim."

"Yani Jimmy Marshall senin satmanı istiyor ama karısı sana yardım ediyor, öyle mi?"

Elbert kıkır kıkır güldü. "Son Şans'ta işlerin nasıl karmaşık bir hal alabileceğini bilirsin sen de. Hettie'nin kocasının bana bu arsayı sattırmak için nasıl peşimde dolaştığını bildiğinden pek emin değilim. Hiç önemi yok çünkü Hettie, Bill ve Sarah sayesinde burada kalmaya karar verdim."

Tam o sırada yürüyüş yolundan sesler geldi. Tulane dönüp baktığında Millie Polk, Thelma Hanks ve Son Şans Bahçe Kulübü'nden bazı üyelerin harap olmuş patikadan kendilerinde doğru geldiklerini gördü. Sanki onlardan biriymiş gibi, Sarah Murray de onlarla birlikteydi.

Diğer kilise hanımlarından ve bahçıvanlardan çok daha genç, parlak saçlı ve formda olmasına rağmen, onlardan biri gibi duruyordu Sarah. Kadını görmek nedense içini ferahlatmıştı.

Daha sonra Sarah'nın gözlerinin kızarıklığını, teninin yer yer lekelenmiş olduğunu, yani sabahtan beri ağlamış olduğunu farketti. İşte o an her şeyi kaybettiğini anladı.

***

Tulane'i görür görmez durakladı Sarah. Adam sanki yatak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan fırlamış da yerde bulduğu kirli giysileri üstüne geçirmiş gibiydi. Blucininin dizleri yırtıktı ve sırtında solmuş bir Atlanta Braves takımı tişörtü vardı.

Saç ve sakal tıraşına da ihtiyacı vardı.

Sarah'nın hissettiği gibi görünüyordu. O sabah, hayatında geçirdiği açık ara en kötü sabahtı. Öfkeli Ejderha Leydi tarafından uyandırılıp kariyerinin tamamen bitmiş olduğunu duymaktan daha kötü ne olabilirdi ki?

Ağız bozukluğu becerisi olsaydı, Arnold Simons'ı derhal arar ve ağzına gelen küfürleri sıralardı. Sövme sanatında henüz başlangıç düzeyinde sayılırdı ve Simons yapabileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Bu nedenle telefon açıp küfür etmektense, Son Şans Bahçe Kulübü'ne Tanrı İçin Golf'ü temizlemede yardım edeceğine söz vermiş olduğunu hatırlayıncaya dek hüngür hüngür ağlamıştı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar verene kadar belki de temizlik işi yapmak en iyisiydi.

Floransa'dan buraya araba sürerken Elbert'in golf sahasını temizlemenin Arnold Simons gibi budalalara karşı en ılımlı muhalefet türü olduğuna inandırmıştı kendisini. Tanrı'nın bu yeri harap bırakmaktansa, onu temizlemeyi seçenlere gülümseyeceğine emindi.

Floransa ve Son Şans arasında düşünürken burada Tulane'i göreceği elbette hiç aklına gelmemişti.

Karmaşık düşüncelerini bir kenara itip adama doğru gitti. Onun da kendisine yaklaştığını görünce içi bir hoş oldu. Kahretsin, neden bu kadar yakışıklı ve çekici olmak zorundaydı ki? Kadın bu tutkusunu yenmeliydi.

"Senin burada ne işin var? Tanrı İçin Golf'ten nefret ettiğini sanıyordum," dedi Sarah tam adamın önünde durup.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En favori mekânım değil tabii, ama buranın yerlisi sen değil de ben olduğuma göre, şaşırması gereken benim. Asıl *sen* ne yapıyorsun burada?" Bakışlarını kaçırıp, bir ordu gibi dağılıp etrafı temizleyen Son Şans Bahçe Kulübü elemanlarını izlemeye başladı.

Kadın umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Elbette aile meselelerine kadının burnunu sokmasından rahatsız olacaktı Tulane ve Sarah kendisini bu çıkışa hazırlamıştı. "Bugün izin günüm, canım ne isterse yaparım. Hanımların temizlik işinde yardıma ihtiyaçları vardı ben de—"

"Ağlamışsın sen," diye sözünü kesti Tulane son derece sakin bir sesle.

" Öyle bir şey yok," diye kestirip attı Sarah. Yalan söylüyordu.

Tulane farketti yalanını. "Arnold Simons'ın web güncesinde yazdıklarından ötürü ağlıyordun, değil mi?"

"Demek sen de duydun, ha?" Tulane başıyla onayladı.

"Bilmen gerek Tulane, o salağa senin ailenle ilgili tek bir laf etmiş değilim."

Ellerini havaya kaldırdı Tulane. "Seni suçlamadım ki. Yoksa suçluluk mu duyuyorsun?"

Hayır der gibi başını sallayıp gözlerini kaçırdı Sarah. "Hayır, sadece senin çok çabuk sinirlendiğini ve yani..."

"Yani ne?"

"Yani bugün senin sırların yüzünden zaten bayağı azarlandım, o yüzden bir daha haşlanmak istemiyorum, tamam mı?" Yana çekilip Kızıl Deniz'e doğru ilerlemeye başladı. Sarmaşıkları temizleyen Bill ve Hettie bayağı eğleniyor gibiydi.

Fazla uzaklaşamadan Tulane kadını bileğinden kavradı. "Azarlandın mı? Kim azarladı seni?"

Sarah döndü ve adama baktı. "Kim olabilir ki? Haftalardır Deidre'ya seninle ilgili yalanlar söyleyip duruyorum. O yazıyı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuyunca pek hoşuna gitmedi elbette. Bu tür şeyleri ona anlatmış olmam gerekirdi, hatırladın mı? Beni buraya bu nedenle gönderdi. Görevimi yapmadığım için işime son verdi. Sanırım artık tek başınasın bundan böyle." Bileğini çekmeye çalıştı.

"Sana bunu yapamaz," dedi Tulane.

"Bahse var mısın? Geçen hafta sonu başıma gelenlerden sonra? Deidre ne isterse onu yapabilir."

Parmağını kaldırıp salladı. "Sus bakalım," diye emretti. "Sakın kaçayım da deme." Elini bıraktı ve cep telefonunu aldı cebinden. "Bu hafta sonu benim paçamı kurtardın, şimdi sıra bende."

Telefonunda birkaç tuşa bastıktan sonra Ejderha Leydi'yle konuşmaya başladı. Orada öylece durup konuşmaların yalnız bir tarafını dinlerken Sarah'nın içi hiç de rahat değildi.

Ne bağırıyor, ne de sızlanıyordu adam. Olgun bir adam gibi konuşuyordu. Sarah'nın sırlarını söylememiş olmasının tüm suçunun kendisinde olduğunu itiraf etti. Daha sonra, son derece sakin bir ses tonuyla Arnold Simons'ın yazmadığı gerçekleri yani annesinin hayatını kaybettiği kazada Haley'nin de otomobilde olduğunu söyledi. Ve üstelik geçen ekim ayında neredeyse büyükannesinin hayatına mal olacak bir kaçırma olayında da arabada Haley vardı. Sarah'nın tüm bu sırlara sadık kaldığına ve kendisi yüzünden işinden olma tehlikesini göze alabildiğine gerçekten inanası gelmiyordu.

Birkaç saniye Deidre'yı dinledikten sonra telefonu Sarah'ya uzattı Tulane. "Seninle konuşmak istiyor."

Bütün cesaretini toplayıp telefonu kulağına dayadı. "Deidre?"

"Neden bana bunları anlatmadın Sarah? Her şey farklı şimdi, Tulane'in ailesinin böylesi trajideler yaşadığından hiç haberim yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bildiğim her şeyi sır olarak saklayacağıma söz vermiştim. Yani söz konusu küçük bir çocuk olduğundan ve ben de..."

"Kız fotojenik mi?"

Sarah gözlerini yumdu. "Hem de çok. Ama oralara gitmeyelim."

"Gitmemiz gerekiyor, anlamıyor musun? Arnold Simons'ın yazısı bizi gerçekleri göstermeye mecbur ediyor. Penny Farthing ile yaptığımız görüşmelerde çok nazik bir döneme geldik. İşler istediğimiz gibi gelişmeyebilir. Senin de Tulane Rhodes'u pembe arabadan çıkarıp üstünde Yarışçı Tavşan olan bir arabaya koymak istediğinden eminim. Öyle değil mi?"

Deidre bütün zayıf noktalarını biliyordu. Elbette Tulane'i pembe arabadan çıkarmak istiyordu. Kendisini o kadar suçlu hissediyordu ki, ona yardım edebilmek için her şeyi göze alabilirdi, hele ki şimdi ona âşık olmuşken.

"Evet, fakat..."

"Seni daha önce azarladığım için özür dilerim. Çok öfkeliydim. Şimdi sakinleştim. Bu küçük kızı korumak istemiş olmanı anlıyorum ama sonuçta, yanlış bir karar verdin. Umarım artık sen de bunun farkındasın. Bu kızın durumundan ötürü körleşmiş olman, yaptığın hatayı düzeltmiyor. Tulane'in araba koltuğu güvenliğini neden bu kadar önemsediği de işleri değiştiriyor artık. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette anlıyorum, ama Tulane ..."

"Öyleyse herkesin bu kızla ve hatta babasıyla tanışması için bir yer ve saat saptamanı istiyorum. Gelecek hafta sonuna ne dersin? Yarış Darlington'da, değil mi?"

"Kim bu 'herkes'?"

"Yarışçı Tavşan patentinin sahibi Penny Farthing'in adamları ve ben. Bu web güncesi rezaletinden sonra Penny Farthing'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şirketine bazı güvenceler vermemiz gerekiyor. Allah kahretsin Sarah, *benim de güvenceye ihtiyacım var.* Anlıyorsun, değil mi? Bu ailenin bu kadar da tuhaf olmadığını göstermemiz gerek."

"Tamam, Deidre ama..."

"İyi öyleyse. Onlara yarışa giriş pasları bul. Melekler gören bu çocukla tanışmak istiyorum. Amcası kadar fotojenikse, onu da kampanyamızda kullanabiliriz. Bu kez beni hayal kırıklığına uğratma Sarah, olur mu?"

Deidre telefonu kapattı. Sarah telefonunu Tulane uzatırken, neredeyse gözlerinde yaşlar birikmişti. "Başım büyük belada bu sefer," dedi.

Kaşlarını çattı adam. "Bela mı? Kadını kontrol altına aldığımı sanıyordum. Ne dedi ki?"

"Haley ile *tanışmak* istiyor. Hayır, daha da beter, aslında Penny Farthing şirketinden adamların Haley ile tanışmasını istiyor. Arnold Simons'ın verdiği zararı telafi etmenin tek yolu, Haley'nin öyküsünün geri kalanını anlatmak diyor. Önümüzdeki pazar günü yapılacak yarışa ailen için giriş bulmalıyım ve eğer denetimden geçmek üzere Haley orada olmazsa, Ejderha Leydi kariyerimi yakacak. Zaten şu anda kariyerim kızarmış durumda."

Tutmaya çalıştığı gözyaşları birdenbire boşalıverdi. "Durumu daha iyi bir şekilde halletmem gerkirdi. Şimdi ne yapacağım ben? Ejderha Leydi'nin Haley'e pençelerini geçirmesine izin veremem. Öyle değil mi?"

Tulane'in yüzü gevşedi. "Ah tatlım, merak etme bir şeyler düşünürüz. İstersen önce biraz yabani sarmaşık temizleyerek işe koyulalım, belki sonra da testere ile yanık ağaçları indiririz."

Sarah gülümsemeye çabaladı ama gözyaşları galip geldi. Bir saniye sonra yüzünü Tulane'in göğsüne gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak canım, hiçbiri senin hatan değil. Aslına bakarsan, benim gururum sebep oldu her şeye."

Sarah pembe araba planından söz edip, gerçekte başına gelen her şeyden kendisinin sorumlu olduğunu anlatması gerektiğini biliyordu. Nedense, yüzünü adamın güçlü kaslarının içine gömmekten ve onun kolları arasında olmaktan son derece zevk alıyor ve büyüyü bozmak istemiyordu. Adam da sıkıntıda olan bir kadını rahatlatmak için gereken zamandan çok daha uzun bir süre tuttu onu kollarının arasında.

Bütün o süre boyunca Sarah kendisini kuş gibi hafif hissetti. Kendisini yukarılara taşıyacak kadar güçlüydü adam ki bu ona çok iyi geliyordu, çünkü kendi kendini yukarı taşımaktan yorulmuştu Sarah. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayrıldıklarında birbirlerinin gözlerinin içine baktılar uzun uzun.

Ve kıpkırmızı oldular.

Her ikisi de.

Sarah'nın yanakları alev alevdi ve adamın kulakları çok şaşırtıcı bir kırmızı renk almıştı.

Bütün bunlar Güney Karolina, Son Şans kasabasının işgüzarlarının onları izlemekte ve gördüklerini kaydetmekte olduklarının farkına varmadan *önce* olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 16

"Bak, bak, neler oluyor," dedi Thelma Hanks,

"Nerede?"

"Orada, onsekizinci deliğin yanıbaşında. Aman Tanrım, derhal Ruby ve Miriam'a anlatmalıyız bunu. Bana kalırsa ciddi bir sorun var."

"Bak sen, asla aklıma gelmezdi," dedi Millie.

Hettie kadınlar neden söz ediyor diye dönüp baktı. Tulane Rhodes ile Sarah Murray birbirlerine sarılmışlardı ve yakında ayrılacaklarmış gibi de durmuyorlardı.

Bill güldü. Sapına kadar erkek bir adam gibi sarmaşıkları temizlemekle meşguldu. Yanıbaşında duran Hettie dönüp sırıtışını bastırmaya çalışan rahibe, "Duydum seni," dedi. "Gülecek ne var bunda?"

"Sanırım fazlasıyla ferahladım bugün," dedi inatçı bir dalı sökmeye çalışırken. Sol yanağındaki kırışıklar güldüğünü ele veriyordu.

Vücuduna oturan aşınmış dünyevi giysileri içinde daha da bir yakışıklıydı bugün. Hafif terlemiş yüzü ve tişörtüyle bir papaza hiç mi hiç benzemiyordu. Gelgelelim, Hettie de alışılmışın aksine Kraliçe Arı gibi giyinmemişti.

Bu gündelik giysiler nedense o anı edepsiz ve yasaklanmış işlere daha bir uygun kılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hettie başını diğer yana çevirip aklını başına toplamaya çalıştı. Bill Ellis ile arasına mesafe koymalıydı. İsa'nın Kilisesi'nin rahibini bu kadar çekici bulması tek kelimeyle yakışık almıyordu. Koskoca budama makasını kaldırıp rahibin koparmaya çalıştığı dalı kesiverdi.

Adam kopan dalı fırlatıp çöp yığınına attı ve 3000 watt parlaklığındaki mavi gözlerini Hettie'ye çevirdi. "Bu kadar şaşırma Hettie," dedi. "Son Şans gibi bir kasabada yaşayıp da Miriam Randall'ın çöpçatanlık projelerini bilmemezlik edemezsin." Ağzının kenarının titremesinden gülmemek için kendini bayağı zorladığı belli oluyordu.

"Belli ki ilk kez yanılmış."

Büyük olasılıkla Miriam her şeyi uydurmuş olduğu için.

Ama Hettie, Miriam'ın sırlarını ele vermeyi hiç düşünmüyordu.

Bill omuzunun üstünden Sarah ile Tulane'e baktı. Tam o sırada ayrılmış olmalarına rağmen birbirleri için yanıp tutuştukları her hallerinden belliydi.

Yeniden Hettie'ye döndü rahip. "Miriam ne derse desin şu anda o ikisinin arasına girmeye hiç niyetim yok. Üstelik Sarah bana uygun bir kadın değil, fazlasıyla iş kadını."

Yüzündeki rahatlama ifadesini göremesin diye Hettie yumuşak ve sarkık şapkasının kenarlarını indirdi. Rahatlama duymak iyiye alamet değildi. Bütün gönüllü kilise hanımları gibi kendisinin de Bill'e uygun bir eş bulma çabasında olması gerekirdi.

Rahip sarmaşıklara dönüp bir başka dalı kesmeye başladı. "Herhalde Lillian Bray'in çöpçatanlığı ile baş etmeye devam edeceğim, öyle görünüyor," dedi Hettie'nin aklından geçenleri okumuş gibi. "Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse Hettie, kadının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana göre çok yüksek standartları var. Galiba benim Jenny Carpenter ile olan ilişkimden rahatsız. Jenny'nin metodist olması onu muhtemel adaylar arasından çıkarıyor."

Hettie kanındaki adrenalin hormonunun yükseldiğini hissetti. "Jenny ile ilişkin ciddi mi?" Kelimeler ağzından fırlayıvermişti.

Başını iki yana salladı Bill. "Ne o Hettie, yoksa senin de mi metodistlerle ilgili bir sorunun var?"

"Yok canım..." Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ve derin bir soluk aldı. "Sanırım sadece şaşırdım."

"Aslına bakarsan Jenny mükemmel bir aşçı ve artık annesi bakımevinde olduğu için yemek pişirecek kimsesi yok. Benim de özellikle ev yapımı elmalı turtaya zaafım var. Jenny yapayanlız bir kadın. Ben de kimi zaman yalnızlık çekiyorum doğrusu. Jenny'nin bana yemek pişirmesi hoşuma gidiyor. *Sadece* arkadaşız, o kadar."

"Ah-hah. Herkes böyle söyler zaten."

"Jenny ve ben *sadece* arkadaşız dediğimde pek inandırıcı gelmiyor, farkındayım ama gerçek bu. Birkaç haftada bir evine giderim, bana yemek yapar ve oturup kitaplardan konuşuruz. İnan bana, seninle ondan daha fazla görüşüyorum. Ne de olsa sen kilisenin yönetim kadrosundasın, her gün kiliseye geliyorsun ve şimde de beni Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi'ne seçtin. Seninle birlikte olmaktan da çok mutluyum. Biz de *sadece* arkadaşız."

Hettie'nin yüreği ağzına geldi ve şapkasının kenarlarının altından adamın ağırbaşlı mavi gözlerine baktı. Bakışları sözlerinden çok daha direkt ve anlamlıydı.

Darmadağın duygularını toparlayarak, derin bir soluk aldıktan sonra, "Sence kilise faaliyetlerimi azaltmalı mıyım o zaman?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çöp yığınına bir sarmaşık dalı daha fırlatıp kadına döndü Bill. Her zamanki gibi nazik ve içtenlikle gülümsüyordu. Adam iyi bir arkadaştı. Hem de çok iyi bir arkadaş.

"Hiç kimseye kilise faaliyetlerini azaltmasını söylemek aklımın ucundan bile geçmez. Her istediğinde ve her ihtiyacın olduğunda kiliseye gelebilirsin. Senin büyük bir derdin olduğunu biliyorum. Ama çare ben değilim. Ben seni yönlendirebilecek bir rahibim, o kadar. Senin aradığın çare imanından gelecek. Tanrı'ya inan ve güven. O sana doğru yolu gösterir. Bilesin ki, senin adına kaygılanıyorum."

Hettie Hz. Davut'un öldürdüğü Filistinli dev dövüşçünün heykeline baktı. "Bazen ben de kendi adıma kaygılanıyorum," dedi sonunda.

"O zaman bana bir iyilik yap."

"Ne gibi?"

"Dua et. Son zamanlarda daima senin için dua ediyorum ben."

"Öyle mi?"

Gülümsedi Bill. "Her gün. Ama sevgili arkadaşım, lütfen bu kasabanın bir dedikodu değirmeni olduğunu unutma." Tek kaşını hafifçe kaldırdı.

Aklına aniden bir şeyler gelmiş gibi dosdoğru adamın gözlerine baktı Hettie. "Ve bundan acı çekecek tek insan ben değilim, onu mu demek istedin?"

Onaylar gibi başını salladı adam. "Evet, tam da bunu söyledim."

***

Bahçe kulübüne yardım ettikten sonra, Tulane, Sarah'yı Acılı Domuz Lokantası'na götürdü. Kızarmış mısır ekmeği ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ızgara domuz eti yerlerken, Deidre sorununu tartıştılar. Bir sonraki pazar günü yarışlarına Haley ve Tulane'in ailesine giriş kartları bulmanın zaten verilmiş olan zarardan daha fazla bir zarar veremeyeceği konusu dışında başka hiçbir sonuca varamadılar.

Bu girişim Ejderha Leydi'yi birkaç günlüğüne yatıştıracak ve o sırada Tulane'in itibarını iade etmenin ve Sarah'nın kariyerini kurtarmanın çaresini bulacaklardı.

Charleston ile Augusta kasabaları arasındaki yol üstünde o köhne lokantada Tulane'in düşündüğü şey kendi itibarı değildi. Sarah kızarmış mısır ekmeğinden bir lokma ısırdıktan sonra aldığı zevkten öyle bir inilti çıkarmıştı ki, Tulane'in kendi itibarı ile ilgili düşünceleri yok olup gitti.

Kadın o sesi çıkardıktan sonra Tulane mümkünü yok hiçbir şey düşünemezdi. Elini uzatıp kadının saçlarındaki aptal tokayı çıkarmak ve onu kollarının arasına çekmek istiyordu.

Gün boyunca hep bu tip şeyler geliyordu aklına. Bu gelip giden tamamen ergensi düşüncelerden patlamak üzereydi.

Buna rağmen, kadına duyduğu şehvetin bambaşka bir şeyden kaynaklandığını da itiraf etmeliydi, çok daha karmaşık bir şeyden.

Aslında gerçek şuydu ki, onu seviyordu. Kendi hayatını, ailesini ve kasabasını sarmalamasına rağmen, onu seviyordu. Başkalarıyla alay etmediği için seviyordu. Tanrı İçin Golf'ü sevdiği için seviyordu. Babasıyla dalga geçmek yerine, ona bir insan gibi davrandığı için seviyordu.

Onu seviyordu, hem de çok.

Yemeği bitirdikten sonra arabalarına doğru yürüdüler. İyi geceler deyip ayrılma vakti gelmişti. Sarah yarım yamalak güldü ve ofiste görüşeceklerini söyledi.

Tulane de gülümsemeye karşılık verip arabasına atladı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğuya giden Charleston-Augusta yolunda kadını izlemeye başladı. Kadının Floransa kasabasına kadar iki buçuk saatlik yolu vardı. Tulane I-98 çıkışına varınca evine gitmek için sapacağı yerde, kadının arabasını izlemeye devam etti.

Bir Sarah Rhodes istemek çok mu çocukcaydı?

Bu soruya yanıt bulamıyordu. Pete yaşasaydı ne derdi acaba? Çok iyi biliyordu. Sarah'ya ilgi duyuyorsa ona bunu derhal açıklamasını söylerdi. Şmdiye dek Tulane hep bundan kaçmıştı çünkü aslında emin değildi.

Ama artık emindi. Onu Son Şans Bahçe Kulübü ile çalışırken izledikten sonra durum iyice netleşmişti.

Sarah'nın oturduğu binanın park yerine kadar peşinden gitti ve kadının kiralık arabasının hemen yanına park edip Mustang otomobilinden atladığı gibi iki araba arasında Sarah'nın yolunu kesti.

"Eve gideceğini sanmıştım," dedi Sarah. "Umarım korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünerek izlemedin beni. Ben kocaman bir kızım artık, biliyorsun."

Ellerini ön ceplerine sıkıştırıp bütün cesaretini topladı Tulane. "Evet ya, biliyorum. İşte o yüzden dedim ki acaba..." Sözlerini tamamlayamadı. Hay Allah bu durum yıllar önce İhtiyar Nelson'un torununun şerefini korumak için ona silah doğrultmasından da beterdi. Üstelik o zaman Tulane sadece kızı öpmek istemişti. Bu gece daha fazlasını istiyordu.

Park alanını gözden geçirdi. Karanlık gölgelerde gizlenmiş herifler olmadığından emin olmak istiyordu. Görünürde kimsecikler yoktu.

Yeniden başladı söze. "Bak Sarah. Haftasonu söylediklerin hakkında."

"Ne demişim ki?" Hatırlamıyormuş numarası yapıyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama adamın neden söz ettiğini bal gibi biliyordu. Ela gözlerinde bir ışık yanıp söndü fakat bunun güvenlik ışıklarıyla hiçbir alakası yoktu.

Biraz daha yaklaştı Tulane kadına. "Biliyorsun. Hani sana bir şey öğretmemi istemiştin ya." Yüreği kaburgalarından fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu. Birdenbire işe yanlış başladığını anladı.

Baştan almalı, Sarah'ya dün gece uçakta kendisinin elini tuttuğundan beri ona karşı hislerinin değiştiğini söylemeliydi ama bunu yapacak kadar cesur değildi.

Gözlerini kocaman açıp masum masum baktı ona Sarah. Sonra alt dudağını ısırdı ve işte o zaman Tulane'in içinde bir şeyler kıpırdadı.

Eğilip kadını kollarının arasına aldı. Kadın kurtulmaya uğraşmıyordu demek ki Kenny gibi davranmıyordu. Kenny'nin yapmış olduğu gibi asla canını yakmak istemezdi.

Kadın kendisini kolay teslim ettiğini sanıyordu ama Tulane her şeyin farkındaydı. Baştan beri kadın istekli olduğunu belli etmiş ama kendisi görmezlikten gelmişti. Onu asla incitmeyeceğini bildiği için fikrini değiştirmişti. İşte sonunda hazırdı. Her nedense buna hazır olduğunu biliyordu.

Derin bir iç geçirdi. "Artık bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum Sarah. Kuralları çiğnememeye, olgun davranmaya falan uğraşıyorum ama..."

"Hem bunu yapıp, hem de olgun davranabiliriz," dedi kadın.

"Sahi mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. İhtiyacım olan bir deneyim yaşatacaksın bana. Başlamadan önce temel kuralları açık bir şekilde belirleyebiliriz."

Adam şaşırmıştı. Ne diyordu bu kadın böyle? "Temel kurallar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilirsin işte, her ikimizin de bunun bir defalık bir şey olduğunu anlamamız gerek. Bitirdiğimiz zaman ben deneyim sahibi olmuş olacağım ve kimsenin bir sorumluluğu olmayacak."

Kadının sıcak, kıvrımlı vücudu ve kokusu kafasını karmakarışık etmiş, Tulane otomobile yaslanmış, öylece kalakaldı. Bir erkeğin bir kadını daha fazla arzulaması mümkün olmazdı.

Ve o tek gecelik bir ilişki istiyordu?

Neredeyse vaz geçip gidecekti ama bir şeyler ona engel oluyordu. Nitekim kadının güzel çilli yüzüne bakarak, asfalta yapışmış gibi dondu kaldı orada.

Kendi üstünde ne büyük bir etkisi olduğunun hiç farkında değildi bu kadın, değil mi?

Sırtını dönüp gitse, ya da kızsa, kadın niyetini yanlış okuyacaktı yine. Kendisi yanlış bir şey yaptı zannedecekti.

Eğer kadını önemsiyorsa onun bu tür saçma düşünceleri aşmasını sağlamalıydı.

Orada ayakta dikilip bunları olgunlukla tartışırsa, işler arapsaçına dönecekti. Tam tersine, kadına karşı neler hissettiğini bir anlatabilse, iş çok daha basitleşecekti. O zaman, ertesi sabah nasıl olsa anlardı.

Çok mantıklı bir hareket planı gibi geldi bu. En samimi ses tonuyla, "Tamam tatlım, temel kurallar gayet uygun," dedi. Elbette, kadının temel kurallarına uyacağını asla söylemedi. Tulane'in kendi kuralları vardı. Çok yakında Sarah bunları nasılsa keşfedecekti.

İncecik omuzlarını doğrulttu Sarah. "Harika, birbirimizi açıkça anladığımıza çok sevindim. Çünkü biliyorsun, patronlarımız bizi öldürür eğer... Yani bizim... Biliyorsun işte..."

"Hayır, bilmiyorum. Neymiş?" Şimdi de onunla dalga geçiyordu. Sarah ile dalga geçmek acaba neden dünyanın en zevkli şeyi idi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın gözlerini yere indirdi. Kıpkırmızı olmuştu. "Biliyorsun işte..." Aman Tanrım, ne tapılası bir kadındı. Üstelik şimdi hayatının deneyimini yaşamaya hazırdı. "Tamam. Anlaştık işte." *Hayır mı?* Kadın sanki donmuş gibi duruyordu orada. Belli ki korkuyordu ama Tulane çaresine bakacaktı. Kadının korkularından kurtulacağı anı dört gözle bekliyordu. Tıpkı o nehirde, hani aniden olgun davranmaya karar verip vazgeçtiği gece gibi.

Amma budalalık etmişti o gece.

"Yukarı gelebilir miyim? Evine buyur etmeyecek misin?" diye sordu.

Derin bir iç çekti Sarah. "Yani bu işi hemen şimdi mi yapmak istiyorsun?"

"Demir sıcakken dövülür, bilirsin sen de." Yüzündeki sırıtmayı zor zaptediyordu. Sarah'nın blöflerini yutuyormuş gibi yapmak ne kadar da eğlenceliydi.

"Ah, tamam, olur." Karanlıkta durmuş, arabanın farlarına bakan bir geyik kadar ürkekti.

Buzları eritmeliydi. Eğildi ve daha sonra orta şiddette ve nihayet Temmuz ayının en sıcak gününden daha sıcak bir öpüşmeye dönüşecek ufacık bir öpücük kondurdu dudaklarına. Vay canına, her şeyi küle çevirebilecek bir kadındı Sarah. Bütün düşünme yetisini o anda yitirdi.

Beş dakika kadar orada, başkaca hiçbir şey yapmadan, sadece öpüştüler ve bu çok eğlenceliydi. Bu işi nasıl yapacağını öğrenmeye çalışan bir ergen gibi, yeni baştan yaşıyordu hepsini sanki.

Bir süre sonra geri çekildi. "Gidiyoruz yukarı, değil mi?"

***

Sarah binanın girişine doğru ilerlemeye başladı. Kalbi o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse nefesi kesilecekti. Arkasına dönüp Tulane'in peşinden gelip gelmediğine bakmadı bile. Bu iş olup bittikten sonra incinecekti, değil mi? Öte yandan, şimdi tırsıp kaçsa, hayatı boyunca pişmanlık duyacağını da biliyordu.

Kapıyı açtı, ışıkları yaktı ve Tulane'i evine buyur etti.

Sarah içindeki tutucu kadınla savaşırken, Tulane oturma odasına daldı ve etrafı incelemeye koyuldu.

Oturma odası şarap renginin farklı tonlarında döşenmişti. Nötr renkli bir halı, çiçek desenli bir kanape ve balkon kapılarında da jaluziler vardı. Tamamen basit bir evdi, Floransa kasabasında uzun süre kalmayı düşünmeyen birinin tuttuğu geçici bir ev.

Kadının evinin geçiciliği az sonra yapacağı şeyin geçiciliğinin altını çiziyordu her nasılsa. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, değil mi? Madem ki planlı ve kuralları baştan saptanmış olarak bu işe girişmek istemişti, verdiği kararın sonucunda yaşayacağı gönül yarasıyla da başa çıkabilirdi.

Tulane kitap rafının üstündeki müzik setine doğru gitti ve Sarah'nın küçük CD kolleksiyonunu incelemeye başladı. "Hah, bu güzel işte," deyip bir CD çekti ve CD çalara yerleştirdi.

Az sonra Norah Jones'un kendine has caz, soul ve folk müziği karışımı romantik müziği doldurdu odayı. "Barry White olsaydı onu koyardım ama Norah da işe yarar."

Sarah kanapenin hemen yanıbaşında duruyordu. Karnında kramplar vardı. Bütün bu olan biten sanki "Ne Dilediğine Dikkat Et, Gerçekleşebilir" filminin senaryosu gibi gelmeye başlamıştı birdenbire.

"Ben... uh...belki de biz... Imm."

Kadının ani heyecanına Tulane tatlı tatlı gülümseyerek karşılık verdi. Dudaklarının yanındaki kıvrımlar ve yanaklarında çizikler gözlerinin kenarlarına kadar kırıştırdı yüzünü. Odayı arşınlayıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tam kadının karşısında durdu. "Yani, durmamı mı istiyorsun?"

Sesi çıkmak istemiyor gibiydi ama Tulane bunu anlayabiliyordu. Parmağının tersini kadının yanağında gezdiridi. Bu yumuşak dokunuş bile Sarah'nın teninde elektrik akımına neden olmuştu. Gözlerini yumdu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Adamın parmağı yanağında, çenesinin üstünde ve boynundan aşağı göğsünün üstünde duran haç kolyeye kadar dolaşırken Sarah hiç ağzını açmadı. Belli ki bu küçük mücevher adamın baştan çıkarma metoduna bir engel teşkil etmiyordu ki hemen, "Hadi, senin seksüel yönden duyarlı erojen bölgelerini bulalım," dedi.

Kadının gözleri açıldı ve sesi yerine geldi. "Erojen bölgeler mi? Zaten belli değil mi?"

Başını iki yana salladı adam. "Değil hanımefendi."

"Değil mi?

Adam kolyesiyle oynamayı bırakıp kadının sağ eline uzandı ve kocaman elinin içine aldı. Okşarken, pütürlü derisinin her temas ettiği yer kadının kollarından yukarı küçük reaksiyon şokları gönderiyordu. Daha sonra tıpkı nazik bir beyefendi gibi, kadının minicik elini dudaklarına götürdü.

Hafifçe araladığı dudaklarını kadının parmakları üstünde gezdirirken diliyle parmaklarının eklemleri üzerinde geziniyordu.

Kadının içinde dalga dalga yayılan heyecan ağzından bir inilti olarak çıktı. Tulane, dudaklarını çekip "Güzel," diye mırıldandı.

Kolunu kadının omzuna koyup saçındaki tokayı çıkardı. Kadının uzun saçları omuzlarına döküldü ve adam derin bir iç geçirdi. "Saçlarını açıkken seviyorum."

Saçlarını yüzünden geriye itti ve kadını kendisine doğru çekip daha da yaklaştırdı. Bir yandan da parmaklarını boynundan başlayıp saç diplerine kadar gezdiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın dudakları boynunda gezinirken Sarah'nın böğründen bir gerilim yayıldı yukardı doğru. Tenine ufak ufak kondurduğu öpücüklerin yaydığı ısı, parlak bir supernova yıldız gibi fırlatıyordu Sarah'yı ama bu duygu bile, adamın dili kulak memesini bulduğunda duyduğu heyecanın yanında hiç kalırdı.

Bir kez daha kadının ağzından anlatılamayacak kadar heyecan verici bir inilti çıktı. Aslında Sarah utanabilirdi bu sesten, ama aynı anda Tulane'in de benzer bir inilti çıkardığını duyduğu için hiç utanmadı.

O ses ruhuna, bedenine ve aklına fena halde ahlaksız bir şeyler yaptı. Adamın da kendine göre erojen bölgeleri olmalıydı mutlaka. İstese kendisi de adama dokunabilirdi ve evet, her yerine dokunmak istiyordu. Aniden, acil bir şekilde adamı hissetmeliydi.

Önce elini adamın saçlarının arasına daldırıp okşadı ve sonra güçlü omuzlarına doğru indirerek sağa sola doğru gezdirdi. Adam titriyordu.

Tulane'i titretmiş miydi? Nasıl yapmıştı bunu?

Tam bunu kafasına kaydetmeye çalışırken Tulane başka bir erojen bölge aramaya koyuldu. Eli kadının omzundan göğüs kafesine doğru kaydı ve oradan göğüslerine. Tişörtünün içinden bile işler kızışıyordu.

Aniden Tulane basbayağı yakınındaydı. *Adama* dokunmak istiyordu, sadece ellerine ve dudaklarına değil, adamın...

Ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği daha fazla bir şeyler istediğiydi.

Biraz geriye kaçıp adamın yüzüne baktı. Gördüğü manzara kadını iyice kızıştırıyordu. Adam esrar çekmiş, heyecanlanmış ve fena halde tahrik olmuş gibiydi. Beynin bir yerlerine Norah'nın "senin yakınlığın" diyen şarkı sözlerini kaydetti. Tula-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne yakın sayılmazdı.

"Ne var?" diye sordu Tulane saçlarını yüzünden geriye iterken. "Söyle bana."

"Daha da yakınlaşalım isityorum," diye mırıldandı.

Adamın bakışları yüzünde geziniyordu. "Soyunalım ister misin?"

Evet, istediği şey tam da buydu. Adamın tenini kendininkinin üstünde istiyordu. Dudağını ısırıp evet der gibi başını salladı. "Sen istemiyor musun?" dedi boğuk bir sesle.

"Şekerim ben daha park yerinde seninle öpüşürken soyunmak istedim ama ben düz herifin tekiyim."

Ne var ki bu hiç de gerçeği yansıtmıyordu. Tulane düz bir adam değil, çok daha fazlasıydı. Düz olmakla alakası yoktu. Belki kolaydı. Kolay tahrik edilirdi. Kolay birlikte olunurdu. Gözlerindeki bu kıvılcımlara neden olacak ne yapmıştı acaba Sarah, farkında bile değildi.

"Senin tenini hissetmek istiyorum," dedi Sarah.

"Tamam." Başının üstünden tişörtünü çıkarıp kanapenin üstüne fırlattı. "Sıra sende."

Sarah gözlerini dikip baktı Tulane'e.

Tulane gülümsedi.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," dedi. Hâlbuki Sarah hem üstündekileri, hem de içinde kontrolü ele almaya çalışan tutucu kişiliğini çıkarıp atmak istiyordu.

Alt kenarından tuttuğu gibi tişörtünü çıkardı ve tam da Tulane'inkinin yanına fırlattı.

Adam Sarah'yı incelemeye başladı ve bakışlarından bir hoş oldu kadının içi. Hayatında öyle çok fazla adam olmamışsa dahi, şimdiye dek onu hiçbir erkek böyle süzmemişti. Sanki çok güzel ve çok arzulanabilir bir kadınmış gibi bakıyordu Tulane ona.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç saniyede adam sütyenini çözmüştü, hemde hiçbir telaş, velvele, beceriksizlik yapmaksızın. Bereket adam ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu, çünkü Sarah tamamen kendini bırakmış, kontrolünü kaybetmişti.

Bir an sonra Tulane kadını kanapeye götürdü. Sarah gerisin geri oturdu ve adam da halının üzerinde, onun önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Bir kez daha üstüne abandı Tulane. Dudakları birleşti, ufak ufak öpücüklerden sonra adam dilini kadının çenesinde, çenesinden aşağı göğüs aralığında ve nihayet göğsünde gezdirdi.

Ellerini adamın sımsıcak omuzlarında dolaştırmaya başladı Sarah. Her ikisi de kendi başlarına gezintiye çıktılar birbirlerinin bedenlerinde. Sarah'nın elleri adamın sırtındaki sert düzlüklerde dolanıyordu. Farkında olmadan biraz kaşıyıverdi sırtını.

Tulane'den bir inilti geldi.

Ses boğazının derinliklerinden gelmiş ve aynı anda titremişti. O andan itibaren davranışları değişti ve nezaket dosdoğru kapı dışarı edildi.

Bir sonraki beş dakika içinde Sarah'ya üstündekilerin hepsini çıkarttırmıştı ve tuhaf olan şey, Sarah'nın hayatında ilk kez, bundan hiç utanmıyor olmasıydı. Tulane'in yaratmakta çok usta olduğu bir dolu farklı duygular yaşıyor ve tahrik oluyordu.

Elleri ve ağzı her an, her yerdeydi, kadının bedeninin her tarafında dolaşıyorlardı. Bir an geldi ki cumartesi sabahı hissettiğinden çok daha farklı, çok daha hızlı ve çok daha sıkı bir yay kıvrıldı Sarah'nın içinde.

Ve sonra içinde bir şeyler çatırdadı, dünya patladı ve bedeni çılgın bir yolculuğa çıkarken avaz avaz bağırmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu.

Her şey olup bittiğinde Sarah adamın üstündekilerin hep-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinin çıkmamış olduğunu farketti. Yani adamla tam bir mahremiyet kurulmamıştı. Aslında, yatak odasına bile gidilmemişti.

***

Vay canına!

Tamam, artık gevşeyebilirdi Tulane ama bu mümkün gibi görünmüyordu. Sarah'yı kollarında tutmak hayatında başına gelmiş en güzel deneyimdi.

Müthiş güzel bir duyguydu bu ve hiç de yetişkin bir duygu gibi değildi. Aslına bakılırsa ilk cinsel deneyimini yaşıyormuş gibiydi. Sarah bir porno yıldızı gibi bakıyordu kendisine. Hafif terlemiş, saçları darmadağın, dolgun dudakları kıpkırmızı, ela gözleri koyulaşmış, göğüs uçları...

Kadını çekip halının üstüne yatırmak istedi. Sarah'nın yüzündeki sırıtıştan anladığı kadarıyla, karşı koymaya niyeti yoktu.

O bakışı daha önce de bir kez görmüştü. Dot'un Barı'nda ilk margarita içkisini yudumladıktan sonra. Tam dans etmeye başlamadan önce. O bakış, orgazmın çekirdek gibi olduğunu kanıtlıyordu. Bir kere başlayınca durmak imkansızdı.

Ki, bu çok iyiydi. Bunun üzerine dayandırabilirdi yapmak istediklerini. Ona öğreteceği birkaç şey daha vardı ama yatak odasına gitmeliydiler.

Gelgelelim kadın öyle bir bakıyordu ki kendisine, sanki daha da ileri bir şeyler, sanki hadi halının üstünde, masanın üstünde veya nerede istersen orada yapalım demek ister gibiydi. Bir milyon çılgın fikir geçti aklından. Kahretsin, bu küçük kilise hanımefendisi amma da seksiydi.

"Tulane," dedi Sarah boğuk bir sesle, adamı fantazilerinden çekerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah-hah."

"Hâlâ pantolonunu çıkarmamışsın."

"Demek farkettin."

"Çıkarmanı istiyorum."

"Hiç sormayacksın sanmıştım, ama... Ah..."

"Ne oldu?"

"Ah... Sanırım yatak odasına gitsek daha iyi. Burada da kalabiliriz ama... Ah..."

Kadın gülümsedi. "Nasıl istersen. Koç sensin." Tulane ayağa kalkıp kadını kucağına aldı ve odanın bir ucundan diğerine taşıdı. Sarah başını adamın omzuna yasladı ve adam kendini daha bir erkeksi hissetti. Bu duygudan ödü patlıyordu çünkü kollarında taşıdığı kadın kırkbeş kilo ya var, ya yoktu. Düzenli olarak bunun iki katı ağırlık kaldırırdı.

Yatak odası karanlıktı ve belki de böylesi daha iyiydi. Bereket oda fazla büyük olmadığından yatağı kolayca buldu.

Kadını yatağın kenarına bırakıp kemerini çıkarmaya başladı ama Sarah yatağın üstüne sıçrayıp ondan atik davrandı.

Öylece durup kadının üstündekileri çıkarmasına hiç karşı koymadı. Büyük olasılıkla hayatında yaşamış olduğu en erotik deneyimdi.

Adamın blucinini de çekip çıkardıktan sonra Sarah kıkırdayarak, "Yanlış bir şey yaparsam beni uyaracaksın, tamam mı?" dedi.

"Şimdiye kadar harikaydın," dedi adam. Aslında Sarah on beş dakika içinde, son on beş *yıldır* kimsenin bulamadığı kadar erojen bölge keşfetmişti vücudunda. Böyle acil durumlarda kullanılmak üzere cüzdanında taşıdığı prezervatifi Sarah bulana kadar, Tulane nefes nefese kalmış, "Bin üstüme bebeğim," demeyi bile ancak becerebilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve işte böyle, anında kadın çıkmıştı üstüne ata biner gibi.

Vay canına, kadın önce ona sımsıkı sarılıyor, sonra da gevşiyordu. Motoru içeri daldı ve sanki saatte 400 kilometre yapan direksiyonsuz bir jet sürüyordu. Ve duvara çarpınca da, aman neeee güzeeeeldi...

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 17

Sarah sağ gözünü açtığında jaluzilerin arasından sızan güneş ışığı, kırışık çarşafların üstünde gölge ve ışık çizgileri yaratıyordu. Yan tarafına döndü ve kaslarının şikâyet ettiğini farketti. Güneşin ısıttığı elini yumuşacık pamuklu çarşafların üzerinde gezdirdi.

Geç olmuştu ama salı günü çalışmıyordu.

Birkaç dakika önce kalkan Tulane duş alıyordu banyoda. Başucundaki saat 10.30'u gösteriyordu. Tulane'in hâlâ orada olmasına şaşırmıştı.

Gizli aşıklar gecenin bir vakti çekip gitmez miydi?

Tulane ile birlikte olmanın odaya yaydığı güzel kokuyu çekti içine. Bir kez daha istiyordu adamı. Demek içindeki tutucu kişilik artık nihayet yok olup gitmişti. Şükürler olsun! Onun yasını tutmayacaktı.

Buna rağmen, içindeki tutucunun ölümü Sarah'nın doğru yoldan ayrılacağı anlamına da gelmiyordu. Fahişe olmaya hiç niyeti yoktu. Sadece biraz daha Tulane Rhodes istiyordu.

Hay Allah.

Büyük bir sorundu bu.

Dün gece olanlar bir kerelik bir şeydi. Adamdan yardım istemiş, o da isteğini yerine getirmişti. Kurallar üzerinde anlaşmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boğazı düğümlendi ve duygularıyla baş etmeye çalıştı. Olan biten yüzünden üzüntü duymak için hiçbir neden yoktu çünkü adam kendisine harika, değerli ve unutulmaz bir şey vermişti. Hem tatlı, sabırlı ve sevecen, hem de ateşli, hınzır ve şaşırtıcı olmuştu. Artık daha fazla bir şey isteyemezdi. İstememeye karar verdi. Cesaretini toplayıp, anlaşmaya sadık kalacaktı.

Yataktan kalkıp dolabının kapısını açtı ve havlu kumaştan bol sabahlığını geçirdi üstüne. Bu gibi durumlarda bir kadının kafasını duygulardan ve güç düşüncelerden arındırmak için bir şeylerle oyalanması gerekirdi. Kahve yapmak uygun bir çözüm gibi geldi. Mutfağa gidip elektrikli kahve makinesini çalıştırdı.

Beş dakika sonra kapı zili yangın alarmı gibi çalmaya başladı. Gelen her kimse, zilin üstüne ısrarla abanıyordu. Ardından kapı yumruklanmaya başladı.

Duman kokusu yoktu ama belki de binada yangın çıkmıştı. Gidip kapıyı açtı.

Ve kapının öte tarafında, rahip yakalı gömleği ve öfkeli yüzüyle, en korkunç kâbusu duruyordu. Babası buyur edilmeyi beklemeksizin, sanki ev onunmuş gibi dosdoğru içeri girdi.

"Ne işin var burada allahaşkına?" diye sordu Sarah paniklemiş gibi görünmemeye çalışarak.

Babası keskin, kahverengi gözleri çakmak çakmak, dönüp Sarah'yı inceledi. Ellerinden tekini ağarmaya başlamış kızıl saçlarının arasından geçirdi. "Nerelerdesin? Dün öğleden sonradan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Ah..." Sesi söndü ve beyni Tulane'in bozulan motorlarından biri gibi çalışmaya başladı. Her nasılsa, Kutsal Kitap İncil'e tapan babasına doğruları anlatmanın pek de yerinde bir hareket olmayacağını düşünebildi.

Bu yüzden de orada öylece durup babasına baktı, babası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da kızına. Sarah'nın darmadağın görüntüsünü bir otuz saniye kadar inceledikten sonra, babasının yüzündeki ifade yumuşadı. "Allah korusun Sarah, hasta mısın yoksa?"

Sarah neredeyse bağırarak, "Ne işin var burada baba?" diye homurdandı yine.

"Jan Applegate dün düşüp bileğini kırmış. Ben de yarın Kolombiya'da başlayacak ekümenik toplantıya katılacağım onun yerine. Salı günleri çalışmadığını bildiğim için, belki seni öğle yemeğine çıkarırım diye erken geldim. Meraktan öldüm. Ne cep telefonundan, ne ofisinden sana ulaşamadım. Kimse senin nerede olduğunu bilmiyordu. Berbat görünüyorsun. Neyin var, soğuk algınlığı mı?"

Harika. Hayatının en muhteşem cinsel deneyimini yaşamıştı ve berbat görünüyordu.

"Aslına bakarsan..."

Cümleyi tamamlayamadı. Bereket, tam o sırada kaderi ve Tulane onu kurtardı çünkü az kalsın bir yalan uyduracaktı.

Üstünde bir havlu ve göğsünün üstündeki son derece seksi görünen su damlaları ile kahraman oğlan yatak odasının kapısında belirdi. "Hey Sarah, benim Braves gömleğimi..." Oturma odasında duran rahibi görünce aniden durakladı. Gülümsemesi dondu ve yüzünde şaşkınlıktan başlayarak, önce bir şoka ve nihayet de utanmaya dönüşen ifadeler belirdi sırasıyla.

"Ah...özür dilerim..." Çıplak ayakları üstünde dönerek gerisin geri yatak odasına girip kapıyı kapadı.

Sarah'ya baktı babası. "Düşündüğüm adam mıydı o?" Kelimeler çok ölçülü çıkmıştı ağzından, sanki sakin olmaya çalışıyormuş gibi.

"Baba, belki sana çok şaşırtıcı gelecek ama biliyorsun ki neredeyse yirmi altı yaşındayım ve benim..."

"Sana basit bir soru sordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun kim olduğunu düşündüğüne bağlı."

"Bana büyüklük taslama Sarah. Belki her pazar günü saat altıda araba yarışlarını izleyecek zamanım yok, ama o adamın kim olduğunu biliyorum."

"Sorman gerekmiyordu demek, değil mi?" Sözler ağzından çıkar çıkmaz, babasını iğnelediği için pişman oldu. Babası, dudaklarını birbirine yapıştırdı ve kendi tarzında bir *bakış* fırlattı kızına.

Babasının bakışına cüretle karşı koydu. Bir dakika kadar bakıştıktan sonra babası gözünü kırptı ve etrafa göz gezdirmeye başladı. Geçici dağınıklığa, ucuz mobilyalarına ve yerdeki halının üstünde duran dağınık giysilere bakıyordu.

"Peki," dedi nihayet. Tek bir sözün içine bu kadar sansür sığdırması çok şaşırtıcıydı. Gözlerinde derin bir parlaklıkla tekrar kızına baktı. "Hâlâ öğle yemeğine davet ediyorum seni." Yatak odası kapısına doğru başını salladı. "O da davetli."

Aniden kuruyan dudaklarını ıslattı Sarah. Bu bir davet olmaktan çok uzaktı. Babasının potansiyel sevgilileri sorgulama konusunda usta olduğunu herkes bilirdi. Teknik olarak Tulane sevgili bile değildi. Bir kerelik kaçamaktı sadece. Keşke Tulane kurallara uymuş olaydı diye geçirdi içinden.

Bir kerelik kaçamak yapanların sabaha karşı sıvışmış olmaları beklenirdi. Sabah sabah ortalıkta salınmaları değil.

Babası, Tulane'i öğle yemeği olarak yemeden önce onu evden postalamanın bir yolunu bulmalıydı.

***

Tulane pantolonunu giydi ve lanet okudu. Bir rahibin haksız ve izinsiz müdahalesine hiç gerek yoktu durup dururken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka planları vardı. Fırından kahve ve yiyecek, eczaneden de prezervatif alacak ve Sarah'yı uyandırıp yatağına kahvaltı tepsisi götürecekti.

Tanrı'nın ordusuna mensup birinin beklenmedik, açıklanması mümkün olmayan ve ani gelişine hiç gerek yoktu. Tam kemerini sıkarken Sarah süzüldü kapıdan içeri.

Kapana kısılmış bir fare gibiydi. Ne oluyordu yahu?

"Kimdi o?" diye sordu Tulane. Romantik planları suya düşmüş birinin hayal kırıklığı vardı sesinde. "Umarım öksüz ve dullar için para toplayan biriydi. Demek istediğim, bu sabah karşımda görmeyi tahmin edeceğim son kişi bir rahipti."

Kadının sıcak ela gözleri yaşlarla doldu ve Tulane derhal savunmaya geçti. "Ne oldu tatlım? Kötü bir şey mi var?"

"Hm..." gözünün birinden bir yaş süzüldü. Kahretsin, durum hiç de iyiye gitmiyordu.

"Hey, tatlım, tamam, her şey düzelir." Sarah'yı kollarının arasına aldı. O koynundayken sıcacık hissediyordu ve son derece çekici kokuyordu. Sonsuza dek kadını böyle tutabilirdi.

Sarah geri çekti kendini. "İçerideki adam tam olarak yabancı değil."

Temkinle irkildi Tulane. "Değil mi" diye sordu dikkatle.

"Ah... Hayır. Bak, şeyy..." Çenesi gerginleşti Sarah'nın.

"Baklayı çıkarsana ağzından tatlım."

Sarah konuşmaya çalıştı. "Babanın mesleğinden utanç duyuyorsun sen değil mi Tulane?"

Adamın adrenalini tavan yaptı. Hadi canım. Olamazdı bu. "İçerdeki adam baban mı, bunu mu demek istiyorsun?" diye sormayı başardı Tulane boğazındaki düğüme rağmen.

Onaylar gibi salladı başını Sarah.

"Hani rodeocuydu Sarah? Bana yalan söyledin demek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir zamanlar öyleydi," diye fısıldadı Sarah. "Ama sana mesleğinden söz ettiğimi hiç anımsamıyorum."

"Neden anlatmadın?" Tulane öfkelenmeye başlamıştı.

"Özür dilerim. Bunun bir sorun olacağını düşünmedim. Onunla karşılaşmanı planlamıyordum."

Yumruklarını sıktı Tulane. "Demek benimle tanıştırmayı hiç düşünmedin, öyle mi?"

"Hayır. Neden düşüneyim ki? Aramızda ciddi bir şey yok Tulane, sen de biliyorsun. Üstelik babam ahlak konusunda çok katı ve tutucudur."

Tulane'in bütün planları buhar olup gitmişti. Birinci sınıf bir budalaydı. "Kahretsin."

Sarah gözlerini biraz açtı. "Tulane, dinle beni. Yetişkin bir kadınım ben. Bana çocuk muamelesi yapmana gerek yok. Temel kurallar üzerinde anlaşmıştık. Hem şayet sana gerçeği söyleseydim, dün gece buraya gelmezdin, öyle değil mi?"

"Hayır, gelmezdim," dedi Tulane kızgınlıkla. Neden kendisini bu kadar kullanılmış hissediyordu? "Bunu anlayabilirim, üstelik de tek istediğin kötü bir adamla kırıştırmak olunca." Sesinden iğneleme akıyordu.

"Evet, doğruluk payı var, ama..."

"Güzel bir gece geçirdim Sarah," dedi Tulane kapıya yönelerek. "Ümit ederim ki öğrenmek istediğin şeyleri öğretmişimdir sana. Ama benim babam konusunda nasıl dürüst olmam gerektiği konusunda ahkâm kesen sendin. Bu yüzden kendi babanla ilgili yalan söylemiş olman var ya şekerim, işte o hiç de iyi olmadı."

***

Sarah'nın babası yırtıcı bir kuş gibi dolanıp duruyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturma odasında. Aslında, koyu renk gözleri, fırça gibi kahverengi kaşları ve kancamsı burnuyla yırtıcı bir kuşa benziyordu da. Hiçbir yumuşak tarafı yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla sıradan bir vaiz veya rahip değildi. Hatta bir rahipten çok, Wyoming eyaletinden bir rodeocuyu andırıyordu.

Yok, bir rahibe benzemiyordu hiç, ama görünüşe aldanmamak gerekirdi. Sarah'ya da pekiyi bir kız evlat denemezdi doğrusu.

Alay konusu olan Tulane idi sonuçta, değil mi? Ne de olsa Sarah'yı doğru dürüst tanımıyordu bile. Tanımadığı bir kadına nasıl olup da âşık olabilmişti?

Bu durum ödünü patlatıyordu. Frene basmalıydı. Hemde hızla.

Rahip, Tulane'e elini uzattı. "Ben Thomas Murray," dedi.

Tulane uzatılan eli sıktı. Sarah'nın babasının dürüst ve samimi bir el sıkışı vardı. Elini sımsıkı kavramıştı. "Tulane Rhodes, efendim."

Tulane yan yan kapıya doğru seğirtti. "Üzgünüm, ziyaret için pek vaktim yok, ama..."

"Dur bir dakika oğlum. Öyle kolay kolay kaçamazsın."

Kahretsin. "Peki efendim."

"Bana Tom diyebilirsin."

"Tom."

"Otur bakalım." Tom kanapeyi işaret etti.

"Hayır efendim. Ayakta durmayı yeğlerim."

Anlaşılması mümkün olmayan bir gülümseme belirdi Tom'un yüzünde. "Peki, o zaman, az ve öz konuşacağım."

"Minnetar olurum efendim."

"Elbette. Tek bir soru."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buyrun."

"Kızımla ilgili niyetiniz tam olarak nedir?"

Tulane bir kahkaha savurdu.

Tom tuhaf tuhaf baktı kendisine. "Komik bir soru sorduğumu düşünmüyorum oğlum."

Tulane derhal yağcılık yapmaya başladı. "Ah, hayır efendim. Bakın ben kızınızı seviyorum. Hem de çok. Gelgelelim, dün gece olanlarla ilgili ciddi olmadığını açıkça söyledi Sarah."

"Ciddi değil mi?"

"Hayır, efendim ciddi değil. Sadece yaramaz bir adamla bir deneyim peşindeymiş. Tuhaftır ama bilemezsiniz bu rolü oynamak için kaç kez seçilmişimdir. Şimdi izninizle, sizleri başbaşa bırakayım."

Bunları söyler söylemez Tulane sanki yangın çıkmış gibi hızla evi terketti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 18

Cuma sabahı saat onda Steve Phelps, Ulusal Markalar'ın yönetim katındaki tuvaletin aynasına bakarak acele bir üst baş değerlendirmesi yapıyor ve kravatını düzeltiyordu. Şık, yetenekli ve her şeyin üstesinden gelebilen biri gibi görünüyordu.

Omuzlarını dikleştirip David Ahearn'ın ofisine doğru yürüdü. Şirketin en üst düzey yöneticisinin toplantı çağırısı pek beklenmedik bir şey sayılmazdı.

Müdüriyet katına adım atar atmaz, binanın yetmişinci katından New York'un Manhattan bölgesine kuşbakışı bakan, inanılmaz manzaralı kutsal iç mekâna teşrif edildi.

İhtiyar adam ayağa kalkıp bir cesedinkine benzeyen gülüşüyle karşıladı kendisini. Adamın acilen işe ara verip golf sahasında vakit geçirmesi gerekiyordu. Alnının üzerine kondurulmuş gözlükleri, fırça gibi koyu renk kaşlarıyla muzip, kel bir cüceye benziyordu.

"Otur lütfen, Steve. Seninle konuşmam gereken ciddi bir mesele var." Ahearn gerçek siyah deriden, Bauhaus marka koltuğu işaret etti.

Steve koltuğa yerleşti. Şaşırtıcı derecede rahatsız bir koltuktu.

Hiç kuşkusuz Ahearn'ün iç dekoratörü koltuğu kasten koymuştu odaya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ulusal Markalar'ın en üst düzey yöneticisi krom ve camdan yapılmış bir uçak büyüklüğündeki kürsünün arkasına geçti. Arkasına yaslandı.

"Bir sorunumuz var Steve."

"Buyrun?"

"Deidre'nın yaptığı son görüşmelerden haberin vardır eminim."

"Penny Farthing Ürünleri ile olanlar mı?"

"Evet, ne düşündüğünü merak ediyorum." Steve yüzünde belirmek isteyen gülümsemeyi zor zapt etti. Sevinçten kına yakmanın sırası değildi. "Doğrusunu istersen pek bir şey bilmiyorum, David. Deidre bu gibi işlerde ağzını çok sıkı tutmak istemiştir hep. Anladığım kadarıyla, görüşmeler çok nazik bir dönemden geçiyor. Arnold Simons'ın pazartesi günü blogda yazdıkları Deidre'yı çileden çıkardı, o kadarını biliyorum. Son zamanlarda biraz tutarsız davranıyor, belki bilmek istersin. Sanırım stres yüzünden."

"Doğru, o yazı geçerli bir endişe kaynağıydı. Gerçi ben yazılanların tümünün gerçeği yansıttığı kanaatinde değilim. Büyük kısmı yerel dedikodu kaynaklarına dayanıyordu. Üstelik çekirdek müşterilerimiz üzerinde Rhodes'un inanılmaz olumlu bir imajı var. O blog yazısının adamın olumlu yönlerine çentik attığını sanmıyorum."

"Benim görüşüm de bu efendim. Deidre pireyi deve yaptı."

"Peki, Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin logosunu değiştirmekle ilgili görüşün nedir?" diye sordu Ahearn.

"Biraz kumar gibi, değil mi efendim? Bebek bezi pazarında pazar payımızı arttırmıyor değiliz ki. Bebek değiştirme yarışlarıyla ilgili gelen mektup ve haberleri gördünüz mü?"

"Gördüm elbette, hepsi çok olumlu. Rhodes biraz tuhaf bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adam olabilir ama anladığım kadarıyla bebeklerle arası çok iyi." David'in ağzı oynadı ama gülmeyi pek de beceremedi. "İşte bu nedenle seni sabah sabah çağırdım buraya. Bebek değiştirme yarışları ve Cuppa Java kampanyasıyla ilgili fikirlerin herkesin dikkatini çekmiş. Senden çok memnunuz."

"Teşekkür ederim."

"Ve şimdi de çok zor ve nazik bir görev üstlenmeni istiyorum."

Üst düzey yönetici eğilip, kürsüden zımbalanmış ufak bir kâğıt tomarı aldı. "Araştırma bölümünden biri..." Kaşlarını oynattı ve gözlük burnun üstüne düştü. Tekrar arkasına yaslanıp epostanın üstündeki ismi okumak için başını hafifçe yana eğdi. "Sarah Murray adında biri. Tanıyor musun?" Başını kaldırdı Ahearn.

"Evet, çok becerikli bir araştırmacıdır."

"Araştırma bölümünden Sarah Murray çok ilginç bir yazı yazmış. Maalesef elektronik postayla bütün yönetim kuruluna göndermiş. Yönetim kurulu, araştırma bölümünden ileti almaya alışık değildir. Şirketimizde işler böyle yürümez, biliyorsun."

"Anlıyorum. Benim onu kovmamı mı istiyorsunuz? Şu anda..." Ahearn elini kaldırdı. "Yok, hayır, bu kadını kovmak istemem. Bence terfi ettirilmeli. Anladığım kadarıyla, şu anda kendisi Güney Karolina'da ve Ferguson Yarışları'nın sponsor bağlantısı olarak görev yapıyor."

"Evet orada. Deidre'nın fikriydi."

"Anlıyorum."

"Bana sorarsan, Sarah Güney Karolina'da yaşamaktan o kadar memnun değil."

"Elbette değildir. Kim olabilir ki? Yazdığı yazı bu durumu açıklıyor zaten. İtiraf etmeliyim ki çok akıllıca yazılmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hangi yazı acaba efendim? Beni bilgilendirdiğini hatırlamıyorum."

Ahearn gözlüklerinin üstünden Steve'i süzdü. "Bilgilendirmedi mi? Hmmm. Fazla iddialı bir oyuna girmiş. Bunu yapan insanları severim. Deidre de aynı şeyi yapar. Maalesef bu araştırmacı sanırım oyunun ince kurallarını daha öğrenmemiş. Mükemmel bir memo ama beni mutlu ettiğini söyleyemem."

"Tam olarak ne yapmış Sarah, efendim?" Steve aptalı oynuyordu.

Ahearn eğilip elinde sallayıp durduğu kâğıtları Steve'e uzattı. Steve kâğıtları alıp sanki onları dikkatle inceliyormuş gibi okumaya başladı. Aslında yazıda bahsedilenlerin hepsini harfi harfine biliyordu. Sarah'nın araştırma bölümünden Sarah'nın imzasıyla gönderilmişti ama yazıyı Sarah yazmamıştı.

Nihayet başını kaldırdı Steve. "Berbat bu," dedi.

"Evet, öyle. Ve maalesef tüm yönetim kadrosunun haberi var bundan. Çok kötü. Bu araştırmacının Deidre ile paylaşacak ciddi bir kozu olmalı herhalde."

"Öyle görünüyor efendim." İyi bir dalkavuk gibi başıyla onaylıyordu Steve.

"Ve biliyorsun," diye sürdürdü Ahearn, "araştırmaları bu kadar başarılı olmasaydı derhal ona yol verdirirdim. Maalesef, yazıdaki her şey doğrulandı. Ortaya hiç de gurur verici bir tablo çıkmıyor."

Şirketin en üst düzey yöneticisi iç geçirip arkasına yaslandı. "Deidre beni hayal kırıklığına uğrattı. Asıl odaklanması gereken işleri unutmuş gibi. Yarışçı Tavşan logosu ile ilgili anlaşmaya bu kadar kafayı takmasının sebebini anlamıyor değilim ama şirketin kaynaklarıyla kendi şahsi trajedisini motive ettiği bir kumar oynamasına izin veremem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette efendim, anlayabiliyorum," diye onayladı Steve. "Özellikle de bu sıkışık durumda. Hiç doğru olmaz. Hele de yönetici kadro ensenizdeyken..." Steve, Deidre'nın tabutuna çakılan çivileri şimdiden duyar gibi oluyordu beyninde.

"Yani Steve, senin yardımına ihtiyacım var," dedi Ahearn.

"Ne yapabilirim efendim?"

"Penny Farthing şirketinin adamlarıyla Deidre, bu öğlen Güney Karolina'daki Ferguson Yarışları'nda buluşuyorlar. Senin oraya gidip bu anlaşmayı frenlenmeni istiyorum. Şirketimizin jeti seni LaGuardia havalimanında bekliyor."

"Tamam. Anladığım kadarıyla Deidre'nın geleceğimden haberi yok, değil mi?"

"Hayır. Bu sabah Deidre'ya telefonundan ulaşamadım. Neden mesajlarını kontrol etmiyor bilmem. Benden kaçıyor da olabilir. Sekreterim on beş dakikada bir aradı. Sen oraya varıncaya kadar onunla bir şekilde temas kuracağımıza eminim, yani hazırlıklı ol."

"Anlıyorum efendim."

"Penny Farthing Ürünleri'ne gelince, elbette lisans için talep ettikleri ücreti ödemeyeceğiz ama köprüleri yıkmak da istemiyoruz. İleride neler olur bilemeyiz. Televizyon reklamlarında Tulane Rhodes ile Yarışçı Tavşan'ın bir takım oluşturması çok ilgi çekici bir fikir."

"Öyle, efendim." Fikir büyük ihtimalle çok başarılı olacaktı çünkü Sarah Murray'nin hayal gücünden çıkan her şey altına dönüşüyordu. Eğer Steve, Deidre'dan kurtulup Sarah'yı yanında tutmanın yolunu bulabilse, işte o zaman köşeyi dönerdi.

Ahearn ayağa kalktı. Steve de peşinden davrandı. "Deidre'ya söyle Steve, derhal uçağa binip buraya gelsin. Bana her şeyi açıklamak üzere pazartesi sabahı ofisimde olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, efendim."

"Ve son olarak, Ferguson grubuna güvence vermeni istiyorum. Bunun Sadecesolvirajlar.com sitesinde çıkan o rezil yazıyla herhangi bir ilgisi olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Tulane Rhodes çekirdek müşterilerimiz için hâlâ bir numara ve bebek bezi satışlarımız tavan yapıyor. Sponsorluk anlaşma paketimizi bir sene daha uzatmak için onlarla masaya oturmak istediğimizi bilsinler. Tulane Rhodes'dan çok memnunuz biz."

"Tamam efendim."

"Pazartesi döndüğünde seninle oturup konuşmak istiyorum. Şirket içi terfilere inanan biriyim ben. Sanırım senin becerilerine daha uygun bir pozisyon bulacağız. Önümüzdeki hafta konuşalım. Çıkarken Nancy'e söyle, sana bir randevu ayarlasın."

El sıkıştılar. "Bu hafta sonu benimle temasta ol. Yönetim kadrosuna her şeyi kontrol altına aldığımı söylemem gerek."

"Hallederim, efendim. Bana bu fırsatı verdiğiniz için size çok teşekkür ederim."

***

Deidre, saat 8.30'da Sarah'yı Ferguson Yarışları'nın zemin katındaki küçük toplantı odasına çağırmıştı. O haftasonu yarışları Ferguson Yarışları'nın merkez binasına çok yakın olan Darlington ilçesinde yapılacağı için, Sarah yarış pistine öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde asıl turlar başlayınca gitmeyi planlamıştı.

Bu arada haftasonu verilecek davetlerin ayrıntılarını bitirdikten sonra Deidre, Penny Farthing şirketinden gelenler ile bir öğle yemeği ayarlamak üzere Ferguson Yarışları merkez binasında yer ayırmış ve Sarah hazırda beklemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öğleden sonra Tulane'i gördüğünde nasıl hissedeceğinden emin değildi Sarah. Salı sabahı yaşanan fiyaskodan beri görmemişti onu. Çarşamba ve perşembe günlerini araba hazırlıkları için Las Vegas'ta geçirmişti Tulane. Sarah memnundu. Bir daha görüştüklerinde neler olacağının stresinden geceleri uyuyamaz olmuştu.

Olgunlaşmanın zamanı gelmişti. Tulane sadece istediği şeyi vermişti ve bu gerçeği kabullenmesi gerekiyordu artık.

Keşke daha fazlasını istemiş olsaydı.

Sarah kayın ağacından yapılmış kapısını itip Deidre'nın toplantı saatinden önce gelip kamp kurduğu konferans salonundan içeri girdi. Odanın pencereleri garaj katlarından birine bakıyordu. Cuma sabahı önemli şahsiyetlerin hemen hepsi yarış sahasında olduğundan ortalık sessizdi.

Konferans salonundan içeri adımını attığı anda Sarah bir sorun olduğunu anlamıştı. Deidre krem rengi Chanel marka takımı ve Christian Louboutin marka ayakkabılarıyla son derce şık, odayı bir baştan bir başa arşınlıyordu.

"Otur bakalım." Deidre konferans masasının diğer ucundaki sandalyeyi işaret etti.

Sarah oturup küt küt atan kalbinin yavaşlaması için dua etti. Deidre hâlâ ayaktaydı. Masaya yaslandı ve kendisine doğru eğildi. "Beni kandırdın. Öyle kolay kolay da kanmam ben."

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Senin yazdığın yazı, sorun bu."

Sarah'nın vücudu buz kesti. Birkaç küfür salladı içinden ama hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Onun yerine kesinlikle açıklanamayacak bir şeyi açıklamaya çalıştı. "Ah, o yazı mı? O sadece bir espriydi ve ben..."

"Espri mi? Bunun bir espri olduğunu mu düşünüyorsun?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni işbirlikçi, seni komplocu o…" Deidre savuracağı kelimeyi tamamlamadan tekrar odayı arşınlamaya koyuldu. Delirmiş gibi kollarını sağa sola sallıyordu. Öfkeden çıldırmıştı ve eğer Sarah yanlış görmüyorsa, ağlamak üzereydi.

Neden Deidre bu kadar kızmıştı acaba tavşancık ile ilgili yazıya? Bir şaka olmuş olabilirdi pekâlâ ve elbette Tulane'i küçük düşürmüştü, ama bebek bezleri satış rekorları kırıyordu.

Üstelik yazdığı yazının geri dönüşümü de muhteşemdi. Steve Phelps'in bir pazarlama dehası gibiymiş gibi parlamasına neden olmuştu. Büyük olasılıkla Deidre'nın kariyerinde ilerlemesi açısından pek de iyi değildi.

Özellikle de Deidre espriyi anlamamış olduğuna göre.

Sarah, Deidre'yi sakinleştirmek için yapabileceği bir şey olmadığına karar verdi. Bu nedenle, gelmek üzere olan fırçaya dayanabilmek için hazırladı kendisini. Bu konuda oldukça deneyimliydi. Büyükanne Howland'ın da ani öfke patlamaları meşhurdu.

Deidre dönüp Sarah'ya doğru salladı parmağını tıpkı büyükannesi gibi. "O yazı yüzünden işimden olacağım. Bilmem farkında mısın?"

"Ah…"

"Elbette farkındasın. İşin başından beri beni bunu planlıyordun, değil mi? Yolundan çekilmemi istedin."

"Deidre, inan çok üzgünüm, ama ben …"

"Gözüm görmesin seni."

"Fakat…"

"Duydun ne dediğimi. Geçmişinde yaptığın şeyleri, söylediğin yalanları bile bile sana güvenmemeliydim. Çantanı topla ve git. Dışarıda güvenlik görevlisi var, binadan çıkana kadar sana refakat edecek. Ve seni uyarıyorum Sarah, Ferguson Yarışları'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herhangi bir çalışanı ile görüşmeye kalkarsan, sana şahsen kendim yasaklama emri çıkarttırırım, ona göre." Deidre yine masaya eğildi.

"Ama Deidre, fazla reaksiyon..."

"Hayatımda hiçbir zaman bir insan hakkında bu kadar yanılmadım," diye bastırdı Sarah'nın sakinleştirme gayretlerini. "Bir yalancıdan başka bir şey değilsin sen. Defol git." Deidre kollarını salladı ve sanki ağzından gerçekten alevler çıkacak gibiydi. Tartışmanın âlemi yoktu. Sarah toparlanıp dışarı çıktı. Ferguson Yarışları'nın güvenlik görevlilerinden biri kapıda onu bekliyordu.

Görevli ile birlikte Sarah'nın üçüncü kattaki odasına çıktılar. Sarah'nın, Ulusal Markalar'ın zimmetinde olan telefonu ve dizüstü bilgisayarı dışında, özel eşyalarını toplamasına izin verildi. Nihayet, dünya ile bağlantısı kesilmiş, Güney Karolina'nın ortasında bir yerde tek başına duruyordu.

Güvenlik görevlisi onu ön kapıya kadar geçirmiş ve nazik bir güneyli aksanıyla bir an evvel oradan ayrılması konusunda kendisini uyarmıştı.

Sarah koskoca park yerini geçip kiralık arabasına bindi. Tamamıyle şaşkındı ve ne yapacağını bilmiyordu. Arabasının içindeki ısı giderek artıyordu. Gidecek bir yeri, güvenecek kimsesi yoktu.

Tulane dışında.

Vücudunun her hücresi adamı bulup, pazartesi sabahı yaptığı gibi omzunda ağlamaya can atıyordu. Kocaman, cesur bir ejderha dövüşçüsü gibi Sarah'yı Deidre'dan korumuştu. Gerçi artık onu korumazdı elbette.

Gerçeği öğrenince korumazdı tabii ki. Salı sabahı babası ile ilgili gerçeği öğrenince davrandığı gibi çekip giderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını direksiyona dayadı. Dünyası başına yıkılmıştı.

Bu kez gerçekten işini kaybetmişti. Ulusal Markalar kendi yazısının altına başkasının adını yazan birini bir daha asla işe almazdı.

İşini kaybetmenin yanısıra, Tulane'i kaybetmiş olması daha da koyuyordu.

Adamı sahiplenmiş değildi zaten ama olsun, en azından umudu vardı.

Artık umudu da kalmamıştı.

***

Cuma öğleden sonra Tulane parlak boyalı uzun bir araba kuyruğunun sonlarında bir yerde pembe arabasının başında duruyor ve o günkü yarışa seçilmek için sırasını bekliyordu.

Aslında o anda araba kurulumu ve Doc'un ona öğrettiği lastik basıncı ve güneşin ısıttığı pistte arabanın ön tutuşunu ayarlamak gibi şeyleri düşünmesi gerekiyordu.

Ama ne arabaları ne de pistin şartlarını düşünüyordu.

Sarah vardı aklında.

Salı sabahı kadının evinden kaçarak çıktığından beri onu görmemişti. Geriye dönüp o dakikaları düşündüğünde kendisinden utanıyordu.

Davasından vazgeçmeyip o sabah için hayalini kurduğu romantik planları gerçekleştirmeliydi ama babasının kızıyla ilgili niyeti sorusuyla karşılaşınca dili tutulmuştu.

Bir moron gibi. Pek de olgun olamayan biri gibi.

Bir an önce Sarah'yı bulmalı ve özür dilemeliydi. Asla tek gecelik bir ilişki istemediğini açık açık söylemeliydi. Aslında işin başında bunu söylemesi lazımdı. İşin içine etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarış için değerlendirme biter bitmez, gidip kadını bulacak ve havayı düzeltecekti. Kaç gündür aklındaydı bu, ama otomobil kurulumları için Las Vegas'ta bulunmak zorundaydı. Telefon edebilirdi ama yapacakları sohbetin yüz yüze olması gerekiyordu. Ciddi bir ilişki konusu bir kadınla telefon veya eposta ile konuşulacak bir mesele değildi.

Değerlendirme için sırasını beklerken Tualne'in gözleri kalabalığın içinde Sarah'yı aradı. Jim onun öğleden sonra geç saatlere kadar merkezde çalışacağından söz etmişti. Takımdaki herkes onun değerlendirmelere yetişeceğini umut ediyordu.

Kadın kendisinden kaçıyor olmalıydı büyük olasılıkla. Neden bütün gün ortada görünmediğini açıklıyordu bu. Kör talih bu ya, değerlendirme için kurada sonuncu çıkmıştı.

"Tamam, hazırsın değil mi?" diye sordu Doc. Tulane düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet."

Tulane arabasına atladığı gibi sürmeye başladı.

Onbeş dakika sonra turu tamamlamış, dokuzuncu kümede yerini almıştı. Pazar günkü yarışa katılma hakkı kazanmanın yanısıra, saniyenin onda biri ile pist rekorunu kırmıştı.

Arabasını yarış pistinin servisine çekip emniyet kemerini çözdü, başındaki kaskı çıkardı ve dışarı çıktı. Etrafa göz gezdirdi.

Sarah buralarda bir yerde olmalıydı. Saat üçe geliyordu. Kalabalığın içinde onu aramaya başladı ama fazla uzağa gidemedi.

Fox, TNT ve Hız Kanalı televizyonlarının pazar günkü yarışa katılmaya hak kazandığı için kendisinden yorum bekleyen muhabir ordusu çevresini sarmıştı. Hemen, "Of, aman" tavrını takınıp arabasından, takımından ve sponsorundan söz ederek soruları geçiştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hız Kanalı'ndan sarışın bir kadın muhabir mikrofonu suratına tutup o kaçınılmaz soruyu, pembe bir takım elbiseyle yarış hakkı kazanmanın nasıl bir duygu olduğunu sordu.

"Ulusal Markalar'da meydana gelen sarsıntıyla ilgili yorumunuz nedir? Bunun Arnold Simons'ın bu hafta web güncesinde yazdıklarıyla bir ilgisi var mı?"

Tulane'in bu gibi sorulara hazırlıklı olması beklenirdi ama kafası Sarah'yı düşünmekle meşguldu.

"Ulusal Markalar'da sarsıntı olduğundan haberim yok. Arnold Simons'ın yazdıklarıyla ilgili yorum yapmayacağım." Tulane, muhabire mikrofonu alıp neresine sokabileceğini söylememek için dişlerini sıkıyordu.

Az sonra, yanı başında Jim Ferguson belirdi. Yüzü asıktı. "Bayanlar ve baylar," diye söze başladı Teksas aksanıyla, ağır ağır sözleri uzatarak, "Ulusal Markalar ile ilişkimizde hiçbir değişiklik olmadığına temin ederim sizi. Sponsor bağlantılarını geri çağırmış olmaları tamamen bir personel meselesidir, başka bir şey değildir."

Tulane'in sinir uçları titredi. Sarah'yı geri mi çağırmışlardı? Lanet olsun.

Anında beş yeni soru yöneltildi Jim'e ama adam gülümseyerek, "Başka hiçbir yorum yok," dedi. Derhal Tulane'i kolundan çekip takımın arabalarını ve aletlerini taşıyan, altında da çalışma alanı bulunan çekiciye doğru sürükledi. Beş dakika sonra Tulane çekicinin sıkışık oturma kısmında Jim Ferguson, Sam Sterling ve Doc Jackson'un hayli ciddi suratlarına bakıyordu.

"Nedir bu Sarah'yı geri çağırma meselesi?"

Jim bir, iki öksürdü. "Bu sabah Deidre, Sarah'nın bir güvenlik görevlisi eşliğinde binayı terketmesini istemiş. Anladığım kadarıyla Deidre, Sarah'nın yazdığı bir şeye kızmış ama ayrın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıları bilmiyorum. Az bir süre sonra Steve Phelps geldi merkezlerinden buraya ve Deidre'nın şirket uçağıyla derhal New York'a gitmesini söyledi. Steve, Ulusal Markalar ile aramızdaki anlaşmanın bir yıl daha uzatılacağına teminat verdi. Gelgelelim, araba güvenliği programı iptal edilmiş."

"Ama..." Tulane tam çıkışacaktı ki Sam, Tulane'i aşağı çekip yerine oturttu. "Sakin olmalısın oğlum. Yarışmaya hak kazandın. İyisi mi sen bu saçmalıklara aldırma da, araba sürmeye odaklan."

"Lütfen Jim, bana telefonunu verir misin? Deidre'yı aramam gerekiyor."

"Emin misin?" diye sordu Jim.

Tulane başını salladı. "Gerçeği öğrenmeliyim."

Jim cebinden telefonunu çıkardı. "Bak, kadını aramadan evvel bir daha hatırlatayım. Bizim işte, şirket politikasının dümen suyuna gitmelisin."

"Tamam." Tulane listeden Deidre'nın numarasını bulup tuşlara bastı.

"Jim?" diye telefonu açtı Deidre.

"Hayır efendim. Tulane Rhodes. Sarah neden kovuldu?"

"Çünkü o yalancı, işbirlikçi, komplocu ve taş kalpli biri."

Bunlar Deidre'nın özellikleriydi, Sarah'nın değil. "Benim ricam üzerine sırlarımı açık etmemenin dışında, ne yaptı?"

"Sırlarını mı açık etmemiş? Hay Allah, hiç güleceğim yoktu. *Senden* sır sakladı. Seni pembe arabanın içine oturtan yazıyı kendisi yazdı."

"Ne?"

"Her fikir onun başının altından çıktı, bebek değiştirme yarışları bile. Sana yazıyı gönderirim. Aslında, bütün yazışmaları gönderirim sana. Senin pembe giysilerle Ulusal Markalar için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden daha değerli olduğunu söyeleyen yazıyı da."

Adam donakalmıştı.

Deidre devam ediyordu, "İlk yazısının üstüne Steve Phelps'in adını yazdı ve beni bile kandırdı. İntikam almak istediğini sanıyordum ama şimdi eminim ki her ikisi birlikte çevirdiler bu işi."

"Hangi işi birlikte çevirdiler?"

"İkimizi de uyuttular. Araba güvenliği hilesini iki avanak gibi yedik."

"Araba güvenliğinin nesi?" diye sordu Tulane.

"Sarah araştırma yapmakta ustadır. İkimizin de ortak bir şeyleri olduğunu keşfetti ve onu kullandı."

"Neyi kullandı?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlikten sonra Deidre söze başladı. "On beş yıl önce bir araba kazası geçirmiştim. İki yaşındaki kızımın araba koltuğunun kemeri arabayla uyumlu olmadığından kızım o kazada hayatını kaybetti. Sarah bunu bir şekilde öğrendi. Sonra senin yeğeninin geçirdiği kazayı öğrendi. İkimizle de oynadı Tulane."

Tulane Deidre'nın sesindeki ani duygusallıkla empati kurdu. "Aman Tanrım, çok üzüldüm."

"Sarah ve Steve Phelps yönetici kadroyla aramı açmak için araba koltuğu programına duyduğumuz duygusal ilgiyi suistimal ettiler. Önce kadın programı önerdi, sonra da benim bu programı çok arzu etmemden faydalanarak, beni delirmiş bir kadın gibi göstermeyi başardı. Bu yüzden işimi kaybedeceğim."

Tulane artık buz kesmişti. Bir daha asla ısınamayacağını düşündü. Öfke demek yetersiz kalıyordu. Başka bir şeydi hissettiği. Adını bulamadı.

Bela yine saldırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Sarah bir belalı olamazdı, değil mi? Ona güvenmek istiyordu. Öte yandan Sarah'nın sinsi bir yalancı olabileceğinin de farkındaydı. Haftalarca Deidre'ya babasıyla ilgili yalan söylemişti.

Farkında olmadan serbest inişe geçmişti. Ama artık biliyordu. Karaya çakılmak fena acıtıyordu.

Hoşçakal deyip telefonu kapattı ve Jim'e verdi. Sam omzuna vurdu. "Oğlum beni dinle, bir dahaki sefere kendine cici bir güneyli kız bul."

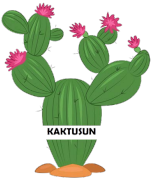
Olanlardan sonra Sam, Doc ve Jim, Tulane'e düşünecek zaman bırakmadılar. Onunla birlikte 57 numaralı takımın pazar günkü yarışmaya hak kazanması şerefine parti düzenledikleri seyyar evine gittiler.

Bereket Lori Sterling bol bol romlu kokteyl getirmişti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 19

Sarah geçici apartman dairesine girer girmez başına gelenlerin büyüklüğü yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Bir fiyaskoydu yaşadıkları. Akıllı telefonunu ve bilgisayarını bile geri almışlardı. Tanıdığı insanların hiçbiriyle iletişim kurmasına olanak yoktu. Seyahat planları yapabilmek için bile dışarı çıkıp umumi telefon bulması gerekiyordu.

Diyelim ki bir havayolu şirketiyle görüştü, nereye gidecekti ki?

Gerisin geri New York'a mı? New York'un Brooklyn semtindeki dairesini yarış sezonu bitimine, yani kasım ayına kadar kiralamıştı.

Gerisin geri Boston'a mı? Ebeveynleri bir sürtük gibi davrandığı için onunla hâlâ konuşmuyordu.

Bilgisayarsız, telefonsuz, ne yapacağını bilmeden zombi gibi oturdu kanapesinde. Saat beşte kapının zili çaldı.

Çılgınlar gibi umutlandı önce ama koşup kapıyı açtığında karşısında Steve Phelps'i gördü. Bütün hayalleri yıkıldı.

İki dirhem bir çekirdek kıyafeti, donuk mavi gözlerinden birinin üstüne sarkan sarı saçlarıyla bayağı yakışıklıydı. Polo marka Oxford gömleği ve gri pantolonuyla erkek moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Ceketi elindeydi ve kravatını gevşetmişti ama sanki diğer elinde Sarah'nın bilgisayarı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni geri götürmeye geldim," dedi.

"Geri mi, nereye?"

Ufak bir gülücük attı ve dosdoğru içeri daldı.

"Aile ocağına, Sarah." Durup oturma odasına bir göz gezdirdi. "Bakıyorum da Ulusal Markalar ev konusunda sana gayet bonkör davranmış." Her zamanki gibi Steve'in ağzından iğnelemeler dökülüyordu.

Kanapeye yerleşti, geriye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Peki, içmeye değecek bir şeyler bulunur mu acaba bu evde?"

Adama bir de hizmetçilik mi yapacaktı? Ya da buzdolabında bira bile olmadığı için onu küçük düşürmeye mi çalışıyordu?

Toparlayabildiği tüm tutucu asaletiyle, "Sadece su var," dedi Sarah.

Adam iç geçirdi. "Bak Sarah, akıllı bir kadınsın sen. Hava atmayı bırak da, geç karşıma otur." Karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

Şaka yapıyordu herhalde, değil mi? *Sarah* mı hava atıyordu? Belki de Tulane'in öğrettiği müstehcen kelimeleri kullanma zamanı gelmişti. Çok cazip bir fikir gibi gelmişti. Öte yandan, adama sepet havası çalmanın en kestirme yolu, oyunu onun kurallarına göre oynamaktı.

Herifi defettikten sonra istediği kadar küfür savurabilirdi.

İskemleye çöktü ister istemez.

İntikam tanrısı gibi gülüyordu. "David Ahearn senin metodlarını pek onaylamıyorsa da araştırma becerinden ve acımasız iş yapma duygundan oldukça etkilenmiş. David senin iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyor."

"Ne diyorsun?" Şaşkınlıktan ürperdi Sarah. "David Ahearn'ün benim varlığımdan bile haberi yok. Ben sadece bir piyonum."

"Sayemde değilsin artık. Penny Farthing görüşmeleriyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilgili yazdığın yazı, senin prestijini yükseltti. David bu konuda pek eğlenmediği için üzüldüm doğrusunu istersen ama kesinlikle çok etkilendi. Bir üst düzey yöneticiyi etkilemek, onu eğlendirmekten çok daha iyi bir yoldur."

"Hangi Penny Farthing görüşmeleri yazısı?"

Steve başını öne eğdi. "Deidre seni neden kovduğunu açıklamadı mı? Sormadın mı?"

"Bir yazı yüzünden kızdığını söyledi. Ben de pembe araba yazısı diye tahmin ettim. Gerçi doğrusu ben de bebek bezleri satışını deliler gibi arttıran bir yazı yüzünden neden *o kadar* öfkelendiğine anlam veremedim."

Steve'in alaycı tebessümü yüzüne plasterle yapıştırılmış gibiydi. Bilgisayar çantasını açtı ve içinden ataşla tutuşturulmuş bir deste kâğıt çıkarıp uzattı Sarah'ya. "Okumalısın bunları."

Kâğıtları alıp okumaya başladı ve okudukça her kelimede kalp atışı daha da hızlandı.

Bitirdiğinde, midesi bulanacak gibi olmuştu.

"Deidre'nın araba kazasında ölen bir çocuğu mu varmış? Nasıl öğrendin bunu? Penny Farthing anlaşmasıyla ilgili bu rakamları nereden buldun?" Rakamlar doğruydu ama tarihleri geçmişti. Deidre, çizgi kahraman karşılığında ödenecek lisans ücretleri anlaşmasında ustaca bir iş çıkarmıştı. Sarah'nın adıyla yazılmış yazı yanıltıcıydı ve tamamen iğrençti.

Steve omuzlarını silkti. "Bilgi Teknolojileri bölümünde dostlarım var. Deidre'nın bilgisayarının şifresini kırdım."

"Bu pisliği gerçekten benim yazdığıma inandı mı Deidre?"

Steve kanapenin yastıklarına yaslandı. "Ah, evet, inanıyor. Muhteşem değil mi? Yani kimse Ejderha Leydi'den daha hızlı davranamaz, ama sen davrandın."

"Ben hiç de öyle bir şey yapmadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hmm, bak bu doğru ama bebek yarışlarını hayal eden de ben değildim. Anlayacağın, şimdi bir bakıma ödeşmiş olduk ve her ikimiz de aynı gemideyiz, öyle değil mi?"

Sarah en kötü bakışını fırlattı adama.

"Yapma Sarah, bana öyle bakma," dedi Steve. "David Ahearn senin bir cevher olduğunu düşünüyor. Seni potansiyel bir Ejderha Leydi gibi görüyor. Hem eski Ejderha Leydi... Yani... Nasılsa onun yeri sallantıda..."

"David Ahearn beni Ejderha Leydi olarak mı görüyor?" Sesi güçsüz ve önemsiz biriymiş gibi çıkmıştı.

"Henüz değil ama potansiyelin var. Senin kütüphaneden çıkman gerektiğini söyledi bana."

Sarah ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve camdan dışarı, park yerine ve şehir manzarasına baktı.

"Buraya bana işimi geri vermek için mi geldin?"

"Hem evet, hem hayır. Sana araştırma departmanındaki ya da Ferguson Yarışları sponsor bağlantısı olarak çalıştığın işi geri vermeye gelmedim. Benim pazarlama takımımda istiyorum seni. Gerçi, kurallar var."

"Ah, kurallar. Zaten her zaman yok muydu?"

"Görevin, beni bir dâhi gibi göstermek olmalı. Şimdilik zaten çok iyi bir iş çıkardın bu konuda. Beni dâhi gibi göstermen karşılığında seninle özel olarak ilgilenip korumam altına alacağım ve insanlar senden korkacak. Ha, bir de tabii, çok daha fazla para kazanacaksın."

"Bana o kadar güveniyorsun yani?" Dönüp adama baktı.

Adam sahte masum bakışlarından biriyle baktı Sarah'ya. "Sarah, lütfen güldürme beni. Senin kirli şirket oyunlarında becerin olmadığını her ikimiz de pekâlâ biliyoruz. Senin pazarlama konusunda becerin var. İkimiz birlikte şahane bir takım oluruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır."

Dönüp uzun adımlarla mutfağa gitti Sarah. Birdenbire hızla buzdolabının kapısını açtı çünkü ellerini oyalayacak bir şeyler yapması gerekiyor ve bıçakların bulunduğu çekmeceyi açmaya korkuyordu. Cinayet Steve Phelps için çok uygun bir ödül olabilirdi ama şu anda Sarah daha fazla kural çiğnemeye hazır değildi.

Buzdolabı neredeyse bomboştu. Hay allah soğuk bir bira olsa ne iyi olurdu şimdi. Veya margarita. Ya da onu uyuşturacak daha sert bir içki.

Steve peşinden gelip, mutfak kapısının aralığında pervaza yaslandı. "Tamam, benim teklifimi kabul etmemeyi seçebilirsin. Ama burada Ferguson Yarışları veya herhangi bir NASCAR takımı ile herhangi bir geleceğin olabileceğini sanıyorsan, unut gitsin. Deidre hemen herkese senin dürüst olmadığını söylemiş ve buradaki taşrarılar dürüstlüğe meğer çok önem verirlermiş, aslına bakarsan, komik bence."

Sarah ömrü boyunca bir öfke hissettiğini hatılamıyordu. Alev alev yanıyor, elleri titriyor ve başı zonkluyordu. Buzdolabının kapısını güm diye çarpıp Steve'in üstüne çullandı.

"Piç herif seni."

Steve oralı bile olmadı. "Kim, ben mi? Hiç sanmıyorum. Hadi Sarah, sana bir iyilik yaptım ben. Senin klas, tutuğunu koparan, tam da David Ahearn'ün takdir ettiği gibi, iş bitiren türden biri olduğun izlenimini yarattım. Senin her zaman istediğini verdim işte."

Sarah ucuz muşamba kaplı döşemeye çökmüş, kusmamak için zor tutuyordu kendisini. Steve haklıydı. Cuppa Java olayından beri Sarah sebatla kibarlığını kaybetmek için elinden geleni yapıyordu.

O kadar sebatla yapıyordu ki, aslında hiç de gurur duyma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığı birkaç kötü iş de yapmıştı. Belki Deidre'nın hayatını mahveden yazıyı kendisi yazmamıştı ama pembe araba önerisini getiren yazıyı *kendisi* yazmış ve üstüne başkasının adını koymuştu. O yazı hem Tulane'i, hem de takım arkadaşlarını üzmüş ve küçük düşürmüştü. Yazıyla ilgili yalan söylemişti.

Bütün bunlar belki affedilebilirdi eğer Tulane'i kullanmamış olsaydı. Tek gecelik cinsel bir ilişki ve seks koçluğu numarasıyla adamla yatmıştı bile.

Anne ve babasını hayal kırıklığına uğratmıştı ve haklıydılar. Kendisini de yaptıklarından dolayı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Elini yumruk yapıp havaya kaldırarak, Steve'e doğru iki adım attı.

"Senin işini istemiyorum. Ben düzenbaz olmak istemiyorum. Düzgün bir Boston'lu kız olmak istiyorum."

"Delirdin mi sen Sarah? Sana her şeyi teklif ediyorum."

"Belki öyle ama ben ruhuma daha fazla değer veriyorum. Belki şu son günlerde yolumu şaşırdım ama artık doğru yolu buldum. Şimdi defol git buradan."

Adam işaret parmağını Sarah'nın yüzüne doğru tehdit eder bir tavırla uzattı. "Pişman olacaksın."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Pişman olacağım çok şey olacak belki ama buna asla pişman olmayacağım."

"Bak Sarah, sana ihtiyacım var."

Sızlanıyor muydu adam ne? "Bana ihtiyacın olduğundan eminim, Steve. Duyduğum kadarıyla Rice Doodles hesabını sana vermişler. İyi şanslar."

"Lütfen Sarah dinle beni. Ne istersen verebilirim sana."

"Yani *eskiden* ne istediysem öyle mi? Geçmiş zaman. Büyüdüm artık. Senin teklifini istemiyorum. Burayı hemen terk et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuzları çökmüş vaziyette Steve bilgisayar çantasını alıp kapıya yöneldi. "Ferguson'daki dostlarınla vedalaşabilirsin, özellikle de o taşralı şoförle."

Steve'in attığı zehirli ok kalbinden vurdu Sarah'yı ama avaz avaz bağırma dürtüsünü derhal kontrol altına aldı. Tulane'i seviyordu ama bunu ona itiraf etmemişti. Adama gerçeği söylememekle de onu çok incitmişti. Artık bunu anlayabiliyordu. Asla affetmeyecekti Sarah'yı, yüz yıl geçse bile.

Steve gittikten sonra, ağlama krizi tuttu. Ağlaya ağlaya uyuya kaldı. Cumartesi sabahı saat dokuzda uyandığında, yaptığı ılık duş bile burnuna ve gözlerine vermiş olduğu zararı hafifletemedi.

Gerçek pek parlak değildi. Güney Karolina'nın Floransa kasabasında arkadaşsız, cep telefonsuz ve bilgisayarsız, tek başına kalakalmıştı. Miriam Randall'ın öngörmüş olduğu gibi, kendisini Boston'da bir ilahiyat fakültesi öğrencisi ile flört edip sıkıcı bir hayat sürdüğünü hayal ediyordu.

Yapılacak bir şey yoktu. İngiltere'den gelen atalarından kalıtım yoluyla kazanmış olduğu metanet ve sabırla, geleceğini planlamaya başladı.

Yapılması gerekenler listesi hazırladı. İlk iki maddesi şöyleydi:

Bir cep telefonu edin.
Tulane'i ara ve özür dile.

Bu iki madde üzerinde düşünmeye başladı. Tulane'in numarası el konulan akıllı telefonunda kalmıştı çünkü ezberlemeye gerek görmemişti bile. Listenin iki numaralı maddesini değiştirdi: Ruby'i ara ve Tulane'in numarasını al.

Yeni koyduğu madde düşündürücüydü. Kes Kıvır güzellik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salonunun numarasını rehberde bulsa bile bu maddede gizli bir tehlike var gibiydi.

Ruby telefonu suratına kapatabilirdi. O zaman ne yapacaktı?

İkinci maddenin üstünü çizip, "Son Şans'a git ve Ruby ile konuş," diye değiştirdi.

***

Tulane'in başı ağrıyordu. Bir önceki gece onu yatağına taşıyan her kimse, kendisine minnet borçluydu. Getiren, perdeleri örtmüş ve başucuna bir bardak suyla Excedrin tabletlerini koymayı ihmal etmemişti.

İlacını içtikten sonra Lori Sterling'in romlu kokteylini bir daha asla ağzına koymamaya yemin etti.

Saat sabahın dokuzunu gösteriyordu. Bir saat önce kalkmış olmalıydı. Önce garaja gitmiş ve sonra cumartesi günü yapılacak konukseverlik ve sponsorluk etkinliğinin detaylarının üzerinden geçmek için Sarah ile buluşmuş olmalıydı. Yeniden gözlerini yumdu. Kalbinin ağrısı baş ağrısını bastırmıştı.

Dün gece Sarah'nın kaleme almış olduğu yazıları okuduktan sonra Lori'nin romlu kokteyliyle ilgili kuralı unutmuştu.

Vay canına, Sarah ne becerikli iş kadınıydı böyle. Ama ne yazık ki kalbi yoktu.

Çabucak kalktı. Sarah gitmiş olsa bile er veya geç birisi gelecek ve onu oyalayacak bir şeyler koyacaktı önüne. Cumartesi günü bu saatlerde genellikle sponsoru memnun etmekle geçirirdi vaktini.

Romlu kokteylin bıraktığı ikincil etkiler bir yana, sponsoru ağzında çok acı bir tat bırakmıştı.

Sürüklenerek girdi duşun altına ve sıcak suyu tükenene

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar orada kaldı. Portatif bir ev olduğundan sıcak su fazla sürmüyordu. Tıraş olamayacak kadar titriyordu elleri, bu yüzden kurulanıp eski bir blucin ve tişört geçirdikten sonra artık hazır olduğuna karar verdi.

Saat ona on vardı ve Tulane kimse onu bulsun istemiyordu. Islak saçlarının üstüne Braves markalı kepini takıp dışarı çıktı. Pembe tavşanlı tişörtü ve ordu rengi pantolonu giymeyince, alelade NASCAR taraftarlarından bir farkı yoktu. Bu sayede, koskoca yol boyunca kimseye imza vermek zorunda kalmadan, otoparka varabilmişti.

Mustang arabasına atlayıp kaçtı. Güney Karolina'nın en ıssız iki şeritli yollarından birine vurdu, gaza bastı ve hızlandı.

Babasının dediği gibi beyninde biriktirdiği tüm çöpleri fırlatıp atmalıydı. Sarrah Murray atılması gereken ilk çöptü.

***

Saat onu birkaç dakika geçiyordu ki, Kes Kıvır güzellik salonunun eski moda kapı zili Sarah Murray'in geldiğini haber verdi. Kapı açılınca şampuan ve saç spreyi kokusu tokat gibi vurdu yüzüne.

Sarah'nın henüz tam uyanmamış beyin hücrelerini uyandıran belki de amonyağın keskin kokusuydu. Belki de, aniden onun tarafına yönelen altı çift gözdü. Sayım yapılacak olsa, Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi kurucularının hepsi oradaydı.

Başkan Hettie Marshall manikür yaptırıyordu. Sekreter Thelma Hanks kurutma makinesinin altındaydı. Hazineden sorumlu Millie Randall saçlarına dalgalar yaptırıyordu. Miriam Randall diğerlerine refakat etmek için gelmişti ve yürütme kurulunun diğer iki üyesi Jane ve Ruby Rhodes harıl harıl çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yüce Tanrım, ne oldu sana böyle?" dedi Ruby. "Yarış pistinde olman gerekmiyor mu?" diye sordu Jane tek kaşını kaldırıp. Thelma, kurutma makinesinin altından başını uzatarak, "Pazartesi golf sahasında gördüklerimizden sonra bir sorun çıkacağını biliyordum," dedi.

Millie gözlerini devirip baktı ve "Sussana sen Thelma, inançlı olmalısın," dedi.

"Uyuyana kadar ağlamışsın sen, değil mi?" diye sordu Miriam.

Hettie bakışlarını indirmiş, susuyordu. Bugün Ralph Lauren marka gündelik bir kıyafet giymişti.

Sarah durakladı. Gerçeği öğrendiklerinde bu hanımlar onu derhal kasabadan kovacaklardı. Deidre'nın kariyerini çöpe atan yazıyı yazmamış olsa bile, pembe araba yazısını kendisi yazmış ve yalan söylemişti. Babası hakkında yalan söylemişti. Duygularıyla ilgili yalan söylemişti. Pazartesi akşamı uydurduğu o saçma temel kurallar bile yalandı.

Kendisinden utanıyordu.

Küçüklüğünde böylesi büyük yanlışlar yaptığında Büyükanne Howland'a her şeyi itiraf etmesi gerekir ve özür dilerdi. Ne kadar tutucu olsa bile, büyükannesi günah çıkarmaya ve kefarete inanırdı.

Hazır Ruby ve diğer üyelerin karşısındayken günah çıkarmanın tam sırası diye düşündü Sarah. Yaptığı bütün kabahatlerin hesabını verirse, belki Ruby ona acır da Tulane'in telefon numarasını verirdi.

Tam söze başlayacaktı ki gözlerinde yaşlar birikti. "Bakın ben hem işimi kaybettim hem de Tulane benden nefret ediyor, çünkü onu pembe bir arabaya koyduran yazıyı ben yazdım aslında..." Sözünü bitiremedi çünkü bir şey oldu.

Küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu gören Ruby Rhodes, elindeki bigudileri bıraktı, odayı arşınladı ve tıpkı annesi gibi Sarah'yı kollarının arasına aldı.

"Ağlama şekerim, sakın ağlama, Tulane'in senden nefret etmediğine eminim ben. Ne de olsa bir rahip kızısın, değil mi?"

"Öyle ama siz nereden biliyorsunuz?" Tulane salı sabahı olan biteni annesine anlatmış olamazdı, değil mi?

"Kabahat benim," diye atıldı Jane yerinden kalkıp kucaklaşanların yanına gelerek. "Pete'in öldüğü gece bana söylemiştin ya. Sözümü tutup sırrını saklamalıydım ama Clay'e söylemiş bulundum ve o da gelip Ruby'e anlatmış. Kocam böyledir işte, hayatının buna bağlı olduğunu bilse bile, sır tutamaz."

"Şimdi sakinleşmeye çalış Sarah, göreceksin her şey düzelecek." Ruby bir kez daha sarıldı Sarah'ya.

"Demek bir rahip kızısın, öyle mi?" diye sordu Thelma. "İnanmıyorum, sahi mi?"

"Evet, ama rahip kızı gibi davranmadım, değil mi?"

Sarah'nın sırtını sıvazladı Ruby. "Aldırma şekerim. Gözlerini kurula sana bir çay getireyim de sen olanı biteni anlat bize." Sonra Sarah'ya şöyle bir baktı ve kocaman saç tokasını çıkarıp aldı saçlarından. "Sana bunları takmayı bırak demiştim ama. Başına neler geldiğini anlattıktan sonra sana birkaç röfle yapar saçını düzeltiriz."

"Bir de Fransız manikürü," diye ekledi Jane.

"Neler olduğunu duyunca beni sevmezsiniz artık," dedi Sarah ve gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. Jane eline bir kâğıt mendil tutuşturdu.

"Bu kadar emin olma," dedi Ruby.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane bir tepenin üzerine varıp da aşağıda Son Şans'ın kavun şeklindeki su kulesini gördüğünde öğlen olmuştu.

İşte yine arabasını evine doğru sürmüştü.

Yine.

Sinir oldu. Ne işi vardı burada? Pete ölmüştü.

Ama babası hayattaydı ve Tulane birdenbire, gidip babasına Sarah ile ilgili gerçeği anlatma ihtiyacı duydu.

Anne ve babasının evinin önünden geçti fakat Elbert'in kamyonu evin önünde değildi, bu yüzden güneye Tanrı İçin Golf'e doğru sürdü arabasını.

Tulane, Mustang arabasını babasının köhne kamyonetinin yanına park etti. Kapıyı açar açmaz duyulan, yabani otları temizleyen makinenin çıkardığı gümbür gümbür ses, bu güzel yaz gününün dinginliğini bozuyordu.

Babası her yaz yaptığı gibi yabani otları kesiyordu. Babasının evin bir köşesinde oturup surat asmadığını bilmek Tulane'e bayağı iyi gelmişti. Bu kadar olumlu düşünmenin sırası değildi çünkü oraya olumlu şeylerden söz etmeye gelmemişti.

Babasına gerçekleri anlatmaya gelmişti. Nihayet arabasından inip güm diye çarptı kapıyı. Çakıl taşlı yoldan aşağı yürüdü güneşin altında. Yazın ortasında, sıcak ve nemli bir gündü.

Tulane, ana yürüyüş yolunda çimleri temizlerken buldu Elbert'i. Babasının arkasındaki boyaları soyulmuş gemi, kızgın güneşin altında yanıyor gibiydi. Tulane, Tanrı İçin Golf sahasının büyük kısmının temizlenmiş ve düzene sokulmuş olduğunu farketti. Pazartesi sabahına kıyasla çok daha iyi durumdaydı.

"Hey, baba," diye seslendi Tulane, sesi kendi kulağına bile gergin gelmişti.

Elbert ot temizleme makinasını durdurup yüzünde hafif bir sırıtma ile dönüp arkasına baktı. "Ne işin var burada? Darlin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ton'da olman gerekmiyor muydu?" Elbert makineyi çam ağacına dayadı. Bugün giydiği tişörtün göğsünde "Aydınlan!" yazıyordu.

"Senin yanlışlarını düzeltmeye geldim."

"*Benim* yanlışlarımı mı? Neyle ilgili?"

"Sarah ile ilgili. Seni kullandı baba. Her ikimizi de aptal yerine koydu. Yalancı bir kadın o ve..." Tulane sözlerinin geri kalanını tamamlayamadı. Bastırmakta olduğu duygular birdenbire gelip boğazında düğümlenmişti.

Babası hiç etkilenmemişe benziyordu. Bacaklarını açmış güneşin altında öylece dikiliyordu ayakta. Güneş gri saçlarının üstünde hareler yapıyordu.

"Söylediklerimi duydun mu?" diye çıkıştı Tulane öfkeyle. Sesi çığlık gibi çıkmıştı.

"Bağırmana gerek yok oğlum. Sarah'nın yalancı olduğuna, ya da beni kullandığına inanmıyorum."

"İnanmalısın. Bana tuzak kurdu. Hepimizi aldattı."

"Ah-hah. Peki, nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Kahretsin, çok uzun ve karmaşık bir mesele." Tulane yürüyüş yolunu bir aşağı bir yukarı dolaşarak, Sarah'nın el altından çevirdiği dolapları, gizli ve hiç de dürüst olamayan işleri tek tek anlattı. Son derece ayrıntılı iddianamesini tamamladıktan sonra Tulane'in içi rahatlamamıştı. Ama babası etkilenmişe benzemiyordu.

Elbert ellerini kalçalarına dayayıp, "Dur bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Yani Sarah'nın kendi kariyerinde ilerlemek için saçma sapan bir plan yaptığını ve bu amaçla Hettie'yi Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi'ni kurmaya ikna ettiğini söylüyorsun. Komiteyi kurduktan sonra da Sarah bize sırt çevirmiş ve Arnold Simons gibi bir budalaya aile sırlarımızı anlatıp, ipliğimizi pazara çıkarmış, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane durup babasına kötü kötü baktı. "Baba, bunun Tanrı İçin Golf ile bir ilgisi yok. O aptal pembe araba ve araba koltuğu emniyeti programı ve benim hakkımda yapılan o pis söyleşiler ve Haley hakkında yazılan ahlaksız yazı ile ilgili." Birkaç adım attı Tulane babasına doğru. "Dinliyor musun beni?"

"Ah, dinliyorum elbette. Ama yanlışsın. Bunun pembe araba veya o ahlaksız günce yazısı ile ilgisi yok. Aslında golf sahası ile ilgili."

"Çıldırmışsın sen." Tulane sırtını dönüp iki adım uzaklaştı babasından. Melekler duysun diye avaz avaz bağırmak istiyordu.

"İstediğini düşünmekte özgürsün," dedi Baba.

Babasının sesindeki hayal kırıklığını sezmişti Tulane. Birkaç derin soluk alıp kendisini kontrolden çıkarmak üzere olan öfkesini dindirmeye çalıştı. Kendisini toparlayınca, babasına döndü yine.

"Söylediklerimden ötürü özür dilerim."

"Özrünü kabul ediyorum. Hem söylediklerini ciddiye almamıştım."

"Baba, kadının beni kullandığını anlamıyor musun?"

"Bak, belki seni kullanmış olabilir ama Sarah beni kullanmadı. Ne Hettie'yi, ne Haley'i, ne de komitedeki diğer hanımları kullanmadı. Arnold Simons denen herifle de konuştuğunu sanmıyorum ama o adam bilgi toplamak üzere kasabaya geldiğinde eminim Lilian Bray çenesini tutamamıştır."

"Buraya mı geldi?"

"Evet, geldi. Ben de konuştum onunla. Kendisiyle görüştüğümde ailemizle ilgili hiçbir şeyden haberi olmadığına adım gibi eminim. Web güncesine ne pislik yazmışsa, Lillian Bray'den gelmiştir. Tanrı biliyor ya, o kadın en tatlı su kuyusunu bile zehirleyebilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama baba..."

Babası elini kaldırıp oğluna yeter diyen bakışını fırlattı.

"Hayır, oğlum sen dinle şimdi. Sarah çalışmadığı gün bizim kasabaya gelip kilise hanımlarının kar amacı gütmeyen komitelerini kurmalarını sağladı, bundan haberin var mıydı? Komiteyi kurmak için gereken her türlü işlemi ve yasal prosedürü belirten bir liste hazırladı onlara. Uzun zaman harcadı. Ruby de Hettie de ona minnettar kaldı. Bunu yapmak zorunda değildi. Bütün bunları yapan bir insanın kötü veya komplocu biri olmasını anlayamam. Üstelik bir komite kurmak nasıl kariyerinde ilerlemek için hazırlanmış devasa bir planın parçası oluyormuş, onu da anlamış değilim. Yani Tulane, Sarah konusunda deli veya aklını kaçırmış biri olduğumu hiç sanmıyorum. Ben o kızı seviyorum. Hem de çok."

"Fakat..."

"Ha, bir şey daha söyleyeyim sana. New York'tan gelen o heriflerin söyledikleri kötü şeyleri dinledikten sonra buralara gelip o pisliği yayman, seni de en az onlar kadar kötü yapıyor. Tanrım, Tulane kendine gel, sırf birileri kötü bir şeyler söylüyor diye, onun doğru olması gerekmiyor. Senin bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir. Ne zamandan beri Lillian veya o New York'lular gibi zorba biri oldun sen?"

Tulane bir adım attı geri gitti. Güneş tepesinde olmasına rağmen içi buz kesmişti aniden. Beyninin dışında her şey donmuştu adeta.

Öte yandan, beyni her şeyi kaydedip toplamaya çalıştı fakat verilerde bir tutarsızlıkla karşılaştı.

"Peki, madem bunlar doğru değildi, neden kendisini savunmadı? O yazıları gözlerimle gördüm baba. Hatta bir tanesinde, benim yarış kazanmamın hiç önemli olmadığını, benim gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birinin pembe bir araba kullanmasının zaten bebek bezleri satışını arttıracağını yazmış."

"Kadının o konuda haklı olduğunu itiraf etmeliyim. Bebek bezlerini sattırdı. Kadının işi de bebek bezlerini satmak. Bunun için kadını suçlayamazsın Tulane."

"Ama pembe araba yazısını da o yazmış."

"İyi de, o pembe araba da bir sürü bebek bezi sattırmış."

"Ama bir de Deidre ve ölen çocuğu ile ilgili çirkin bir yazı yazmış baba. Sarah'nın böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Madem bu kadar çirkin bir şey yazabilmiş, o zaman rahatlıkla hepimizi aptal yerine koymuştur. Ben dahil."

Babası gülümsedi. "Peki, seni nasıl aptal yerine koymuş?" Elbette Tulane, Sarah ile birlikte olduğu o tek gecelik ilişkiden söz edecek değildi. "Kalbimi kırdı," demekle yetindi. Sözler boğuk bir sesle çıkmıştı ağzından.

Gerçeği itiraf etmek zordu. Ama göğsündeki sızıya baklırsa kalbi kırılmakla kalmamış, paramparça olmuştu. Sarah'yı dünyada her şeyden fazla istiyordu ama onun istediği Sarah var olmamıştı hiç.

"Oh, anladım." Babası kaygılanmış gibiydi. Sesindeki ince alay kayboldu. "Kırık kalp feci bir şeydir. Bak kırık kalp ağabeyini ne hale getirdi. Böyle bir konuda sana yardımcı da olamam. Öte yandan bir kalp kırıklığı yaşamış olmandan bayağı memnun oldum. Seni olgunlaştırmıştır."

Tulane gözlerini yumdu ve olduğu yerde sallandı birkaç kez. Başı ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu. Kafası karışmıştı.

"Sarah'ya onu sevdiğini söyledin mi hiç?" diye sordu babası.

Tulane gözlerini açtı.

"Söyleyecektim."

"*Söyleyecek miydin?* Oğlum, bir kadına sevdiğini gerçekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemiş olmakla aynı şey değil ki bu. Eğer bu kelimeleri söylememişsen, kalbinin kırılmasına katlanmak daha da zor gelir."

"*Söyleyecektim.* Dün için planlamıştım her şeyi. Onunla oturup ciddi ciddi konuşacaktım ilişkimiz hakkında."

"Gayet olgun bir davranış gibi geldi bana."

"Ama sonra ne olduysa her şey boka sardı, biliyor musun? Önüme çıkan herkes bana kadının sevilmeye layık olmadığını söyleyip durdu."

"Ve sen de zorbalar kıza saldırınca onu savunmadın? Oğlum, ne oldu sana böyle? Her zamanki davranışına ne oldu? Beni savunmak için kaç kere dövüştüğünü hatırlıyorum da. Beni sevdiğini de biliyorum."

Tulane şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Geçtiğimiz pazartesi zorbaları görmezden gel, onlarla dövüşme demedin mi?"

"Doğru, ama onları görmezden gelip, Sarah'yı bulabilir ve ciddi ciddi konuşabilirdin. Onu da yapmadın. Gözlerinin altındaki morluklara bakılırsa, bahse varım ki gidip sarhoş olmak gibi aptal bir şeyi yeğledin."

"Hay lanet olsun." Hem fevkalade hoş, hem de berbat bir duygu kapladı Tulane'in içini. Hiçbir şeyden habersiz Yarışçı Tavşan, her cumartesi sabahı alması gerektiği dersi sonunda kavrayınca, böyle mi hissediyordu acaba?

"*Ben* budalanın tekiyim," dedi Tulane.

"Ha şunu bileydin," diye onayladı babası. "Ama bu ünvanı talep edecek ilk Rhodes sen olmayacaksın. Jane karşısına çıkınca, ağabeyin Clay de böyle budalaca davranmıştı. Uzaklarda arabalarla uğraştığın için, sen o kısmı kaçırdın. Oğlanı kıvrım kıvrım kıvranırken izlemek pek eğlenceli olmuştu."

"Gitmeliyim baba. Gidip Sarah'yı bulmalıyım. Sence Boston'a dönmüş müdür?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Sanmam."

"Dönmemiş midir?"

Babası kanaryasını yakalmış kedi gibi sırıtıyordu.

"Baba? Ne oluyor?"

"Bak doğrusunu bilmek istiyorsan," diye başladı Elbert, "Sarah şu anda Kes Kıvır salonunda saçlarını ve tırnaklarını yaptırıyor. Ama aslında geliş amacı saç ve tırnak değilmiş, onlar yan ürünler. Gelmesindeki asıl nedeni senin telefon numaranı istemekmiş."

"Benim telefonum var onda."

"Yokmuş, çünkü onu kovarken Ulusal Markalar telefonunu geri almış. Bana sorarsan çok acıklı bir durum bu. Pete'in cenaze hazırlıklarında ne kadar faydalanmıştı o telefondan."

"Benim telefon numaramı bulmak için mi gelmiş?"

"Evet, yazdığı bir şey yüzünden senden özür mü dilemek istiyormuş ne. Her neyse, annen beni arayıp sen ortaya çıkınca derhal seni Kes Kıvır'a göndermemi istedi."

"Ben ortaya çıkınca mı?"

"Ah bak, Miriam ile annen sabah saat ondan beri seni bekliyor çünkü Miriam Randall bu gibi konularda asla yanılmaz."

"Ne diyorsun sen baba?"

"Miriam annene senin bir rahip kızıyla evleneceğini söylemiş ta sen on beş yaşındayken. Sarah ortaya çıkana dek hiç kimse buna kulak asmamıştı. Neyse, Sarah bu sabah annene gelip kendisiyle ilgili olmayan bir sürü şey yüzünden binbir özür dilemiş falan. Ruby de sen gelinceye kadar Sarah'yı orada tutmak için bir sürü numara yapıyor. Anladığım kadarıyla, Miriam senin öğlenden evvel ortaya çıkacağına dair kehanette bulunmuş. Hadi oğlum, geç kalıyorsun."

"Miriam bir rahibin kızıyla evleneceğimi mi söylemiş? Sahi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi?" Tulane'in içi ferahladı. "Bir dakika baba, Sarah'nın bir rahip kızı olduğunu nerden bildiniz? Geçen salı gününe kadar ben bile bilmiyordum."

"Galiba Jane'e söylemiş. Jane de Clay'e ve sonrasının nasıl döndüğünü bilirsin işte. Clay öğrendi mi, o artık bir sır olmaktan çıkar."

"Hepiniz ne zaman öğrendiniz bunu peki?"

"Sanırım Clay bana Pete'in gömüldüğü gün söylemişti. O yüzden annen ikinizin arasını yapmak için bu kadar uğraşıyor."

"Ne yapıyormuş annem?

Elbert elini havaya kaldırdı. "Böyle işlerde ayrıntılara bu kadar önem vermek doğru değil oğlum. Ama Ruby ve Jane, sivri burunlu çizmelerden bahsedip, gülüşüp duruyorlardı. Beni dinle oğlum, artık vaz geç. Sarah senin için biçilmiş kaftan. Miriam'ın kehaneti var işin içinde. Yerinde olsam, kıçımı kaldırır doğru Kes Kıvır'ın yolunu tutar ve özür dilemeye başlardım. İnan bana kadınlar, affedilmek için yalvarmasını bilen bir erkeğe bayılır."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 20

Sarah ne yaptıysa, Ruby'den Tulane'in telefon numarasını almayı başaramadı. Bütün günahlarını itiraf etmiş ve Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi'nin üyelerinin hepsi günahlarını bağışlamıştı. Ancak, pembe araba yazısının, pazarlama açısından çok parlak bir fikir olmasına rağmen, intikam almanın çok budalaca bir yolu olduğunda hepsi hemfikirdi.

Jane tırnaklarını ve Ruby saçlarını yaparken tükettiği çayların hesabını tutamamıştı Sarah. Gelgelelim, görevini yerine getirememişti.

Kararlıydı Sarah. Ruby saçlarına fön çekmeyi bitirince direnerek savaşacak, Tulane'in telefon numarasını alacaktı.

Tam o sırada, Kes Kıvır'ın zili tıngırdadı.

Dedikoduya katılmak üzere Son Şans'ın hangi sakini geldi acaba diye merak etti Sarah ve kapıyı yansıtan aynaya baktı. Kasabanın hanımları güzellik salonunu bu sabah tıka basa doldurmuşlardı. Hayret, pek çoğu saçlarını yaptırmıyordu bile.

Gelen Son Şans'ın Hanım sakinlerinden biri değildi. Hayır, bu ziyaretçi kesinlikle erkekti. Tulane dükkâna girdiği an, Sarah'nın sinir sistemi irade dışında kontrolden çıktı.

En sevdiği Alabama tişörtünü giymiş, ama sanki yeni yataktan çıkmış gibiydi. Tepesinde bir tutam saç havaya kalkmıştı ve yüzünde yanaklarını karartan bir günlük sakal olmasa, onu on

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki yaşında bir çocuk sanmak işten bile değildi.

Sarah havaya kalkmış o bir tutam saçı yatırmak için neler vermezdi. Tanrım, avucunun içinde adamın saçlarını hissetmeyi ne de çok seviyordu.

Özür dilemeli ve derhal Boston'a dönmeliydi. Ruby fönü kapattı ve Sarah üstündeki güzellik salonu önlüğünü bile çıkarmadan, hemen oturduğu sandalyeden zıpladı. Döner dönmez adamla yüz yüze geldi.

"Tulane, bu ne sürpriz."

"Seni burada görmek kadar şaşırtıcı değil." Adamın ses tonu derinden gelir gibiydi. Sarah'nın içi fena oldu. Seviyordu bu adamı ve onunla beraber olmak istiyordu. Ama Tulane öfkeliydi. Çenesindeki küçük kas oynuyordu ve bu sinirli olduğuna işaret ediyordu.

"Annenden telefon numaranı alır almaz seni arayacaktım."

Tulane ağırbaşlı bakışlarını başabaş bir tenis maçını izler gibi sohbeti dinlemekte olan Son Şans'lı hanımlara çevirdi. Sarah o an salonda dinleyici olmasından memnundu. Ne de olsa adamın dizlerine kapanıp günah çıkaracaktı. Bunu şahitler huzurunda yapmak, vicdanını temizleyip yeni bir hayata başlamak için gereken kefaretin bir parçasıydı.

Büyükanne Howland'ın güç durumlarla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi, dingin bir yaptırım gücü takındı Sarah.

"Özür dilemem gerek..." İkisi aynı anda söylemişti.

"*Sen* neden özür dileyeceksin ki?" diye sordu Sarah.

"Dün Deidre'nın bana anlattığı zırvalara inandığım için. Yazdığın o yazıyı okudum Sarah. Hâlâ nasıl olup da senin gibi bir insanın öyle bir yazı yazdığını düşünüyorum."

Son derece sessiz, mantıklı ve muhteşem olmayı sürdürme gayretlerine rağmen Sarah'nın elleri titremeye ve yanakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rı kızarmaya başladı. "Biliyorum, çok aptalca bir işti. Vereceğim açıklama da son derece yetersiz olacak. Steve benim çok parlak bir fikrimi çaldı, ben de aptal bir şey yazıp üstüne onun adını koyar ve Deidre'nın masasına bırakırsam adamın itibarının biraz düşeceğini düşündüm. Deidre'nın o yazıyı ciddiye alacağı, ya da alırsa nelere mal olacağı aklımın ucundan bile geçmedi. Pembe bir yarışçı takımı giydirilmiş bir adamı pembe bir arabaya koymanın da o adam için ne ifade edeceğini kestiremedim. İnanılmaz sabırlıydın sen. Gerçekten. Bu nedenle sana hayranım."

"Teşekkürler, ama..." Sarah elini kaldırıp durdurdu onu.

"Hayır, bırak bitireyim. Dersimi aldım. İntikam almaya veya olmadığım biri olmaya yeltenmeseydim, bunların hiçbiri gelmezdi başıma. Yani anlayacağın neden olduğum acı için senden gerçekten özür dilerim. Sana temin ederim ki, hemen Boston'a döneceğim ve bir daha asla kuralları çiğnemeyeceğim."

Nefesi tükenmişti.

Tulane'in yüzündeki ifadeyi görünce yenilginin ne olduğunu anladı. O savunmasız ifadeyi neye yorması gerektiğini kestiremedi. Adam ya bir küfür bombardımanı patlatmaya ya da Sarah ile alay etmeye hazırlanıyor gibiydi.

"Ben pembe araba yazısından söz etmiyordum."

"Oh."

"Deidre'nın bebeğinin ölümünü neden böyle kullandın, onu anlamaya çalışıyorum. Senin böyle bir şeyi yazamayacağına inanmak istiyorum. Ama üstünde senin adın var. Bu kuşku beni yiyip bitirdi."

"Ah, demek *tümünü* okudun?" diye fısıldadı Sarah.

"Deidre dün bana gönderdi hepsini. Bebek bezi satmak için benim yarış kazanmamın şart olmadığını yazdığın yazı acımasızdı. Ama Deidre'yı silip süpürdüğün yazı daha da beterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim bildiğim Sarah böyle bir şey yapmazdı asla."

Sarah parmaklarını kıvırdı. "Bana inanmanı beklemiyorum fakat Deidre'nin bir kazada çocuğunu kaybettiğinden haberim bile yoktu. Sahiden. O yazıyı ben yazmadım. Steve yazdı. Deidre'dan kurtulmak için yazdı. Dün gece evime gelip bana iş teklif etti ama cehenneme kadar yolun var dedim ona."

Tulane ellerini ceplerine soktu. Dudakları seğiriyordu. Duygusallaşmış gibiydi ve akıtamadığı yaşlar parlıyordu gözlerinde.

"Beni anlamanı istiyorum," dedi Sarah, "olan bitenlerin sorumluluğundan kaçmıyorum. O berbat, merhametsiz yazıyı ben yazmamış olabilirim ama ne olduysa benim kabahatim. Her şey için çok özür dilerim. Özür dilediğime göre, artık hayatından çıkabilirim."

Sarah salonun önlüğünü boynundan çıkardı ve hemen yanlarında ayakta duran gözü yaşlı Ruby'e uzattı. Salona şöyle bir bakıldığında, orada bulunan hanımların hemen hepsinin mendillerini çıkarıp gözlerini sildikleri görülebilirdi. Gözlerindeki rimeller de akmıştı.

"Saç kesimim için çok teşekkür ederim," dedi Sarah. "Borcum nedir?"

Ruby, Sarah'ya sarılıp onu biraz öne, Tulane'e doğru itekledi. "Zamanı gelince bana bir torun borcun var şekerim."

Sarah bu cümleyi inceleyecek fırsat bulamadan kendisini Tulane'in kollarında buldu. Pazartesi günü yaptığı gibi onu göğsüne çekti ve dudaklarını alnına yapıştırdı. Muhteşem kokuyordu ve nefesi Sarah'nın tenini okşuyordu. Sarah iyice yaslandı ona.

"Özürünü kabul ediyorum," diye fısıldadı. "Ben de Deidre'nin senin hakkında söylediklerine on saat kadar inandığım için çok özür dilerim. O zorbalara inanmaktansa, kalbimin sesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni dinlemeliydim. Dün gece gelip seni bulmadığım için de çok üzgünüm. Lori'nin romlu kokteylinde teselli aradım ve o meretin insanı ne hale getirdiğini bilirsin."

Sarah gözlerini yumdu ve eve dönüşün heyecanını çekti içine.

"Başbaşa kalacağımız bir yere gidelim Sarah çünkü sana söyleyeceğim bir şey daha var."

Başını uzatıp Tulane'e baktı Sarah. "Hiç gerek yok. Hanımların hepsi şahitlerimiz olarak burada." Rahatlamanın sebep olduğu gözyaşları görüşünü bulandırıyordu.

"Evet, hepimiz şahidiz, hadi söyle ne söyleyeceksen," dedi Ruby.

"Peki, hanımefendi." Sarah'ya bakarken yüzünde içten bir gülümseme vardı. "Özür dilemem gereken bir şey daha var."

"Öyle mi? Niçin?" diye sordu Sarah.

"Pazartesi sana dürüst davranmadığım için."

"Ama dürüsttün, ta başından beri. Her şey gayet açıktı."

Tulane bir gülücük salladı. "Hayır, tatlım sen gayet açıktın. Ama belki de o kadar dürüst değildin. Bak diyelim ki ..." kelimeleri yuttu ve etraftaki hanımlara baktı.

"Anne, bu gerçekten çok özel bir mesele."

"Hadi amaa, Clay'in eski sevgilileri kasabaya gelip adamın kafasını karman çorman ettiğinden beri bu kadar eğlenmemiştik. Hadi, ne diyeceksen de."

"Peki, efendim."

Tulane yine Sarah'ya baktı. "Yapacaklarım için çok özür dilerim. Başbaşa kalacağımız bir yere götürüp söylemem gerekirdi bunları ama annem beni öldürür, o yüzden burada söyleyeceğim."

"Farketmez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de onlardan biri olduğuna göre, tahmin ettim zaten."

"Öyle miyim?"

"Elbette öylesin. Şimdi bak, pazartesi kuralları koyarken çok açık ve nettin ama ben yalan söylediğini biliyordum. Kendine yalan söylüyordun. Aramızdakinin gelip geçici bir şey olduğuna inanmana sesimi çıkarmadım sen istiyorsun diye, ama ben hep daha fazlasını istedim."

"Daha fazlasını mı istiyordun?"

"Evet, şayet bir budala gibi değil, bir erkek gibi davransaydım, salı sabahı orada kalıp babana seni sevdiğimi ve niyetimin ciddi olduğunu söylerdim. Sırası gelmişken söyleyeyim, baban bana sordu ama ben sıkıştırılınca öfkelenip, abuk sabuk laflar ettim."

"Beni seviyor musun?"

"Evet, seviyorum. Ama asıl soru şu, sen beni seviyor musun?"

Sarah kollarını adamın boynuna doladı. "Beni seviyorsun? Sahi mi?"

"Evet, Sarah, seviyorum."

"Ben de seni. Hem de uzun zamandır."

Tulane önce dudaklarına sonra da kulağına kadar pek de erotik sayılmayacak öpücükler kondurdu.

Sarah kulağına edepsiz bir şey yapmasını istiyordu ama adam fısıltıyla, "Sarah, tatlım, kuralları çiğnemekten vazgeçtiğini söyledin, biliyorum ama bu kadar dinleyicinin arasında kendimi tutuk hissediyorum. Diyorum ki, hazır pistten izinsiz kaçmışken, Peach Blossom Motel'e gidip geleceğimizle ilgili uzun uzun sohbet edelim, peşinden de ufak bir kaçamak yapalım. Bence Lillian Bray yapacağımız şovdan çok hoşlanacak ve zaten bu kadar dinleyici varken çevrmizde, başımız belaya girmez."

Kadının bütün vücudunu alevler bastı ve adamın güzel yeşil gözlerinin içine baktı. "Beni motele mi atacaksın? Gerçekten mi?"

"Oh, evet."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son Söz

İki hafta sonra Sarah, soya fasulyeleri dikilmiş tarlada yürürken kızgın güneş beynini kavuruyordu. Tulane onların soya fasülyesi olduğunu söylemese, öyle olduklarını hayatta anlamazdı.

Bu soya fasulyesi tarlası, İhtiyar Adam Nelson denen birine aitti.

"İşte orada," dedi Tulane. Sarah'yı küçük bir çocuk gibi elinden tutmuş, tarlanın tam ortasında duran devasa meşe ağacına doğru çekiyordu.

Bir çift yürüyüş ayakkabısı, kısacık bir şort ve kolsuz bir tişört giyiyordu Sarah. Açıkta kalan teni baştanbaşa güneş kremiyle sıvanmıştı. Sabah erken saatlerde merhaba demek için Kes Kıvır'a uğradıklarında Ruby koskoca şişeyi tutuşturmuştu eline. Üstüne de, güneyin acımasız güneşinin onun nazik tenine ve çillerine neler yapabileceğiyle ilgili bir nutuk çekmişti.

Güneş korumasına rağmen, ağacın gölgesine vardıklarında Sarah sevinçten uçacaktı. Eğri büğrü kökleri ve gökyüzüne yayılan dalları ile tam tırmanılacak bir ağaçtı bu. Büyük olasılıkla asırlık bir ağaçtı ve gövdesine bir sürü isim kazılmıştı.

"Vay canına," dedi Tulane meşenin dalları arasında dolanırken. "Hiç yer kalmamış, değil mi?"

Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Buraya gelip ağacın göv-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

desine isimlerini kazımak çok önemliydi Tulane için. Annesi ile babasının, Stony ile Sharon'un, Clay ile Jane'in ve görünüşe bakılırsa Son Şans'taki çiftlerin hemen hepsinin adı kazılmıştı ağacın gövdesinde bir yerlere.

"Bence bu grafittiyi es geçmemiz gerekecek," dedi Sarah nazikçe. "Eminim rahatlamışsındır. Clay'in ağaç evinden ve on iki yaşındayken senin nasıl oradan düştüğünden söz etti annen. Az kalsın ölecekmişsin. O günden beri yükseklik korkun varmış dedi annen."

Tulane dönüp uzun uzun baktı ona. "Anlamıyorsun. Bunu yapmalıyız. Bir gelenektir."

Sarah ağaca göz gezdirdi. Gövdesinin çapı en az iki buçuk metreydi ve köklerinden başlayarak yukarıda fışkıran ilk dallara kadar her santiminde bir isim kazılıydı. Kazılmamış bir parça ağaç kabuğu bulmak için âşıklar gövdeden fışkıran en alt dallara kadar uzanmak zorunda kalmışlardı. En az beş metre yüksekliğindeki gövdenin çevresi boyunca isimler oyulmuştu.

"Son Şans'ta amma çok âşık varmış meğer şaşırdım," dedi Sarah.

"Nesiller boyunca herkes adını bu ağaca oymuştur. Şuraya bak." Tulane, CR ve EA harflerinin kazılı olduğu yeri işeret ediyordu. "Bu Chance Rhodes'un oyduğu yer."

"Kumarda tarlasını kaybedip sizin aileye fakir kalıp ve ara sıra melekler görmeniz için lanet okuyan adamın mı?"

"Evet onun. Bu geleneği o başlattı. Biz de devam ettireceğiz. Gerçi bütün cesaretimi toplayıp ağaca tırmanmadan önce seninle tartışmamız gereken bir şey var."

"Ne?"

"Son Şans'a taşınmak istiyorum. Evimi burada, bu kasabada kurmak istiyorum. Hettie'nin komitesinde görev almak ve daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlasını yapmak istiyorum. Bu kasabanın yeniden canlanmasına yardım etmek istiyorum. Lanet olsun Sarah, bütün bu topraklar atalarıma aitti ama içlerinden bir budala hepsini kumarda kaybetti. Geri almak istiyorum toprağımı."

"Çünkü insanlar seninle alay etsin istemiyorsun, değil mi?" Gülüyordu Sarah.

"Yani burada yaşamak seni rahatsız etmez umarım, ne dersin?"

Hayır der gibi başını salladı Sarah. "Ah, Tulane, evim diyebileceğim daha iyi bir yer düşünemiyorum. Ben buraya aşığım."

"Bu iyi işte, isimlerimizi oyduktan sonra bir emlakçıyla randevumuz var. Ondan sonra da Peder Ellis'i ziyaret ederiz. Bence bir an önce evlenmemiz gerek çünkü o öğleden sonrayı Peach Blossom Motel'de geçirdiğimizi cümle âlem biliyor."

"Son Şans hanımefendileri yüzünden endişelenmiyorum ben. O konuda içim rahat. Ve annemin planlamaya kalkışmasına fırsat vermeden acele bir düğüne de hayır demem."

"İyi o zaman," dedi Tulane. "Sanırım açıklığa kavuşturmam gereken bir küçük ayrıntı daha var, sonra ağaca tırmanırım."

"Geciktirmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki biraz." Elini blucinin cebine sokup küçük, kırmızı deri bir kutu çıkardı. "Sana bir yüzük gerekiyor."

"Oh!"

Kutuyu Sarah'ya uzattı. "Beğenmezsen söyle, eminim..."

"Beğeneceğime eminim." Sarah kutuyu açtı. Pembe altın montürü ortasında pırıl pırıl parlayan bir opal taş vardı.

"Çok güzel. Nereden buldun bu yüzüğü?"

"Onundu." Ağacın üstündeki EA harflerini gösterdi. "Elizabeth Ames. Yıllardır ailede nesilden nesile geçer. Chance Rhodes'un kumarda kaybetmediği yegâne şeydi bu. Annem yıllarca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taktı. Sonra da Sharon, ama..." Tulane gerisini getiremedi.

"Oh, Tulane, Stone mu verdi bunu sana?"

Başıyla onayladı Tulane. "Ona kuyumcuya gidip yüzük bakacağımı söyleyince bunu alayım diye ısrar etti."

"Kabul edemem."

"Stony birinin bunu takmasını istiyor. Yıllardır kutuda durup tozlanmasından nefret ediyormuş. Senin takman çok önemliymiş onun için. Senin bana çok uygun bir eş olduğunu düşünüyor. Belki de bu yüzden yüzüğü Clay ve Jane'e vermemiştir. Sanıyorum Stone ve Jane baştan beri biraz ters düştüler. Zamanla araları düzelecektir, eminim. Stone bir buzul gibi, her şeyin üstünde dolanır."

Sarah anlamış gibi başını salladı; zavallı, kalbi kırık Stone. Anlıyordu. Stone bir daha asla evlenmeyecekti.

Tulane yüzüğü kutusundan çıkarıp Sarah'nın sol eline taktı. Tastamam uymuştu parmağına. "Opal taşın yeşili tıpkı gözlerinin rengi gibi," diye fısıldadı.

Bir saniye sonra adamın kollarındaydı ve deliler gibi öpüşüyorlardı. Öpüşmenin nereye doğru gittiğini anlayan Tulane nazikçe geri çekti kendisini.

"Ah, işleri ertelemek isterdim tatlım ama bu öğleden sonra randevularımız var. Sanırım cesaretimi toplayıp ağaca çıkmanın zamanı geldi."

"Yapmak zorunda değiliz. Yapmış gibi davranırız."

"Bu konuda yalan söylemeyeceğiz, tamam mı tatlım? Üstelik çok önemli"

Dönüp koca meşeyi inceledi. "Vay canına, Clay ta hangi dala kadar tırmanmak zorunda kalmış. Bak yukarı, Jane ve Clay'in adlarının baş harfleri." Yaklaşık dört metre yukarıda WJC ve CPR harflerinin kazılı olduğu noktayı gösteriyordu Tulane.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, madem yapmak zorundayız, sen beni yukarı kaldır ve ben..."

"Sarah ödüm patlıyor olsa bile, *ben* çıkıyorum ağaca. Uçmam gerekiyor." Başını kendinden çok emin bir şekilde salladı. Sonra dönüp sevecenlikle Sarah'ya baktı ve "Peri tozun var mı Tinkerbell[6]?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sarah. "Peri tozum yok ama burada durup, düşersen seni tutacağıma söz veriyorum."

6 Çocuk romanları kahramanı Peter Pan'ın dostu olan peri.